Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S6 – Ultimul Cuvânt Al Lui Rocambole – Vol. 2 – Milioanele Tigăncii

Partea întâi.

FIUL LUI MILADY (Le fils de Milady)

Capitolul I.

Vântul sufla cu putere, ploaia biciuia geamurile vechiului castel şi focul care ardea în soba din bucătărie, adunase acolo pe toţi servitorii.

Toate acestea se petreceau la castelul Rochebrune în Picardia la câteva leghe de Noyon, nu departe de drumul ce duce la Amiens.

Rochebrune era o veche locuinţă de pe vremea cruciadelor, o rămăşiţă a castelelor-forturi de pe vremuri, ale cărui şanţuri fuseseră umplute, iar podurile înlăturate. Pus pe o colină, dominând o vale aproape sălbatică, cu zidurile înnegrite, castelul Rochebrune, iarna ca şi vara, avea un aspect sinistru pe care-l observa orice călător.

În fundul văii trecea o cale, acum aproape deşartă de orice timp, altă dată, înainte de calea ferată, zgomotoasă în orice moment.

Rochebrune era un castel legendar. Despre el se povesteau sute de istorioare.

Aproape o sută de ani, castelul a fost nelocuit şi avea reputaţia unui loc blestemat.

Un baron de Rochebrune, ultimul cu acest nume, îşi asasinase soţia.

Moştenitorii, nişte gentilomi, arendaseră moşiile şi închiseseră uşile castelului.

Proasta reputaţie a acestui castel, despre care se spunea că în fiecare noapte fantoma castelanei asasinată revenea, îl salvase de distrugere în 1793.

Peste trei sferturi de secol trecuseră fără ca cineva să pătrundă înăuntru şi fără să se prezinte vreun cumpărător.

În fine, într-o zi, trecuseră de atunci cinci sau şase ani, doi englezi treceau pe acolo într-o trăsură de poştă, auziră povestindu-se acele legende şi avură curiozitatea de a vizita acel loc de teroare şi a-l cumpăra.

E adevărat că aceşti doi englezi, sau mai bine zis acest englez şi această englezoaică, căci erau un bărbat şi o femeie, erau şi ei nişte personaje legendare.

Femeia era nobilă, bărbatul, din contra, avea aerul unui intendent.

El o numea pe stăpâna sa milady; ea îi spunea Bob.

Milady, la sosirea ei, era o femeie de aproape 36 de ani, brună ca irlandezele, cu ochii negri strălucind de o flacără întunecată, palidă în aşa chip încât s-ar fi putut spune că e o fantomă şi de o frumuseţe stranie şi fatală.

Bob era un om deja bătrân.

El era înalt, slab, cu părul alb, cu faţa galbenă, cu privirea tristă, ca şi a stăpânei sale.

Cum ei nu găsiră în sat nici un servitor care să vrea să vină la Rochebrune, ei aduseră servitori din Paris sau din altă parte.

Timp de un an, o legiune de lucrători se siliră să restaureze castelul.

Apoi, se concediară lucrătorii, şi o existenţă ciudată, pe care v-o înfăţişăm în continuare, începu pentru aceste două personaje.

Milady ieşea călare dimineaţa, dar ea nu mergea nici în satele, nici în oraşele învecinate.

Evita fermele şi casele şi nu vorbea niciodată cu nimeni, nici chiar cu servitorii castelului.

Niciodată ea nu primea vreun vizitator. Până şi cerşetorii ocoleau Rochebrune.

Bob, intendentul, nu era mai comunicativ decât stăpâna sa.

Chiar servitorii, toţi străini de altfel, nu vorbeau cu nimeni. Totuşi, după cum vom vedea, ei vorbeau între ei, iar astă seară în bucătărie convorbirea era foarte animată.

— Iată un timp mizerabil, zise Saturniu, valetul. Doamna va petrece încă o noapte rea.

— O vom auzi ţipând şi cerând iertare, zise bucătăreasa.

— Ce păcat că nu ştim limba engleză, murmură un om scund, care era grăjdar la Rochebrune. El răspundea la numele de Jacquot.

— La ce ţi-ar servi să ştii englezeşte? Zicea bucătăreasa.

— Cel puţin când doamna strigă noaptea, vom pricepe ceea ce spune.

— Sigur, zise Saturniu, că spiritele vor reveni în noaptea asta.

— Vin adesea de câtva timp, observă Jacquot.

— Se ştie în ce odaie se va culca milady în noaptea asta? Întrebă bucătăreasa.

— Ştii, răspunse Saturniu, că ea schimba odaia în fiecare noapte?

— Speră în acest fel să evite spiritele.

— Eu, mai spuse bucătăreasa, gândesc că milady vede spirite acolo unde nu sunt.

— Prostii!

— Şi că remuşcările o aduc în această stare.

— Remuşcările?

— Da.

Apoi, cu un aer misterios, bucătăreasa adăugă:

— Cred că ea a comis o mare crimă odinioară… şi dovada…

Dar bucătăreasa nu putu termina.

Un zgomot, un zgomot neobişnuit se auzi, care nu fusese auzit niciodată. Era acela al clopotului de la intrarea castelului, pe unde nu intrase niciodată un străin.

Cei trei servitori se sculară speriaţi şi se priviră.

Clopotul continua să sune.

Dar niciunul dintre cei trei servitori nu se mişcă. Deodată, un al patrulea personaj se ivi în pragul bucătăriei, cu fruntea întunecată. Era Bob, intendentul.

— Ei bine! Strigă el. N-auziţi?

— Dar… murmură Saturniu.

— Cum… n-am auzit niciodată… adăugase bucătăreasa.

— Duceţi-vă de deschideţi, zise cu severitate Bob.

Jacquot se supuse.

Dar se întoarse după un minut mai speriat decât cum ieşise.

— Domnule Bob, zise el, dacă ai şti…

— Ce?

— Sunt doi străini.

— Ei bine?

— Un om tânăr şi o femeie tânăra… uzi de ploaie.

— Ce doresc?

— Ei spun că trăsura lor de poştă s-a sfărâmat pe drum, şi că nu ştiu unde să meargă. Le-am răspuns că aici nu este primit nimeni

— Şi au plecat?

— Nu, stăruie să intre… dar…

Bob îşi încruntă teribil sprâncenele.

Dar, fără a spune vreun cuvânt, ieşi din bucătărie.

Servitorii se priveau cu un fel de uimire.

Se auzi pasul greoi ai intendentului pe scară.

După câteva minute Bob se întoarse şi-i spuse lui Jacquot:

— Du-te de le spune acelor doi străini că milady consimte să-i primească, cu condiţia ca mâine, cum se va face ziuă, să plece de la castel.

Jacquot ieşi spre a executa ordinele, pe când Saturniu şi bucătăreasa continuau să se privească uimiţi.

Capitolul II.

După o oră, cei doi călători erau instalaţi în marele salon al castelului, unde li se pusese o masă lângă foc şi li se

serviseră bucate alese.

Dar nici Bob intendentul, nici milady nu se arătau.

Ei nu-l văzuseră decât pe Jacquot.

Saturniu şi bucătăreasa primiseră, de la severul Bob, ordinul de a nu ieşi din bucătărie.

Aceşti doi călători nu erau alţii decât sir James Niwely şi Vanda.

La Amiens, trenul expres deraiase.

Scăpaţi zdraveni din acest dezastru, căci mai mulţi călători pieriseră, baronul şi noua sa tovarăşă luaseră o trăsură de poştă.

Ei îşi continuaseră calea pe uscat, cu trăsura.

Dar timpul era prost de mai multe zile, iar drumurile erau rele.

Un fulger speriase caii, care o luaseră la goană nebună. Trăsura, răsturnându-se, se sfărâmase.

Şi asta tocmai în valea din faţa castelului Rochebrune.

Vizitiul, care era din partea locului, sfătuise pe cei doi călători să nu se ducă la poarta acelui castel.

Dar Vanda îi spusese lui sir James.

— Fiindcă suntem englezi, ne vor primi.

Într-adevăr, după o oră se aflau instalaţi în sala cea mare a castelului, lângă foc.

Sir James, amorezat, o admira în tăcere pe Vanda.

Aceasta, tăcută şi tristă, îşi juca la perfecţie rolul de femeie abandonată.

În fine, sir James, care ţinea cu orice preţ să descreţească fruntea tovarăşei sale, rupse tăcerea.

— Suflet, scump, zise el, ne-am putea stabili într-unul din aceste castele fermecate?

— Cred că da, murmură Vanda.

— Suntem la o zeiţă, desigur, urmă sir James surâzând, e frumoasă oare zeiţa? Nu ştiu, căci ea nu se arată.

— Poate va binevoi să apară mai târziu, zise Vanda.

Dar sir James dădu din cap.

— Dacă ar fi avut această intenţie, am fi văzut-o deja.

Grădinarul Jacquot, singura fiinţă pe care cei doi călători o zăriseră de la sosirea lor la castel, intră în acel moment.

Jacquot era un băiat destul de inteligent.

El observase că sir James şi Vanda nu se tutuiau.

— Cred că nu sunt bărbat şi nevastă, îşi spuse el. Intră învârtind cascheta în mâini şi scărpinându-se după ureche.

— Iertare, zise el, nu vreau să vă jignesc… dar… sunt foarte încurcat… şi nu ştiu dacă trebuie…

Vanda şi sir James se priviră uimiţi.

— Domnul Bob s-a culcat, zise Jacquot.

— Cine e domnul Bob?

— Intendentul castelului.

— Ei bine? Întrebă Vanda.

— Eu n-aş îndrăzni nicicând să-l scol, continuă Jacquot cu spaimă.

— Ai nevoie de dânsul?

— Nu tocmai; dar domnul Bob a crezut că sunteţi căsătoriţi.

— Ah! Răspunse Vanda. S-a înşelat. Domnul e numai amicul meu.

— Iată deci de ce sunt încurcat.

— De ce?

— Domnul Bob mi-a spus să vă dau camera cea roşie, dar acolo nu e decât un pat.

— Cum, zise Vanda, în tot castelul nu e decât o cameră goală?

— Ah! Nu, zise Jacquot. Milady are douăsprezece odăi pentru dânsa. Dar nu se ştie niciodată în care odaie se culcă.

— Ei bine!

— Astfel că, zise Jacquot, sunt foarte încurcat acum. L-aş conduce pe domnul în camera cea roşie, dar unde se va culca doamna?

— Aici, într-un fotoliu.

— Ah! Asta nu se poate, zise Jacquot. Dar, cu atât mai rău. Nu vom avea deloc noroc dacă milady va veni să se

culce în camera în care vă voi conduce. Mâine dimineaţă când veţi pleca, voi aranja patul şi domnul Bob nu va observa nimic.

Şi Jacquot luă o lumânare ce se afla pe o masă. Apoi i se adresă Vandei:

— Doamna binevoieşte să mă urmeze?

Curiozitatea Vandei se aprinse la auzul straniilor cuvinte ale lui Jacquot.

Ea se sculă şi-i întinse mâna lui sir James, spunându-i:

— Noapte bună, prietene.

— Domnule, zise Jacquot, aşteaptă-mă aici; peste zece minute vin să vă conduc în camera roşie, care e la catul de jos.

Şi o urmă pe Vanda într-un imens coridor, în care dădeau mai multe uşi.

— Ce noroc! Spuse el deschizând o uşă.

Vanda se pomeni în pragul unei odăi mobilate cu mult gust, după moda englezească.

Jacquot făcu foc în sobă, puse lumânarea pe o masă şi se retrase.

Vanda se dezbrăcă şi se întinse în pat.

Apoi stinse lumânarea; încercă însă în zadar să adoarmă.

De altfel, focul din sobă proiecta puţină lumină în odaie. Afară ploua şi vântul sufla încă cu putere. Vanda îşi spunea: „Cine e această femeie ciudată, care schimbă odaia de dormit în fiecare noapte?”

Şi, pe când îşi punea această întrebare pentru a suta oară, i se păru că aude un zgomot depărtat, care părea un suspin.

Apoi zgomotul deveni mult mai distinct.

Vanda se ridică puţin şi ascultă.

Suspinele continuau.

Apoi, pe coridor se auziră paşi. Iar după paşi, un zgomot de fiare. S-ar fi zis că era un prizonier care îşi târa lanţurile.

Vanda nu era deloc superstiţioasă; mai mult, era energică şi curajoasă.

Cu toate acestea, simţi o uşoară emoţie şi câteva picături de sudoare apăruseră pe fruntea ei, când auzi paşii oprindu-se la uşă.

Ea încuiase uşa.

Cu toate acestea, se deschise.

Şi la lumina din sobă, Vanda văzu intrând în odaie un fel de fantomă, care târa după dânsa, suspinând, nişte lanţuri grele.

Şi fantoma înainta încet spre pat.

În acest moment, ultima flacără din sobă se stinse.

Vanda nu mai văzu fantoma, dar continuă să audă zgomotul lanţurilor.

Capitolul III.

Vanda se afla în întuneric şi fantoma continua să înainteze spre pat.

După cum am spus, tânăra femeie era curajoasă şi nu era superstiţioasă, dar totuşi simţi că inima îi bătea cu putere.

Lanţurile făceau pe parchet un zgomot teribil.

Fantoma ajunse lângă pat.

Vanda era cât pe ce să ţipe.

Dar amintirea lui Rocambole îi veni în minte.

Nu era Rocambole un om plin de sânge rece?

Vanda se încuraja şi aşteptă.

Fantoma ajunse lângă pat.

Mâna ei, care părea că târăşte un lanţ greu, se plimbă peste plapumă şi atinse corpul Vandei. Ea avu curajul să nu ţipe. Fantoma izbucni în hohote şi strigă:

— Miss Ellen, sunt eu… eu, victima ta… mă recunoşti?

Vanda pricepu că fantoma credea că are de-a face cu englezoaica care locuia în castel.

Din acel moment nu-i mai fu câtuşi de puţin teamă.

Fantoma continua să suspine; apoi continuă:

— Nu te căieşti deci, miss Ellen?

Vanda nu răspunse.

Fantoma reluă:

— E o voie de la Dumnezeu, care mai curând sau mai târziu pedepseşte pe cei răi, dându-le o pedeapsă teribilă.

Dumnezeu îmi dă voie să ies din mormântul meu în fiecare noapte, spre a-ţi vorbi de crima ta şi a-ţi aminti de moartea mea.

Miss Ellen, ce ai făcut cu sora te?

Ea a murit strangulată, nu-i aşa?

Strangulată din ordinul tău!

Ce-ai făcut cu tatăl tău?

Tatăl tău sunt eu, care am petrecut zece ani în fundul unei închisori, încărcat de lanţuri ca un criminal, şi am murit de mizerie şi de foame.

Moartea mea este opera ta!

Şi ce ai făcut cu copila surorii tale?

Miss Ellen! Miss Ellen! Continuă fantoma, vrei să-mi spui, mai e timp, căieşte-te!

Caută copila dispărută şi dă-i imensa avere pe care i-ai furat-o.

Căieşte-te!

Vanda asculta cu aviditate.

Fantoma era aşa de aproape de patul ei, încât îi simţea răsuflarea.

Vanda se convinse din acel moment.

Fantomele n-au răsuflare, nici ochi.

Admiţând că Dumnezeu permite fantomelor să părăsească mormântul, ele n-ar trebui să se înşele.

Cum se face că aceasta o luă pe Vanda drept miss Ellen?

Vanda se gândi că avea în faţa un om viu şi că acesta juca vreo teribilă comedie de mai mulţi ani.

Fantoma urmă:

— Mi-e frig, miss Ellen… Morţilor le e întotdeauna frig… am străbătut spaţiile pentru a veni… şi drumul e lung din mormântul meu până aici…

Căieşte-te miss Ellen şi nu voi mai părăsi mormântul şi voi cere lui Dumnezeu să te ierte.

Vorbind astfel, fantoma se târî spre sobă.

Ea se aşeză lângă sobă, mişcându-şi mereu lanţurile şi începu să sufle în foc.

Atunci, o mică flacără străluci în sobă, dar se stinse repede.

Dar Vanda avu timpul să vadă fantoma şi s-o examineze.

Era un bătrân înalt, îmbrăcat în roşu, cu o cârpă albă pe cap.

El purta haina unui ofiţer din marina engleză.

La mâini şi la picioare avea nişte lanţuri grele.

Faţa lui era aşa de bine travestită şi zbârcită, încât era cu neputinţă să afirmi că era cu adevărat bătrân sau se prefăcuse ca atare.

Flacăra se stinse şi totul reintră în întuneric.

— Ultima dată când am venit, reluă fantoma, păreai că te căieşti. Ai plâns, ai scos ţipete, m-ai rugat să reintru în mormânt, spunându-mi că te vei supune.

Ce ai făcut? Nimic.

Astăzi nici nu-mi răspunzi. Ia seama, miss Ellen; ia seama! Pedeapsa ta va fi teribilă!

Şi fantoma îşi scutură lanţurile cu furie.

Vanda tăcea şi n-avea deloc poftă să răspundă pentru miss Ellen.

Fantoma mai spuse:

— Noaptea ţi-e frică, remuşcarea te cuprinde şi făgăduieşti să restitui… Dar vine ziua… şi, o dată cu soarele, visurile nopţii dispar. Inima ta se întăreşte… Nu eşti o creatură mizerabilă, miss Ellen? paricidă şi fratricidă… pedeapsa ta va fi teribilă!

Fantoma se sculă în picioare.

Vanda îl auzi îndreptându-se spre uşă.

Apoi uşa se închise după el şi paşii continuară să răsune pe coridor, însoţiţi de zgomotul lanţurilor.

Treptat, zgomotul se îndepărtă şi se stinse cu totul.

Vanda respiră uşurată.

Dar ea nu putu închine ochii toată noaptea.

Îndată ce se făcu ziuă, alergă la fereastră şi o deschise.

Vanda îl zări pe sir James, care se plimba fumând o ţigară şi, mai departe, pe Jacquot, aranjând o alee.

Vanda coborî.

Scara şi coridorul erau pustii.

Totul dormea încă în castel.

Uşa grădinii era deschisă.

Vanda întră în grădină.

Văzând-o, Jacquot alergă la dânsa.

— Ei bine? Doamnă, întrebă el, milady n-a venit să se culce în odaia dumitale?

— Nu, răspunse Vanda.

— N-ai auzit nimic?

— Nu.

— N-ai auzit fantoma?

— Ce fantomă? Întrebă Vanda cu nepăsare.

Jacquot nu mai întrebă nimic.

Apoi adăugă pe un ton rugător:

— Doamnă, ai face bine să pleci înainte de a se scula Bob.

Vanda se uită la sir James şi-i spuse:

— Să plecăm!

— Ştii că sunt sclavul dumitale, răspunse amorezatul baron.

După câteva ore, baronul şi Vanda luau la Noyon trenul pentru Paris.

Capitolul IV.

În acest timp, milady se plimba călare pe valea pustie, peste care părea ca domneşte tristeţea legendară a castelului.

Rarii lucrători ai câmpului întorceau capul, văzând-o trecând.

Ea dădea din umeri şi-şi vedea de drum.

În acea zi se îngrijea mai puţin decât altădată de ciudatul sentiment de spaimă pe care-l inspira.

Ea respiră adânc aerul răcoros şi curat al dimineţii.

La marginea văii găsi drumul care ducea de la Amiens la Noyon şi îl străbătu spre a o lua pe o altă cărare, care se înfunda într-un loc şi mai sălbatic decât drumul ce înconjura castelul de Rochebrune.

Calul, care era un animal de rasă, mergea fără greş, sărind peste apă şi peste garduri.

Milady era o călăreaţă îndrăzneaţă.

După o oră, ajunse la o pădure pe lângă care nu se afla nici o urmă de locuinţă.

Cu toate acestea, înainte de a intra în pădure ea descălecă.

Pământul era umed şi noroios în acel loc.

Englezoaica examină locul şi observă urme de paşi.

În noroi se imprimaseră urmele unor ghete grosolane de ţăran. Lângă aceste urme se afla una mai delicată. Această urmă o făcu pe milady să suspine.

Ea se urcă pe cal şi intră în pădure în galop.

Dar calul era desigur obişnuit cu acest drum, căci, cu multă abilitate evita crengile arborilor foarte deşi.

După pădure urmă un luminiş.

Aici se afla o colibă.

Apropiindu-se de colibă, calul începu să necheze.

La acest zgomot, ieşiră doi oameni şi veniră în întâmpinarea englezoaicei.

Unul din ei avea costum de cărbunar.

Celălalt părea că e un negustor ambulant.

O ladă cu marfă, ce se afla la intrarea colibei, completa această impresie.

Spunem impresie, căci, examinându-l cu atenţie pe acest om, oricine s-ar fi întrebat dacă el exercita cu adevărat, această profesiune şi dacă nu era o deghizare.

Într-adevăr, era un om de vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt şi cu favoriţi după moda englezească.

Piciorul lui mic, mâna delicată, capul pe care îl ţinea cu mândrie în sus, arătau că odinioară avusese cu totul altă meserie.

Milady descălecă şi-i dădu calul cărbunarului.

Acesta îl luă de hăţuri şi începu să se plimbe cu el prin luminiş.

— Ei bine, Frantz, zise ea cu vocea emoţionată.

— Veste bună, doamnă, răspunse cel căruia i se dăduse acest nume nemţesc.

— Fiul meu…

— Mai frumos ca niciodată…

— Fericit?

— Amorezat nebun…

O mare nelinişte se zugrăvi pe faţa femeii.

— Se va căsători, zise Frantz.

— Dumnezeule!

— Şi va fi fericit, căci fata pe care o iubeşte e drăguţă… şi săracă… ea îi va dărui totul.

Fizionomia întunecată a femeii se însenină puţin la aceste cuvinte; flacăra ochilor ei se îndulci cât de cât; ea pierdu acel aer sălbatic pe care îl avea totdeauna şi, luând mâna falsului vânzător ambulant, îi spuse cu o voce mişcată:

— Ştii că are douăzeci şi patru de ani, Frantz, şi că nu l-am văzut de când avea cinci ani?

— Doamnă, zise Frantz, n-am îndrăznit niciodată să-ţi fac vreo observaţie; am executat totdeauna ordinele dumitale fără să le discut, ca o maşină, nu ca un om. Niciodată n-am îndrăznit să ridic ochii asupra dumitale când ordonai.

— Ei bine…

El ezită şi vocea îi tremura.

— Ei bine? Întrebă milady, încruntând sprâncenele.

— Oh! Nu îndrăznesc să vorbesc…

— Vorbeşte! Vreau…

Falsul vânzător păru să facă un efort supraomenesc.

— Doamnă, zise el, nu crezi că amorul matern răscumpără multe crime?

— Taci!

Dar Frantz urmă cu vehemenţă:

— Am vrut să vorbesc, doamnă, voi vorbi.

Milady, fără putere şi topită de emoţie, se aşezase pe o piatră.

— Doamnă, reluă omul care fusese numit Frantz, iată, sunt douăzeci de ani de când a murit tatăl dumitale…

Milady îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Sunt şase ani de când sora dumitale…

— Frantz, ai milă!

— Cine deci ar putea să vină acum să reclame această avere pe care o posezi de multă vreme?

— Frantz, în numele cerului!

— Fiul dumitale e nespus de fericit, urmă Frantz, totuşi, un nor de melancolie planează pe fruntea lui… El se gândeşte că n-are nume… şi spune că n-are mamă…

Milady tremura acum ca o frunză de toamnă, gata să cadă.

— De ce n-ai reda o mamă fiului ei? De ce n-ai veni să locuieşti la Paris? Adăugă Frantz.

Deodată, milady se ridică şi lacrimile ce-i cădeau din ochi încetară; o flacără apăru în privirea ei.

— Dar nu ştii, nenorocitule, zise ea, ce chinuri îndur eu de şase ani?

— Ce vrei să spui? Întrebă Frantz mirat.

— Îmi spui că tatăl meu e mort…

— Oh! Sunt sigur, zise Frantz, pe al cărui chip flutură un surâs fatal.

— Ei bine! El iese din mormântul său.

— Morţii nu revin, doamnă…

— Acesta revine, urmă milady cu un accent de spaimă. El revine în fiecare noapte… târându-şi lanţurile cu care l-am legat…

— Nebunie?

— În fiecare noapte, continuă milady, ai cărei dinţi tremurau, se aşează la căpătâiul patului meu şi murmură: „Restituie! Restituie!”

Frantz dădu din umeri.

— Dar cui să-i restitui? Zise el.

— Copilei surorii mele.

— Haida de! Murmură Frantz, căci chiar de-ai vrea să faci aşa ceva, ceilalţi nu vor vrea…

— Taci! Nu-mi vorbi de dânşii…

— Doamnă, zise Frantz cu un ton sever, mi-ai spus prea mult acum ca să nu-mi povesteşti totul. În numele crimelor ce ne leagă, te somez să vorbeşti.

Milady se înfioră.

— Vrei? Întrebă ea.

— Da.

— Ei bine! Ascultă…

Şi ea luă mâna lui Frantz strângându-i-o cu putere.

— Vorbeşte! Zise englezul cu linişte.

Capitolul V.

Cât de tristă era istoria pe care milady i-a povestit-o acelui om legat de dânsa prin crime?

Mister!

Dar, fără îndoială cuvintele lui Frantz o liniştiră puţin pe castelana din Rochebrune, căci la întoarcerea ei la castel, pe la amiază, şi-a regăsit acel sânge rece care dimineaţă îl neliniştise puţin pe Bob.

Dimpotrivă, acesta era mai tăcut ca altădată.

El nu-l întrebase pe Jacquot, nu căutase să afle prin ce împrejurare, în loc să se culce în camera roşie, străina ocupase unul din cele douăsprezece paturi ale lui milady.

Milady ceru să i se servească masa.

Bob păstrase vechiul obicei al intendenţilor englezi.

El servea la masă.

Între ei nu existau secrete, cu nimic mai puţin teribile decât acelea care o legau de Frantz, căci ea lăsa la o parte mândria britanică spre a vorbi cu familiaritate cu dânsul.

Dar ea termină masa fără să spună o vorbă.

— Milady pare mulţumită azi, zise el, ştirile din Paris sunt bune, fără îndoială?

— Foarte bune, răspunse milady.

— Ah! Zise Bob.

— Fiul meu se va căsători…

Bob murmură:

— Onoare şi viaţă lunga fiului vostru, milady.

Dar aceasta îl întrerupse brusc.

— Spune, Bob, zise ea, tu crezi în providenţă?

— Nu ştiu, răspunse intendentul.

— Totuşi, ca şi mine, crezi în morţii care revin?

— Adică, răspunse Bob, trebuie să cred ceea ce milady îmi povesteşte.

— N-ai auzit niciodată fantoma?

— Niciodată.

— N-ai auzit niciodată zgomotul produs de lanţurile ei?

— Niciodată. Şi chiar…

Milady îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi faţa în mâini.

— Haide, vorbeşte, zise ea.

— Ei bine! Milady, reluă Bob, am avut totdeauna o părere.

— Care?

— Că fantoma cu lanţurile sale nu era decât o viziune a spiritului dumitale tulburat.

— Atunci sunt remuşcări…

— Nu ştiu, zise Bob. Dar tot ceea ce pot afirma e că nici eu, nici servitorii, n-am văzut şi n-am auzit niciodată nimic.

— Oh! Zise milady.

— Să nu uit, zise Bob.

— Ah! Ce?

— Într-o noapte, te-am auzit strigând. Am tras cu urechea… Părea că te aperi… dar nici o altă voce nu se auzea afară de a dumitale… Eu cred că legendele care circulă asupra castelului ţi-au tulburat spiritul…

— Dar ştii, zise milady, că atât la Glasgow, cât şi la Londra, fantoma îmi apărea?

— Aşa îmi spuneai.

— În fiecare noapte, tatăl meu iese din mormântul său.

Bob nu răspunse.

— Ştii ce îmi cere?

Şi pe buzele lui milady apăru un surâs dispreţuitor.

— El îmi cere, urmă ea, să-i dau ţigăncii această avere pe care am câştigat-o pentru fiul meu, cu preţul sângelui vărsat.

Bob tresări.

— Este preţul, continuă milady, pentru a-mi ierta amorul meu cu indianul Napo-Yseb, pentru a mi se ierta moartea surorii mele.

— Ah! Îţi cere asta? Întrebă Bob.

— Da, zise milady. Vrea să-l despoi pe fiul meu, care a fost crescut în bogăţie, care n-a fost niciodată nevoit să numere banii şi care a luat aur cu amândouă mâinile dintr-o ladă veşnic plină… El vrea să-l las sărac… Ah! Ah! Ah! Îl vezi tu pe fiul meu sărac, zgâriind hârtia la vreun birou pentru a trăi?

Şi râse cu un râs sălbatic.

S-ar fi zis că e o tigroaică apărându-şi puii contra unui vânător.

Bob tăcea.

— Şi mă ameninţă cu flăcările eterne, reluă ea. Ei bine ce-mi pasă! Voi arde… Fiul meu va fi fericit… fiul meu nu va şti niciodată că e fiul unei paricide… că aurul lui e pătat cu sânge. Ce-mi pasă!

Şi milady se sculă, se plimbă cu pas inegal prin sala de mâncare şi-i spuse lui Bob:

— Acest castel îmi este odios… vreau să plec de aici…

— Şi unde vei merge? Întrebă Bob.

— La Paris.

El nu-şi putu ascunde un gest de spaimă.

— Vreau să-l văd pe fiul meu, zise milady cu entuziasm, vreau să mă bucur de fericirea lui… fără să admir triumfurile sale…

Bob nu răspunse.

Sub pretextul că trebuie să dea ordine servitorilor, el părăsi sufrageria şi milady rămase singură.

Se făcu seara.

Milady încuiase uşa de comunicare aflată între cele două coridoare ce dădeau în diferite odăi. Servitorii intraseră în pavilionul lor. Bob se culcase.

Milady, după ce ezitase un moment, deschise uşa de la numărul 11 şi alese această cameră pentru a dormi.

Această odaie dădea în grădină.

Încetul cu încetul, pe măsură ce se făcea noapte, liniştea lui milady făcuse loc unei nelinişti nervoase.

Nu exista noapte fără ca ea să nu fie cuprinsă de spaimă; cu toate acestea, îşi făcuse obişnuita toaletă de noapte.

Dar, în loc să urce în pat, ea se aşează la colţul sobei şi, cu ochii fixaţi la pendulă, care arăta ora unsprezece, aşteptă. După câtva timp se auzi un zgomot asemenea cu cel al bufniţei.

Milady se sculă, îşi desfăcu halatul şi scoase o sfoară lungă de mătase, pe care o ţinea ascunsă la piept.

Se apropie apoi de fereastră şi o deschise. Lăsă un capăt al sforii în jos şi aşteptă.

În curând, o umbră neagră se agită în întuneric, apropiindu-se de zidurile castelului. Apoi umbra ajunse sub fereastră.

Milady se aplecă şi privi.

Sfoara de mătase se întinse.

Umbra se agăţase de sfoară.

Ea urcă şi, ajungând la fereastră, sări în odaie.

Milady se dădu înapoi, suflă în lumânare şi camera rămase în întuneric.

Capitolul VI.

Lumina fiind stinsă, doar focul mai proiecta o slabă lumină în odaie.

La această lumină ar fi fost uşor de recunoscut omul deghizat în vânzător ambulant, pe care milady îl întâlnise în dimineaţa acelei zile şi se adresase cu numele de Frantz.

Germanul spuse:

— N-am întârziat?

— Nu, răspunse milady. Nu e încă miezul nopţii. Niciodată nu soseşte înainte de această oră.

La slaba lumină ce ieşea din sobă, Frantz se uită în jurul său.

— Unde să mă ascund? Zise el.

— Acolo, după perdelele patului, zise milady, a cărei voce tremura.

— Doamnă, reluă Frantz, ascunzându-se după perdele, e cu putinţă să ai într-adevăr de-a face cu o fantomă, ceea ce eu nu cred deloc, de altfel, dar e de asemenea cu putinţă ca această fantomă să fie din carne şi oase…

— Oh! Zise milady cu ochii scânteind de mânie.

— Dacă va fi astfel, urmă Frantz, pot să încing o luptă cu dânsa?

— Eşti înarmat?

— Am un pumnal. Mai mult, sunt robust. Dar trebuie să avem în vedere cazul improbabil în care voi avea nevoie de concursul dumitale. Prin urmare, urcă-te în pat, fără să te dezbraci.

Milady urmă sfatul lui Frantz.

— Acum să aşteptăm… zise acesta.

O mare tăcere domni în odaie.

Cu toate acestea, după câteva minute, Frantz, care nu era despărţit de căpătâiul lui milady decât printr-o perdea, se aplecă şi o întrebă:

— De cât timp eşti victima fantomei?

— De aproape şase ani, răspunse milady.

— Unde ţi-a apărut pentru prima oară?

— La Glasgow, în casa cea veche. O cunoşti?

— Da, murmură Frantz cu o voce surdă. Şi apoi?

— Apoi la Londra.

— Şi spui că e tatăl dumitale?

— Oh! Fără nici o îndoială… este el… cu părul lui alb… cu haină roşie… şi talia lui înaltă…

— Milady, reluă Frantz, ştii că sunt douăzeci de ani de când tatăl dumitale e mort?

— Taci! Murmură castelana.

— Sunt douăzeci şi patru de ani de când nu l-ai văzut, continuă Frantz. Crezi că memoria dumitale, oricât de bună ar fi, îşi poate aminti trăsăturile feţei sale cu exactitate?

— Îţi spun că fantoma are faţa tatălui meu.

— Ah!

— Ceva mai mult, e vocea, e gestul său…

— Bine, spuse Frantz, vom vedea…

Şi, pe când pronunţa pe şoptite aceste cuvinte, un zgomot cu care, fără îndoială, milady era de mult timp obişnuită, se auzi în depărtare.

— Tăcere! Zise ea. Iată fantoma!

Şi începu să tremure sub plapumă, cu toate cuvintele sceptice ale lui Frantz.

Zgomotul pe care milady îl auzise era un suspin.

Frantz trase cu urechea.

Apoi suspinul fu însoţit de un zornăit.

Era zgomotul produs de lanţurile fantomei.

Toate aceste zgomote deveneau mai distincte pe măsură ce fantoma se apropia.

Milady îşi ascunse capul în perne şi murmură:

— Auzi?

— Da, dar tăcere, răspunse Frantz.

Fantoma ajunsese acum pe coridor şi făcea un zgomot infernal.

Ea se opri în faţa uşii, dar nu intră imediat.

Suspinele făcură loc cuvintelor distincte.

— Dumnezeul meu! Spunea el, nu-mi vei acorda deci odihna? Şi va trebui ca în fiecare noapte să ies din

morunului meu, să încerc a înduioşa inima de piatră a paricidei? Nici rugăciunile, nici ameninţările n-au mişcat-o până acum. Ea nu se teme de nimic, ea te neagă, Dumnezeul meu! Iertare! Iertare!

Şi, după aceste cuvinte, intră deschizând uşa cu zgomot.

Frantz avusese timpul de a-i şopti:

— Te înşeli, doamnă, această voce seamănă cu aceea a tatălui dumitale, dar nu e a lui.

Fantoma văzu puţin foc în sobă şi se apropie.

Frantz, nemişcat în locul său, îl văzu ghemuindu-se lângă sobă.

Era fantoma descrisă de milady.

Obrazul palid, părul alb, haina roşie de comodor, lanţuri la picioare şi la mâini.

Dar germanul nu tremură şi nu fu cuprins de spaimă ca milady, ai cărei dinţi clănţăneau de frică.

Fantoma stătu un moment lângă foc.

Apoi se sculă şi, zornăind lanţurile, zise:

— Miss Ellen!

Milady murmură cu o voce tremurândă:

— Ce vrei?

— Vreau să restitui averea furată, paricido! Strigă fantoma cu o voce aspră.

Şi înainta spre pat.

Milady nu răspunse.

Fantoma adăugă:

— Îţi aminteşti de Glasgow?

— Iertare! Iertare! Zise milady.

— Îţi aminteşti de sora ta?

— Iertare! Ai milă!

— Îi vei reda averea furată? Continuă fantoma înaintând ameninţător spre pat şi zornăindu-şi cu furie lanţurile.

— Dar cui să redau această avere? Întrebă milady.

— Copilei surorii tale.

— Şi dacă această copilă a murit?

— Ea trăieşte, răspunse fantoma, şi-ţi voi spune unde se află.

— Dar va trebui să-l despoi pe fiul meu? Răspunse milady cu o voce rugătoare.

— Da, căci fiul tău e copilul crimei.

Fantoma îşi rezemă mâna osoasă de pat.

— Miss Ellen! Mai spune el dacă nu restitui averea furată, ea nu va folosi fiului tău.

— Ce spui? Strigă milady speriată.

— Nu, urmă fantoma, căci el va muri.

Milady scoase un ţipăt.

— Va muri… în noaptea nunţii sale… lângă tânăra sa femeie…

— Iertare! Iertare! Strigă milady frângându-şi mâinile.

Dar deodată se auzi o voce, care răsună ca o sentinţă de moarte:

— Tu vei muri înaintea lui, mizerabile! Zise acea voce.

Şi Frantz, dând perdelele la o parte, înhaţă fantoma de gât.

Atacul fusese aşa de rapid şi de neaşteptat, încât fantoma n-avusese timpul să dea înapoi.

Degetele lui Frantz se înfipseseră puternic în gâtul său. El scoase un ţipăt şi ceru iertare.

În acelaşi timp ceva se desfăcu şi căzu pe parchet, în acel moment flacăra din sobă se mări şi aruncă o slabă lumină în odaie.

Obiectul ce căzuse era o mască.

O mască de ceară bine făcută şi reprezentând de minune figura unui bătrân.

Flacăra sobei permise să se vadă bine faţa pretinsei fantome.

Şi milady, care sărise jos din pat, strigă mirată:

— Bob!

Ea recunoscu în fantoma care o urmărea de atâta vreme şi o înspăimânta pe fidelul intendent, pe Bob, complicele ei

de odinioară, pe omul care se lăuda că nu crede, nici în Providenţă, nici în minciunile ei.

Frantz trântise fantoma la pământ.

El îi pusese un genunchi pe piept şi braţul său înarmat cu pumnal era gata să lovească, când milady îl opri.

Acum milady nu mai tremura.

Se duse spre sobă şi aprinse lumânarea. Apoi, întorcându-se spre Frantz, care continua să-l ţină pe Bob nemişcat la pământ, îi zise:

— Înainte ca acest om să moară, trebuie să ne destăinuie totul!

Capitolul VII.

Vorbind astfel, milady se duse la o masă ce se afla între ferestre şi trase sertarul.

În sertar se afla o cutie din piele în care se aflau două pistoale mici, cu mânere de fildeş.

Milady le luă, le încărcă cu răceală, şi, privindu-l pe Frantz, zise:

— Un om culcat la pământ nu poate să vorbească. Lasă deci pe acest mizerabil să se scoale. Dacă va încerca să fugă, îi zdrobesc creierul.

Şi ea îndreptă spre Bob ţevile pistoalelor. Acesta, scăpat de sub genunchiul lui Frantz, se sculă în picioare.

Dar o transformare subită se operase într-însul.

Dintr-o singură mişcare, scăpă de lanţurile sale.

În acelaşi timp, încetase de a mai tremura şi a cere iertare.

— Ah! Zise el, vrei să ştii?

— Da, zise milady, ai trei minute înainte de a muri.

— Voi vorbi cu atât mai bucuros, răspunse Bob, cu cât mi-am sacrificat viaţa pentru acest scop.

— Vrei să ştii, milady, de ce de şase ani joc rolul de fantomă, de ce am pus pe faţa mea o mască de ceară, care seamănă cu faţa tatălui dumitale, de ce îţi vorbesc de remuşcări, de restituiri şi de credinţă? Ah! Ah! Ah!

Şi Bob râdea dispreţuitor şi, un moment, acest om fără arme, care vedea un pumnal şi două pistoale îndreptate asupra sa, avu asupra celor doi complici un fel de autoritate morală.

Un moment el îi domină cu vocea şi cu privirea.

— Desigur, zise el, nu ai fi bănuit, milady, sau mai bine zis miss Ellen, căci acesta este adevăratul dumitale nume, că un fost valet al comandorului Perkins, omul care-l acuza pe stăpânul său că l-a dezonorat prin femeia lui, pe răzbunătorul Bob, care, beat de furie, s-a asociat într-o zi cu fiica paricidă şi cu Frantz ucigaşul, spre a asasina pe nenorocitul comandor, va veni peste douăzeci de ani să joace rolul de fantomă şi să vorbească în numele său? N-ai fi bănuit asta, nu-i aşa?

Şi Bob râdea, pe când milady nu putu să nu se înfioare.

— Dar cine te-a plătit, mizerabile? Strigă ea.

Şi Bob o privi cu asprime pe milady.

— Ce mi-ai spus acum douăzeci şi patru de ani, urmă el, dumneata, o fată care abia aveai şaisprezece ani, deja criminală şi pătată, spre a face din mine unul din cele două instrumente de moarte, ce trebuiau să lovească pe tatăl dumitale, ce mi-ai spus? Răspunde, miss Ellen!

— Apoi? Apoi? Zise milady cu mânie.

— Aveam o femeie tânără şi frumoasă, o iubeam la nebunie, m-ai luat într-o zi de mână şi mi-ai spus, silindu-mă să privesc pe fereastră în parcul castelului din Glasgow: „Priveşte!” Şi într-adevăr am văzut-o pe femeia mea alături de bătrânul comandor. Ei stăteau pe o bancă… Comandorul ţinea în mâinile sale mâna femeii mele. De atunci ţi-am aparţinut, am devenit sufletul dumitale blestemat.

— Apoi? Apoi? Mai spuse milady.

— M-am despărţit de femeia mea, pe care o iubeam prea mult spre a o putea ucide; timp de patru ani am fost călăul tatălui dumitale. Apoi l-am ajutat pe Frantz să-l stranguleze. După aceea, timp de alţi zece ani, am fost instrumentul docil al tuturor dorinţelor şi capriciilor dumitale. De ce m-

am schimbat deodată? Ah! Vrei să ştii? Ei bine! Ascultă… într-o seară mi s-a spus că o femeie care era pe moarte ţinea ca să mă vadă înainte de a-şi da sufletul. M-am dus. Femeia care era pe moarte era a mea. „Bob, mi-a spus dânsa, m-ai gonit ca pe o soţie necredincioasă, şi eram inocentă. Nu vreau sa mor până ce nu-ţi încredinţez un mare secret. Comandorul nu era amantul, ci… tatăl meu.” Şi îmi întinse un pachet de hârtii îngălbenite de vreme, pe care le ţinea sub perne, şi care cuprindeau dovada autentică a cuvintelor sale. Ajunsesem la asasinarea tatălui femeii mele. Ea era fructul unui păcat din tinereţe al comandorului; era sora dumitale naturală. Pricepi acum, miss Ellen?

— Nu încă, răspunse cu răceală milady.

— Ah! Nu pricepi încă? Nu pricepi, reluă Bob cu o voce tunătoare, că remuşcarea a pătruns în inima mea; că am avut oroare de dumneata, paricidă şi fratricidă; că m-am gândit la copila surorii dumitale strangulate, sărmana ţigancă, care, sub numele de Gipsy, dansează pe străzile Londrei şi căreia, dacă i s-ar reda averea furată, ar fi una din cele mai bogate fete din Anglia?

— Dar nu i se va da nimic! Strigă milady ca o fiară sălbatică.

Şi braţul ei se întinse spre Bob şi glonţul porni dintr-un pistol.

Bob căzu.

El se prăbuşi lovit în piept, vărsând valuri de sânge.

Milady îl privi pe Frantz şi-i spuse:

— Aveai dreptate, morţii nu mai revin!

Bob se zvârcolea pe parchet.

Ochii săi, un moment închişi, se deschiseră şi, fixând-o pe milady, zise:

— Miss Ellen, asta e o crimă în plus pe lângă celelalte crime ale tale. Dar pedeapsa, pedeapsa va veni, fii sigură.

Milady răspunse printr-un hohot de râs.

— Vei ieşi şi tu din mormântul tău? Întrebă ea batjocoritor.

— Nu, răspunse Bob, dar sunt alţii care trăiesc şi care deţin secretul meu.

Milady îşi înăbuşi un ţipăt şi păli.

— Ah! Ţi-e frică, zise Bob. Ei bine! Fiindcă ai vrut să ştii totul, află şi aceasta: noaptea trecută au venit doi străini aici. Ai ordonat să fie primiţi. Numai bărbatul s-a culcat în camera cea roşie… Femeia a petrecut noaptea într-una din camerele tale şi, jucându-mi rolul de fantomă, m-am înşelat, şi am acuzat-o pe acea femeie de crimele tale…

Milady scoase un nou ţipăt.

— Pedeapsa va veni cât de curând, murmură Bob cu o voce stinsă.

Apoi, făcând o sforţare violentă, se întoarse cu faţa la perete pentru a muri în pace.

— Doamnă, zise Frantz, nu te mai chinui pentru un fleac de nimic. Eu sunt de părere să părăsim castelul înainte de a se face ziuă.

— Şi unde să mergem? Întrebă ea.

— La Paris.

— La Paris! Exclamă milady, la Paris, unde se află fiul meu! Oh! Ai dreptate, adăugă ea cu un accent de dragoste maternă imposibil de descris, la Paris trebuie să mergem.

În sfârşit, femeia cu inima de fiară, femeia care-şi asasinase tatăl şi pe sora sa, care îl ucisese pe Bob, începu să plângă.

Capitolul VIII.

Câteva ore după aceea, timp în care Vanda şi baronul James Niwely se aflau în tren îndreptându-se spre Paris, eroul povestirii noastre, Rocambole, se plimba pe bulevardul Capucinilor cu pas repede.

Unde mergea el?

Fără îndoială la vreo întâlnire depărtată, căci făcu semn primului birjar şi se urcă în trăsură după ce spuse ca loc de destinaţie strada Serpente.

Acei din cititorii noştri care îşi amintesc încă prima parte a acestei povestiri n-au uitat că pe strada Serpente, mama lui Noël, numit Cocorico, era portăreasă şi că în această casă fostul ocnaş îşi găsise adăpost după acea evadare pregătită şi executată de Rocambole.

După douăzeci de minute Rocambole sosi în strada Serpente.

Noël îl aştepta.

Prima întrebare a lui Rocambole sună astfel:

— Vanda a sosit?

— Stăpâne, reluă Noël, nu e nimic nou. Am aşteptat-o pe doamna aseară; astăzi de dimineaţă m-am dus la gară. Trenul expres soseşte la 5 şi 3 minute. Toţi pasagerii au trecut prin faţa mea.

— Ea nu era?

— Nu.

— Ciudat! Murmură Rocambole.

— Dar, reluă Noël, am aflat că trenul a deraiat la Amiens. Nici un călător n-a pierit. Numai că o parte din ei s-au oprit la Amiens. Sunt aproape convins…

Noël nu termină fraza, căci se auzi sunetul clopotului.

Rocambole tresări.

O femeie trecu pragul uşii şi cu toate că era înfăşurată într-o mare manta, iar pe faţă avea un voal gros, Rocambole o recunoscu.

Era Vanda.

Ea se aruncă în braţele lui şi-i spuse:

— Ah! În fine, te regăsesc!

Noël aranjase în această casă o odaie în care Rocambole o conduse pe Vanda.

Cum se închise uşa, aceasta îi spuse:

— Am sosit acum o oră şi cu mare greutate am putut să scap căci baronul se poartă cu mine ca un amant gelos, cu toate că până acum nu mi-a sărutat nici mâinile.

Rocambole surâse.

— Cel puţin i-ai aflat secretele? Zise el.

— Nu, încă.

— Aş vrea totuşi să ştiu istoria fetei Gipsy, această istorie pe care sir George Stowe n-a putut să ne-o spună.

— Şi dacă aş şti o parte? Zise Vanda.

— Ce vrei să spui?

— Dacă întâmplarea m-a pus pe o urmă? Continuă Vanda.

— Explică-te, zise Rocambole.

— Gipsy e bogată… milionară.

Rocambole o privea pe Vanda cu o uimire crescândă.

În consecinţă, Vanda îi povesti evenimentele din ajun, adică accidentul întâmplat la Amiens, călătoria cu poştalionul şi ospitalitatea pe care baronul sir James Niwely şi dânsa o primiseră la castelul Rochebrune.

În fine, apariţia fantomei şi straniile sale cuvinte.

— Sau mă înşel, termină ea, sau ţiganca de care vorbea pretinsa fantomă nu e alta decât Gipsy.

Rocambole ascultă povestirea Vandei cu multă atenţie. Când termină, îi spuse:

— Am pus-o pe Gipsy în loc sigur, sub paza lui Marmouset.

— Şi sir George Stowe?

— El e ascuns într-un hotel din cartierul Saint-Germain. I-am dat ordin să nu iasă ziua. Dar ceea ce mi-ai destăinuit mă va face să-l opresc să iasă chiar seara, până la reîntoarcerea mea; nu trebuie ca sir Niwely să-l întâlnească.

— Reîntoarcerea ta? Întrebă Vanda. Pleci?

— Desigur, zise Rocambole. Mă duc niţel până la castelul Rochebrune, să vorbesc cu fantoma.

După douăzeci şi patru de ore, Rocambole cobora din trăsură la staţia cea mai apropiată de castelul locuit de milady şi de intendentul ei.

Indicaţiile pe care i le dăduse Vanda erau aşa de precise încât găsi repede drumul şi zări de departe turnul vechiului castel.

Valea era pustie, dimineaţa ploioasă.

Rocambole făcuse singur drumul, fără alt bagaj decât un mic geamantan, pe care îl ţinea în mână.

Comparând datele, e uşor să ne convingem că el sosea cu câteva ore în urma evenimentelor al cărui teatru fusese castelul de Rochebrune.

Se aştepta să vadă castelul tăcut, trist şi plin de mister.

Fu deci foarte mirat când zări un grup de ţărani strânşi la poartă.

Un fel de spaimă se zugrăvea pe feţele lor.

În mijlocul lor vorbea un tânăr.

Rocambole, după portretul pe care i-l făcuse Vanda, îl recunoscu pe Jacquot.

Se apropie, fără să fi atras cuiva atenţia.

Toate privirile erau concentrate asupra lui Jacquot şi toţi îl ascultau cu atenţie.

Jacquot povestea evenimentele nopţii.

Mai întâi, oamenii castelului, care dormeau într-un pavilion izolat, auziseră la miezul nopţii detunătura unei arme de foc.

Dar ei nu îndrăzniseră să se mişte.

Abia după o oră Jacquot auzise vocea lui milady.

Aceasta îl chema.

Ieşise din pavilion, şi castelana, pe care spre marea lui uimire o văzu împreună cu un necunoscut, îi comanda să pună şaua pe cai.

Jacquot se supusese.

Milady şi tovarăşul ei încălecaseră şi plecaseră în galop. Când se făcu ziuă, Jacquot îndrăznise să intre în castel. Din sală auzise gemete.

Se urcă la etajul întâi şi, condus de gemete, îl găsise pe Bob scăldat în sânge, dar respirând încă.

La aceste cuvinte, Rocambole dădu la o parte lumea şi întrebă:

— Mai trăieşte?

— Da, răspunse Jacquot, dar cred că n-o s-o mai ducă mult.

— Sunt doctor, zise Rocambole.

Şi, făcându-şi loc printre ţărani, intră în castel.

Capitolul IX.

Într-una din acele zile ale lui februarie, al cărei secret îl deţine numai Parisul, care face să se presimtă apropierea primăverii, o mare mulţime de echipaje se aflau în jurul lacului din Bois de Boulogne, iar călăreţii încă şi măi numeroşi.

Cerul era limpede şi soarele dulce. Abia era ora două.

Trăsurile mergeau la pas, pe partea stângă a lacului.

Aici se află locul unde lumea sportmenilor se recunoaşte şi se observă, se salută sau schimbă simple priviri.

Unul încetineşte mersul calului spre a azvârli o ocheadă domnişoarei Cerisette, care iese pentru prima oară în trăsură.

Daumont, bancherul, o supraveghează pe Coralia, căreia îi dă cinci mii de franci pe lună şi pe care o bănuieşte că vine la Bois de Boulogne, în fiecare zi, să-l întâlnească pe vicontele R…, care-i toacă restul averii.

În fine, domnişoara de Saint-Euverte, odinioară Joséphine, are drept amant un american de la Sud.

Este, într-un cuvânt, lumea cea mai elegantă şi cea mai amestecată ce se poate vedea.

Şi această lume, în ziua despre care vorbim, făcea impresia că e foarte mişcată, foarte agitată şi toţi păreau că vorbesc despre un eveniment nemaipomenit.

În întreaga Europă era linişte; nici o revoluţie nu avusese loc şi nu se auzise de nici un dezastru financiar mai important.

Nu era nimic din toate acestea.

Fusese însă văzută Aspasia.

Aspasia se arătase în cupeul ei tras de doi admirabili cai, irlandezi, pentru care prinţul rus K… îi oferise o sută de mii de franci şi pe care ea refuzase să-i vândă.

Cine era Aspasia?

Pentru a spune adevărul, Aspasia se numea poate Carolina.

Dar Carolina era un nume burghez.

Aspasia era o femeie de treizeci şi doi de ani, blondă, aproape roşie, posedând un spirit infernal, renumită odinioară pentru indiferenţa ei, şi pe care moartea micului duce napolitan Gallperi, care se bătuse pentru dânsa, o pusese în evidenţă cu şapte sau opt ani în urmă.

Aspasia avusese un salon, un adevărat salon. Ea posedase cele mai frumoase diamante, cei mai frumoşi cai, cel mai cochet palat din Champs-Élysées.

Primise artişti, oameni de litere, senatori şi prinţi.

Timp de şapte sau opt ani i se lăudase spiritul, frumuseţea originală, lipsa absolută de inimă şi fuseseră numărate disperările pe care le semănase în drumul ei.

Apoi, într-o zi Aspasia dispăruse.

Ea vânduse totul: cai, palat, mobilier, dantele şi diamante.

Iar acela care făcuse la Bursă o avere scandaloasă şi o depusese la picioarele ei, fusese cât pe ce să-şi zboare creierii de disperare.

Nimeni nu ştiuse ce devenise Aspasia.

Circulase zvonul, cu toate acestea, că blocul de gheaţă ne topise la soare, că această inimă de bronz se mişcase, că ea începuse să iubească.

Că ea iubea la nebunie, cu pasiune, cu furie, ca o tigroaică, nu ca o femeie.

Trecuse un an de atunci şi timp de un an Aspasia nu fusese văzută nicăieri, nici la primele reprezentaţii, nici la curse, nici la Bois de Boulogne.

Cu toate acestea, unii tineri afirmau că ea nu părăsise Parisul. Că trăia închisă într-o căsuţă în piaţa Ventimille, cartier liniştit şi retras; nu ieşea decât seara, într-o trăsură obişnuită, cu un voal gros pe faţă.

Dacă nu fusese văzută în Bois de Boulogne, se pretindea că fusese întâlnită cu un tânăr, pe aleile pustii din pădurea Vincennes.

Damele din lumea în care trăia altă dată Aspasia aveau păreri diferite.

Unele spuneau cu un sentiment de invidie:

— E foarte fericită.

Altele, cele tinere, murmurau cu dispreţ:

— Cine ar fi crezut! E o femeie pierdută.

Apoi toată lumea tăcuse.

După un an, lumea abia îşi mai aducea aminte de Aspasia, când ea deodată reapăru.

Fusese văzută…

Căci ea era acolo, la ora două după amiază, în acest timp de primăvară, în acelaşi cupeu de lux.

Ea era acolo, uitându-se liniştită la lume.

Doi tineri care călăreau alături se opriră uimiţi.

— Nu-i cu putinţă, zise unul dintre ei.

— Cred că visez, murmură celălalt.

— E totuşi Aspasia.

— Drace!

— De unde vine?

— Am crezut-o moartă.

— Şi eu de asemenea.

Şi pe când schimbau aceste exclamări, schimbate de mii de alte persoane, Aspasia îi zări şi îi salută amical cu mâna.

Salutul era o invitaţie pe care amândoi o pricepură de minune.

Ei se apropiară.

— Bună ziua, zise Aspasia, scoţând capul pe uşa cupeului.

— Dragă, zise unul din ei, tu eşti? Sau umbra ta?

— Sunt eu.

— În viaţă?

— Fără îndoială…

Şi ea surâse, arătându-le dinţii strălucitori.

— De unde vii?

— Numai Dumnezeu ştie!

Şi avu în privire un fulger.

— Aspasia, zise unul din cei doi tineri, ştii ce s-a spus despre tine, în lipsa ta?

— Nu, dar puţin îmi pasă!

— S-a pretins că inima ta a vibrat.

— E adevărat.

— Ai iubit?

— Cu frenezie.

— Şi… mai iubeşti… încă?

— Urăsc.

Pronunţă aceste cuvinte cu o voce surdă.

Cei doi tineri se priviră.

Aspasia avea o lacrimă tristă în marii ei ochi albaştri.

— Baroane, zise ea, adresându-se celui care vorbise întâi, mă mai iubeşti?

— Fără îndoială, răspunse acesta cu umilinţă.

— Şi dumneata, marchize?

Ea se adresă celui de-al doilea, care era foarte tânăr.

— Ordonă, replică acesta din urmă, mă voi supune.

— Veniţi amândoi la mine astă seară.

— Amândoi? Întrebă baronul puţin cam uimit.

— Da.

— Asta e ciudat!

— Nu. Veţi vedea… M-am stabilit la mine, pe Avenue Marignan… Luăm masa la ora şapte. Veniţi.

Şi le dădu mâna.

— Dar de ce amândoi? Întrebă la rândul său marchizul.

— Caut un răzbunător! Răspunse Aspasia cu o voce care-i înfioră.

Capitolul X.

Pendula din budoarul Aspasiei arăta ora zece.

Ei se aflau acolo, amândoi, cu ţigările în gură, după o cină delicată, gata să asculte destăinuirile Aspasiei; marchizul care avea douăzeci de ani şi baronul de treizeci.

Erau doi fii de familie bună, care îşi permiteau orice lux, aşteptând să se ruineze.

Cel dintâi se numea Albert de Rouquerolles, era marchiz autentic; moştenise cinci mii de franci rentă în moşii şi vindea câte o moşie în fiecare lună.

Al doilea purta un nume celebru în finanţe; el se numea baronul de Wallenstein. Şi el era un om bogat, dar econom.

Înainte de a se duce la Aspasia, îi spusese amicului său Albert de Rouquerolles:

— Mi se pare că Aspasia e liberă. Ne va trage la sorţi? Nu ştiu. Dar eşti amicul meu şi aş dori să nu fii tu cel ales. V

— De ce? Întrebă marchizul.

— Fiindcă te va ruina în doi ani.

— Dar pe tine?

— Oh! Eu am trecut de vârsta ta… nu va putea lua nimic de la mine.

— Aş! Zise marchizul cu un aer de îndoială.

Şi ei se duseră la Aspasia, care îşi răscumpărase palatul şi îl mobilase din nou.

Cinară numai cu dânsa şi acum aşteptau să se pronunţe.

— Scumpa mea, zise marchizul, în amor toate armele sunt leale, chiar trădarea.

— Iată un frumos paradox, dragul meu, replică Aspasia, care se lungise într-un fotoliu.

— Să vă explic, reluă marchizul. Amicul meu Wallenstein mi-a devenit rival numai prin simplul fapt al invitaţiei dumitale.

— Bun!

— Cum el mi-a făcut oarecare confidenţe, le voi trăda.

— Admirabil, zise Aspasia.

— Faci ce vrei, răspunse baronul cu nepăsare.

— Să vedem trădarea! Zise Aspasia.

— Marchize, mi-a spus el adineauri, lasă-mi-o pe Aspasia. Ea te va ruina… pe când eu sunt un vulpoi bătrân… am experienţă…

Aspasia dădu din umeri şi-l întrerupse cu un gest pe marchiz.

— Prieteni, zise ea, am un venit de o sută douăzeci de mii de franci.

— Ce dovedeşte asta? Zise cu răceală baronul.

— Totul şi nimic, răspunse Aspasia.

— Mărturisesc că nu pricep, zise baronul.

— Şi eu de asemenea, murmură marchizul.

— Nu v-am spus că sunt în căutarea unui răzbunător?

— Ah! E adevărat!

Aspasia încetă să mai surâdă, încruntă sprâncenele şi vocea ei armonioasă căpătă un accent sălbatic.

— Ascultaţi-mă, zise ea. Am iubit o dată în viaţa mea, eu, despre care se spunea că n-am inimă. Am iubit cu patimă, cu furie. Am fugit de lume; m-am închis în casă, geloasă pe fericirea mea…

Dacă omul pe care-l iubeam ar fi vrut, m-aş fi sinucis surâzând.

— Ei bine! Acest om m-a trădat… acest om nu mă mai iubeşte… acest om iubeşte pe alta.

— E nebun! Nu e decât o singură femeie în Paris şi această femeie eşti tu.

— Am crezut şi eu asta multă vreme, spuse cu modestie Aspasia. Se pare însă că m-am înşelat, căci există o femeie, afară de mine, de care el e amorezat şi cu care se va căsători.

— Se însoară?

— Da.

— Atunci, zise baronul surâzând, iartă-l. E nebun…

— Să-l iert? Zise Aspasia. Niciodată.

— Ei bine! Atunci?

— Dar nu pricepeţi?

— Pe cuvântul meu că nu.

— Cum? Reluă Aspasia cu un accent plin de atâta ură, încât cei doi tineri se priviră în fine cu gravitate, cum, nu ghiciţi că acela din voi doi care va veni aici mâine seară

spunându-mi „L-am ucis!” va deveni seniorul şi stăpânul meu?

— Ah! Draga mea, spuse baronul care avea mult sânge rece, în ce roman ai citit că în timpul nostru, în anul de graţie 186… mai există asemenea moravuri spaniole?

— Cer iertare, zise Aspasia cu dispreţ, văd că m-am înşelat!

— Dar nu, zise marchizul.

Adolescentul se uită la Aspasia cu privirea entuziastă a unui om de douăzeci de ani. Afară de asta, el avea câteva picături de sânge războinic în vine.

Un Rouquerolles se bătuse de treisprezece ori în duel cu Ludovic al XIII-lea, într-o singură zi.

Un altul, pe timpul Restauraţiei, făcuse hecatombe în colonel al gărzii.

Acest Rouquerolles, acest adolescent care se ruina cu zgomot, simţi un val de sânge urcându-i-se de la inimă la creier, şi-i spuse Aspasiei:

— Wallenstein este neamţ şi evreu. El e nobil prin banii strămoşilor săi bancheri. E un băiat pozitiv care nu înţelege sentimentele cavalereşti.

— Dragul meu, răspunse Wallenstein, am treizeci şi unu de ani, îmi plac vinul, femeile frumoase şi ţigările bune; de aceea socotesc că pentru asta e nevoie de un bun stomac şi de o sănătate perfectă… Apoi ţin la fizicul meu. Nu e cel al unui Adonis, dar, aşa cum e, am succesele mele. Deci un glonţ care mi-ar scoate un ochi sau o lovitură de spadă care mi-ar perfora un plămân, ar strica toate planurile mele şi ar distruge armonia vieţii mele. În acest moment, Aspasia, pe care am cunoscut-o ca pe o femeie de spirit, ar avea mai multă nevoie să consulte un doctor decât să caute un amorez; dacă plăcerea de a ucide pentru dânsa nu te deranjează, te rog. Dacă ai fericirea de a ucide pe domnul în chestiune, cu atât mai bine. Sunt un om liniştit, cum ştii, şi sunt în stare să aştept. Aspasia va redeveni rezonabilă

într-o zi sau alta, şi ea ştie că nu las să mi se protesteze nici cuvântul şi nici poliţele.

După aceste spuse, baronul Wallenstein se sculă, îşi puse paltonul, aprinse o ţigară şi, întinzându-i mâna Aspasiei, îi zise:

— Adio, draga mea!

— La revedere.

— La revedere, evreu neruşinat.

Şi rămase singură cu marchizul.

— Dragul meu, spuse ea, ştii că treaba nu e uşoară?

— Cu atât mai bine!

— Acest om pe care l-am iubit, acest om pe care îl urăsc şi a cărui moarte o doresc…

— Ei bine?

— E unul din cei mai buni duelişti.

— Ce-mi pasă!

— Trage admirabil cu pistolul.

— Te iubesc… murmură marchizul căzând la picioarele Aspasiei. Spune-mi numele lui.

— Ţi-l voi trimite.

— De ce nu mi-l spui îndată?

— E o idee a mea… Unde te duci de aici?

— Nu ştiu.

— Faci încă parte din clubul Asperges?

— Da.

— Du-te acolo şi aşteaptă-mă.

Şi Aspasia îl concedie pe marchiz.

Acesta plecă suspinând.

Câteva ore fuseseră de ajuns spre a-l face să se amorezeze la nebunie.

Capitolul XI

— Prietene, îi spunea Lucien amicului său, Paul de Vergis, oricât de departe mă pot duce amintirile, mă văd la vârsta de patru sau cinci ani, într-un mare castel toarte trist şi într-o ţară pe care nu o ştiu. Totuşi mi se pare că trebuie să fi fost Anglia sau Scoţia. Îmi amintesc de mama mea. Era

aşa de tânără şi de frumoasă, încât s-ar fi spus că e o soră a mea mai mare. Cum am fost despărţit de dânsa? Cu voia ei? Iată ce nu ştiu şi ceea ce nu voi şti probabil niciodată. Cred că-mi amintesc că mama mea plângea uneori când mă lua în braţe. De ce? Încă un mister, a cărui dezlegare nu o voi avea niciodată.

— Dar, în fine, dragul meu Lucien, zise Paul de Vergis, trebuie să-ţi aminteşti ce s-a petrecut când ai fost despărţit de mama ta.

— Nu, căci după ce am adormit în braţele ei, m-am deşteptat pe genunchii unei femei bătrâne, într-o trăsură de poştă, care mergea cu o mare iuţeală. Din acest moment viaţa mea e un adevărat roman, dragul meu Paul.

— Cum asta?

— Copiii uită repede. După ce am chemat-o pe mama mea timp de mai multe ore, câteva zile chiar, am încetat să mai plâng. Acea bătrână femeie avea multă grijă de mine. Aici intervine un gol în amintirile mele. Mă revăd peste câţiva ani, într-un pension, încredinţat unui bun profesor care mă iubea ca pe fiul său. Am rămas la dânsul până la vârsta de şaisprezece ani. Întrebările mele asupra mamei mele, asupra familiei mele, au rămas multă vreme fără răspuns. În fine, într-o zi, domnul Berthoud, aşa se numea acel brav om, mi-a spus:

— Scumpul meu copil, nu ştiu nimic despre ceea ce mă întrebi. Mi-ai fost încredinţat de un om încă tânăr, care după accent părea a fi german. El mi-a plătit pe un an înainte, spunându-mi să nu fac nici o economie pentru educaţia dumitale. Anul următor am primit prin poştă cinci mii de franci şi un bilet fără nici o iscălitură. Acei cinci mii de franci, spunea biletul, erau destinaţi pentru plata educaţiei pe al doilea an. Pe măsură ce creşteai, plata făcută regulat, în acelaşi chip, devenea din ce în ce mai mare. Astfel ai învăţat scrima, călăria, limbile moderne, muzica şi desenul. Acum trei luni am primit un bilet cu acelaşi scris ca cel pe care îl primeam în fiecare an. În

această scrisoare mi se anunţa că protectorii dumitale misterioşi vor lua o altă hotărâre. Care? Nu ştiu.”

— Spunea adevărul, sărmanul om, după cum m-am putut convinge din uimirea ce s-a zugrăvit pe figura lui după câteva zile, când a deschis în faţa mea scrisoarea aşteptată. Această scrisoare era concepută în termenii următori: „Lucien şi-a terminat studiile. După informaţiile primite, educaţia lui e completă şi e un tânăr cu judecată.

Domnul Berthoud e rugat să-i redea libertatea.

Se alătură aici pensia pe primul trimestru care i-a fost hotărâtă.”

În scrisoare se afla un cec de o mie de lire sterline pentru banca David-Humphry et C-ie.

Aveam o sută de mii de franci venit şi încă nu împlinisem şaptesprezece ani.

— Şi n-ai înnebunit? Îl întrebă Paul de Vergis.

— Nu. Sărmanul meu profesor avea o fată de paisprezece ani, pe care o iubeam la nebunie şi de care începusem să mă amorezez.

Marie Berthoud era frumoasă şi bună.

Am sărit de gâtul bătrânului şi i-am spus:

— O iubesc pe Marie, vreau să o iau de nevastă, şi vei trăi cu noi şi vom împărţi averea mea.”

Dar acel ciudat om mi-a răspuns surâzând:

— Nu se însoară nimeni la şaptesprezece ani; de altfel Marie este încă o copilă. Intră în viaţă; termină-ţi instrucţia; învaţă să cunoşti oamenii… poate ne vei uita curând, în mijlocul vârtejului în care te va arunca averea ta; poate îţi vei aduce aminte de noi uneori.”

— Oh!” murmurai eu îmbrăţişându-l.

L-am rugat şi am plâns; dar el a fost de neclintit. Totuşi, cum păream în prada unei mari disperări, consimţi să-mi facă o făgăduială.

— Să aşteptăm şase ani, îmi spuse el, peste şase ani vei avea douăzeci şi trei de ani şi Marie douăzeci. Dacă tot o vei mai iubi şi atunci, vom vedea.”

— Ghiceşti restul, scumpul meu Paul? Continuă Lucien. Am călătorit doi ani însoţit de un tânăr profesor. La reîntoarcere mi-am mobilat apartamentul, am intrat în cluburi sub numele de Lucien de Haas, un nume olandez, care mă scutea să spun că nu cunoşteam adevăratul meu nume, şi că eram fără îndoială un sărman bastard.

Corespondentul misterios al lui Berthoud se adresa acum direct mie, şi el îmi întreise pensia. Nu mai primeam o mie de lire sterline la fiecare trimestru, ci trei mii.

Fericirea mea ar fi fost completă, dacă, la reîntoarcerea mea din Egipt – ultima ţară pe care o vizitasem – aş fi regăsit pe fostul meu profesor şi pe fiica sa. Dar pensionul fusese vândut şi apoi dărâmat. Toate cercetările, mele au fost zadarnice. Un fost camarad de şcoală, pe care l-am întâlnit, mi-a spus că Berthoud murise şi că fata lui se măritase cu un profesor în provincie.

Călătoria şi timpul şterg multe lucruri şi micşorează acuitatea multor sentimente. O iubeam încă puţin pe Marie, dar gândul că ea nu era liberă mă consola.

M-am aruncat în viaţă. Am făcut nebunii, am avut cai de rasă, amante scumpe şi am jucat sume considerabile.

În fine, acum un an m-am aruncat într-o legătură semi-romantică pe care un moment am luat-o drept amor.

— Acum un an? Întrebă Paul de Vergis. Va să zică, de asta ai dispărut într-o bună dimineaţă?

— Da, prietene.

— Traiul tău devenise misterios; nimeni nu te mai vedea pe nicăieri.

— Da.

— Ei bine! Eşti fericit?

— Da. Dar nu prin această legătură…

— Nu mai pricep nimic.

— Mai întâi am rupt acea legătură…

— Ah!

— Dar am aranjat lucrurile cum se cuvine, desigur ca un gentilom ce trebuie să fiu.

— I-ai făcut rente?

— I-am trimis o sută de mii de franci într-un plic, cu o scrisoare de adio.

— Bine. Dar de ce această ruptură?

— Nu ghiceşti?

— Nu.

— Fiindcă am regăsit-o pe Marie Berthoud, primul şi singurul meu amor.

— Da.

— Văduvă?

— Deloc; ea n-a fost niciodată măritată; tatăl ei n-a murit. Marie are douăzeci şi unu de ani; e frumoasă ca un înger, mă iubeşte şi ne cununăm peste opt zile în biserica Saint-Eugen. Pricepi?

— Dar cum ai regăsit-o?

— Oh! E o istorie întreagă şi, dacă vrei să o ştii, ia o ţigară, căci e cam lungă.

— Să auzim, zise Paul de Vergis răsturnându-se în fotoliu.

Capitolul XII.

Înainte de a înfăţişa povestirea lui Lucien, zis Lucien de Haas, să ne fie permis a schiţa portretul său în câteva linii şi a spune două cuvinte despre viaţa lui.

Lucien avea douăzeci şi patru de ani.

Era un tânăr înalt, cu faţa albă, părul negru şi ochii albaştri.

Surâsul melancolic, talia sveltă, piciorul mic, mâna aristocratică, făceau dintr-însul un adevărat erou de roman.

Lucien îi expuse lui Paul de Vergis, un tânăr ofiţer cu care se împrietenise de câţiva ani, copilăria, educaţia, nebuniile lui din tinereţe şi amorul pentru fiica profesorului său.

Dar nu-i spusese că era generos şi bun, că făcea mult bine, că salvase onoarea unuia din amicii săi deschizându-şi punga.

De asemenea, nu-i spusese că în lume avusese succese nebune, că se putuse căsători cu una din cele mai bogate fete din Paris, dacă ar fi vrut.

În plus, nu-i spusese că avusese un mare curaj şi că în Germania, într-o zi când doi ofiţeri îndrăzniseră să rostească cuvinte necuviincioase la adresa Franţei, el provocase tot regimentul şi se bătuse cu şase în aceeaşi zi.

Lucien era un om blând şi modest, şi vorbea foarte puţin de dânsul.

— Scumpul meu amic, zise el, după ce Vergis îşi aprinse ţigara, spre a ajunge la întâlnirea cu Marie Berthoud, trebuie să-ţi vorbesc mai întâi de legătura pe care am rupt-o de curând.

— Să auzim, zise Vergis.

— Ai auzit vorbindu-se de Aspasia?

— Aspasia!

— Da.

— Cum, dânsa e?

— Da, zise Lucien surâzând.

— Minotaurul", cum o numeam.

— Da.

— Atunci tu eşti acela care…

— Da, eu am răpit-o într-o seară, din această lume zgomotoasă unde era admirată. Sau, mai bine zis, dânsa m-a răpit pe mine…

— Ah! Ah! Strigă ofiţerul râzând.

— Această femeie, care se lăuda că n-a iubit niciodată şi care-i număra pe acei din admiratorii ei care-şi zburaseră creierii de disperare, a fost cuprinsă de o mare pasiune pentru mine.

— Nu ştiam că eşti tu în cauză, observă Vergis, dar tot Parisul ştia, ca şi mine, că a făcut o mare pasiune…

— Am trăit un an, reluă Lucien, fără să ne despărţim o oră, apoi a venit plictiseala. Aceste amoruri, pe care trecutul femeii le întunecă mereu, sfârşesc prin a deveni imposibile. Într-o dimineaţă, m-am deşteptat nu numai

iubind-o, dar având oroare de dânsa. Cred că şi dânsa, în singurătatea la care se condamnase de bunăvoie, regreta trecutul acelei vieţi zgomotoase pe care o dusese până atunci. Într-o dimineaţă am fugit din casa de pe piaţa Vintimille, unde trăiam amândoi.

Aveam nevoie de aer, vroiam să fiu singur. Timpul era frumos şi mergeam drept înainte. Am coborât astfel strada Clichy, apoi Chaussée d'Antin. Am traversat bulevardele şi am luat-o pe Rue de la Paix, până la Tuileries.

Câţiva copii se jucau sub pomii lipsiţi de frunze. Ici, colo se vedea câte un soldat stând de vorba cu o servitoare.

Deodată m-am oprit uimit; picioarele mi se muiară, iar din cauza emoţiei nu puteam nici să vorbesc. Un bătrân, care abia putea păşi rezemându-se de baston, ţinea la braţ o fată tânără.

Era bătrânul Berthoud! Era Marie!

M-am repezit la dânşii şi l-am strâns pe bătrân în braţe, spunându-i:

— Nici nu ştii că te-am plâns ca pe un mort!”

El era tot atât de mişcat ca şi mine, şi a trebuit să în loc pe o bancă.

— Nu sunt mort, mi-a spus dânsul, dar m-am îmbolnăvit în urma nenorocirilor mele.”

O priveam pe Marie, care stătea cu ochii plecaţi în pământ.

Mi-au povestit toată viaţa lor din ultimii cinci ani, Berthoud pierduse în falimentul unei bănci mica sa avere. Elevii săi îl părăsiseră unul câte unul; a vândut pensionul.

Timp de un an sau doi a dat lecţii ca meditator, îmbolnăvindu-se de oftalmie, a fost condamnat la repaos forţat.

Acum locuia la doi paşi de acolo, în strada Sourdiere, o străduţă fără aer şi fără soare, ocupând două sărăcăcioase mansarde într-o casă veche.

Din ce trăia?

Ochii înroşiţi ai fetei şi mâinile înţepate de ac mi-au răspuns.

Sărmana copilă cosea câte cincisprezece ore pe zi pentru a câştiga 1,25 franci.

— Bărbatul dumitale te-a părăsit?” am strigat eu.

— Bărbatul meu! Mi-a răspuns dânsa, dar nu am. Nu m-am despărţit deloc de tatăl meu.”

Am luat-o în braţe, am sărutat-o pe frunte şi i-am spus:

— Te înşeli, bărbatul tău sunt eu.”

Apoi, îngenunchind în faţa fostului meu profesor, i-am spus:

— Tată, cred că nu ţi-ai uitat făgăduiala?”

— Ghicesc restul, îl întrerupse Paul de Vergis. Te însori…

— Peste opt zile.

— Vrei să fiu martorul tău?

— Tocmai pentru că vroiam să-ţi cer aceasta te-am poftit la masă.

— Cine va mai fi?

— Ah! Iată, nu ştiu… sau, mai bine zis, nu îndrăznesc… să cred…

— Încă un mister?

— Vai! Zise Lucien cu un surâs melancolic. Da!

— Spune-l.

— Închipuieşte-ţi, mi se pare că am descoperit pe unul din protectorii mei necunoscuţi.

— Ah! Ah!

— E un german şi ţi-am spus că un german m-a condus în pensionul lui Berthoud. Se numeşte maiorul Hoff. De când se află la Paris? Nu ştiu. Dar sunt vreo trei sau patru ani de când îl întâlnesc în calea mea. Uneori mă priveşte cu dragoste şi o voce secretă îmi spune că nu-i sunt străin.

— Nu i-ai vorbit niciodată?

— Ba da; dar a răspuns scurt şi chiar cu o asprime ce mi s-a părut forţată.

— Deci ai conchis că maiorul Hoff şi germanul ar putea să fie una şi aceeaşi persoană?

— Da.

— Şi ai vrea să-ţi fie martor?

— Da.

— Unde îl putem întâlni?

— E la clubul Asperges. Dar e aşa mult timp de când nu m-am mai dus pe acolo…

— Fie. Să mergem diseară.

Pe când tânărul ofiţer, Paul de Vergis, se scula, îşi lua pălăria şi se pregătea să se despartă de amicul său, se auzi sunând clopoţelul în anticameră.

Lucien se uită la pendulă, care arăta ora douăsprezece şi un sfert.

— Nu primesc totuşi vizite niciodată aşa de dimineaţă, murmură el.

Pe când făcea această reflecţie, se deschise uşa şi intră un om de vreo şaizeci de ani.

După îmbrăcămintea modestă se vedea a fi un funcţionar. El avea sub braţ un portofel şi o cutie.

— Domnul Lucien de Haas? Zise el privindu-i pe cei doi tineri.

— Eu sunt, răspunse Lucien.

— Domnule, reluă bătrânul, sunt unul din casierii casei Davis-Humphry et C-ie.

— Oh! Zise Lucien puţin cam mişcat, căci abia de opt zile îşi luase leafa pe trimestru.

— Sunt însărcinat să vă înmânez o sută de mii de franci şi această cutie, zise casierul.

Şi puse cutia şi portofelul pe o masă.

În portofel se afla o scrisoare, pe care Lucien se grăbi s-o deschidă. În plic se afla cheia de la cutie şi o bucată de hârtie parfumată, pe care se vedea că o mână de femeie scrisese aceste rânduri: „Fiul meu, Oferă din partea mea, o dată cu urările mele călduroase pentru fericirea voastră, această bijuterie logodnicei tale, Mama ta.”

Atâta tot.

Lucien îşi trecu mâna pe frunte.

— Şi nu e nici un nume, murmură el.

Apoi, suspinând, deschise cutia şi, atât dânsul, cât şi amicul său Paul de Vergis, se dădură înapoi înmărmuriţi, zărind un adevărat râu de diamante, aşa cum numai o prinţesă putea purta.

Bijuteria valora cel puţin un milion.

Dar Lucien continua să suspine şi o lacrimă străluci în ochii lui.

— Aşadar, mama mea mai trăieşte… zise el, trăieşte! şi se ascunde de mine… Dumnezeule… ce-am făcut ca să merit această soartă?

Avu apoi un moment de exaltare şi-l luă pe casier de mână spunându-i:

— Domnule, te rog, spune-mi un cuvânt.

Casierul, care tocmai voia să se retragă, se opri uimit.

— Poţi să vorbeşti în faţa domnului, continuă Lucien. E amicul meu şi n-am secrete faţă de dânsul.

— Dar, domnule, murmură casierul, ce vrei să-ţi spun?

— De cât timp lucrezi la banca Davis?

— De patruzeci de ani, domnule.

— Ah! Murmură Lucien cu bucurie, atunci ştii totul.

— Ce anume, domnule?

— Să-mi spui totul, continuă Lucien cu exaltare.

— Încă o dată, domnule, spuse casierul, nu te pricep.

— Ascultă, şi mă vei pricepe. La fiecare trei luni îmi remiteţi o sumă importantă.

— Da, domnule.

— De unde vine această sumă?

— Ea e vărsată la sucursala noastră din Londra.

— De către cine?

— Nu ştiu.

— Dar la Londra trebuie să se ştie.

— Mă îndoiesc, zise casierul.

— Stăpânii dumitale trebuie să ştie, sunt sigur.

— Domnule, zise casierul, un singur lucru ţi-l pot spune, căci îmi vine acum în minte.

— Vorbeşte, spuse cu lăcomie Lucien.

— Eram, acum douăzeci de ani, impiegat în casa din Londra. Un om, pe care l-aş recunoaşte, sunt sigur, dacă vreodată îl voi întâlni, s-a prezentat şi a vărsat o sumă considerabilă, din care făcu două părţi. Una era destinată pentru un copil, pe nume Lucien, care era crescut în Franţa; cealaltă trebuia să fie primită chiar la Londra de un om cu un nume indian, Ali-Osmjek. Într-adevăr acesta se prezentă a doua zi. În anul următor, acelaşi personaj a adus o sumă identică; acelaşi indian se prezentă a doua zi.

— Şi în anul următor? Întrebă Lucien, a cărui voce tremura de emoţie.

— În anul următor nu mai eram la Londra. Şefii mei îmi dăduseră o slujbă pe care o ocup la banca din Paris.

— Asta e tot ce ştii?

— Tot, îţi jur.

Lucien rămase trist şi gânditor.

— Domnule, zise el în fine, dacă ţi-aş arăta într-o zi pe omul pe care-l bănuiesc a fi acela ce a vărsat fondurile care-mi erau destinate şi dacă l-ai recunoaşte, mi-ai spune?

— N-am făcut nici un jurământ în această privinţă, domnule, replică casierul.

— Deci aş putea să contez pe dumneata?

— Fără îndoială.

— Ah! Murmură Lucien, dacă este maiorul Hoff, trebuie să-mi spună unde e mama!

Casierul plecă după ce îşi lăsă numele şi adresa.

Apoi cei doi tineri vorbiră câteva minute şi se despărţiră dându-şi întâlnire pentru seara, la clubul Asperges.

Întâlnirea fusese fixată pentru ora zece şi jumătate.

Dar Lucien nu sosi decât la miezul nopţii. Cauza acestei întârzieri era, de altfel, foarte naturală.

El prânzise şi petrecuse seara cu bătrânul Berthoud şi fiica sa şi cei doi îndrăgostiţi se pierduseră făcând visuri de fericire.

Lucien intră în sala de fumat a clubului. El era membru al clubului de trei ani. Era cunoscut ca bogat, era tânăr şi drăguţ.

Avea deci tot ce îi trebuie ca să aibă mulţi prieteni.

Cu toate acestea, când intră, dacă ar fi fost mai puţin preocupat de fericirea sa şi de maiorul Hoff, pe care-l căuta cu privirea, el ar fi observat că sosirea sa fusese primită într-un chip ciudat.

Amicul său, Paul de Vergis, îi întinse mâna cu oarecare tristeţe.

Nimeni nu se deranja pentru dânsul.

Toată atenţia fusese concentrată asupra unui membru al clubului, tânărul marchiz de Rouquerolles, care ţinea discursuri stranii.

Puţin cam mirat, Lucien trase cu urechea la cuvintele marchizului de Rouquerolles. Acesta spunea:

— Într-adevăr, domnilor, aceste lucruri nu se petrec decât la Paris. Într-o bună zi, un om apare în lume. Mâinile lui sunt pline de aur; venit în mod misterios, şi-a luat un nume, deşi n-a avut niciodată unul, are îndrăzneala aventurierilor; e primit în toate părţile şi are amici.

Lucien tresărise la aceste din urmă cuvinte.

— Acum, prieteni, continuă marchizul, dacă într-o dimineaţă vi se spune: „Acest domn este un hoţ… un escroc… sau fiul unei curtezane celebre… aurul pe care-l cheltuieşte e produsul ruşinii…”, ce veţi răspunde?

— Mergi cam departe, Rouquerolles, zise un tânăr.

— Cu atât mai rău, răspunse marchizul, amorezat cum sunt de farmecele Aspasiei, rolul de executor e foarte onorabil.

Lucien era puţin palid.

Cu toate acestea, el stătu liniştit şi rosti cu blândeţe, privindu-l pe marchiz:

— Pe cine vrei să execuţi, Rouquerolles?

— Pe un om care poartă un nume de împrumut.

— Sunt mai mulţi din ăştia pe lume.

— Un om care şi-ar putea arăta misterul averii sale.

Lucien se înfiora, dar se stăpâni.

— Un om, în fine, termină marchizul, pe care-l presupun a fi fiul unei curtezane, şi dacă nu-mi dovedeşte contrariul…

Lucien se sculă la aceste din urmă cuvinte.

Dar nu pronunţă nici un cuvânt şi aşteptă.

Atitudinea sa era teribilă şi toţi cei care-l înconjurau pricepură că se desfăşura o dramă neobişnuită.

Capitolul XIII.

Timp de câteva secunde, s-ar fi putut auzi şi zbârnâitul unei muşte în salonul clubului. Se făcuse o tăcere de moarte.

Marchizul de Rouquerolles rupse cel dintâi tăcerea.

— Nu acuz, zise el, fără să dau acelora pe care-i acuz dreptul de a se apăra.

— Pe cine acuzi? Zise Lucien.

— Pe dumneata, răspunse cu răceală marchizul.

Acest cuvânt fu scânteia care dădu foc minei ce explodă.

— Marchize, zise Lucien, îmi trebuie tot sângele dumitale şi te voi ucide mâine.

— E dreptul dumitale, răspunse marchizul.

— Dar, reluă Lucien, mai înainte vreau să-ţi rosteşti acuzaţia.

— Ţii la asta? Răspunse Rouquerolles în batjocură.

— Da.

— Nu te numeşti Lucien de Haas, ci simplu Lucien.

— Apoi?

— Alt nume n-ai.

— Şi mai departe?

— Eşti un bastard…

— Asta nu ştiu nici eu, nici dumneata.

— Eşti fiul unei femei pierdute.

— Destul! Strigă Lucien.

Şi repezindu-se la marchiz, îi dădu o palmă. Apoi, întorcându-se spre asistenţi, care erau trişti, le spuse:

— Domnilor, acest om, care ieri încă se numea amicul meu, căruia nu i-am făcut nici un rău, comentează în mod laş secretul naşterii mele. O asemenea insultă nu se spală decât cu sânge. Dar am trăit printre dumneavoastră şi, de când mă cunoaşteţi, poate vreunul să-mi spună vreo acţiune a mea care să nu fie aceea a unui gentilom? Nu, nu-i aşa?

— Desigur că nu, murmurară mai multe voci.

— Te consider ca pe cel mai drag şi cel mai bun dintre oameni, zise Paul de Vergis. Ai fost insultat, voi fi martorul tău. Care e al doilea martor, domnilor?

Dar atunci se petrecu un fapt nemaipomenit.

Nimeni nu răspunse. Nimeni nu se oferi să fie martorul lui Lucien.

Şi nenorocitul tânăr, scoţând un ţipăt, îşi puse amândouă mâinile pe piept, ca şi cum ar fi fost lovit de moarte.

— Mamă, murmură el, mamă! Tu pe care nu te cunosc, dar pe care te revăd frumoasă, surâzătoare şi maiestuoasă, ca o fiică de rege în amintirile copilăriei mele, mamă, nu se va prezenta deci nimeni spre a-ţi ajuta copilul să se răzbune?

Pe când spunea acestea, un om intră în sală. Era un om de 38-40 de ani, de o frumuseţe palidă şi tristă, îmbrăcat cu o redingotă încheiată milităreşte.

— Bun! Murmură un tânăr, iată un altul. Morţii învie.

— Şi cei vii se întorc din călătorie, răspunse noul venit.

Acest personaj, asupra căruia se concentrase atenţia generală, fusese cu şapte sau opt luni mai înainte eroul şi victima unei greşeli.

Era numit maiorul Avatar.

Ofiţer rus, mai mult timp prizonier în Caucaz, maiorul fusese prezentat la club de către marchizul de B.

Timp de mai multe săptămâni, oaspete de nevoie al emirului din Circazia, fusese departe de Paris.

Se ascultaseră cu entuziasm povestirile captivităţii sale, şi se povestiseră aventurile lui romantice.

Apoi, într-o dimineaţă, maiorul Avatar fusese arestat şi se răspândise zvonul că ofiţerul rus nu era altcineva decât un ocnaş celebru, anume Rocambole, evadat cu câteva luni înainte de la Toulon.

Parisul fusese foarte mişcat timp de câteva săptămâni, apoi se făcuse lumină.

O mare dramă, o femeie celebră odinioară, sub numele de Baccarat, declarase că maiorul Avatar nu seamănă deloc cu Rocambole.

Cuvântul contesei Artoff nu era pus la îndoială de nimeni.

Maiorul Avatar fusese reabilitat şi, mai mult ca oricând, clubul Asperges era mândru de a-l număra printre membrii săi.

Deci, sosise maiorul Avatar.

— Domnilor, zise el cu răceală, ce se petrece aici? Mi se pare că e oarecare agitaţie.

— Maiorule, zise Paul de Vergis, te voi pune la curent, dintr-un singur cuvânt. Amicul meu Lucien de Haas a dat o palmă marchizului de Rouquerolles.

— Bine.

— Sunt unul din martorii lui Lucien.

— Şi-l căutaţi pe al doilea?

— Da.

— Nu mai căutaţi, zise maiorul Avatar. Mă ofer eu.

— Domnule, strigă marchizul de Rouquerolles, în familia mea nimeni n-a dormit cu o palmă primită. Afară e lună. Ce zici de o plimbare la pădure…

— Sunt la ordinele dumitale, zise Lucien.

— Cu spada, până ce unul din noi moare, urmă marchizul de Rouquerolles.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse Lucien.

După zece minute, marchizul de Rouquerolles şi doi din prietenii săi se urcau în trăsură.

Lucien, Paul de Vergis şi maiorul Avatar îi imitară şi cei doi adversari zburară spre pădure cu martorii lor.

— Dar care a fost cauza certei? Întrebă maiorul Avatar, adică chiar Rocambole, căci dânsul era.

— Marchizul a insultat-o pe mama, răspunse Lucien.

Rocambole avea acel tact pe care-l are omul din lumea mare.

Să întrebe mai mult ar fi fost o insultă.

— Bine, zise el, te pricep.

Paul de Vergis locuia în strada Colisée.

Se trecu pe la dânsul spre a se lua spadele.

La ora două după miezul nopţii ei sosiră la Bois prin partea de pe şoseaua împărătesei, singura care nu se închide noaptea.

La ora aceea pădurea e pustie, gardiştii culcaţi şi platoul de lângă lac se dovedi locul cel mai nimerit pentru duel.

Acolo se opriră trăsurile.

Iritarea celor doi adversari era atât de mare, încât nimeni nu se gândi să prelungească preliminariile. Se traseră la sorţi spadele.

Sorţii fură favorabili marchizului de Rouquerolles. Prin urmare, trebuiau să se bată cu armele lui. Era aşa de frig încât au trebuit să se bată în redingotă. Maiorul Avatar dădu semnalul de începere a luptei. Amândoi erau curajoşi şi ştiau bine să se lupte. Timp de două minute nu se auzi decât zgomotul spadelor, apoi, deodată, Lucien îi zise marchizului:

— Domnule, peste câteva secunde, unul din noi va fi mort; ai putea să-mi spui în acest moment suprem motivul care te-a împins să mă insulţi astfel?

— Aspasia mi-a făgăduit că mă va iubi, dacă te ucid! Răspunse marchizul.

Şi, dând o lovitură în acel moment, spada se înfipse în pieptul lui Lucien.

Dar acesta nu căzu. Lucien nu scăpă spada din mână şi, asemenea marchizului de Rouquerolles, se puse repede în gardă.

Lucien murmură:

— Aspasia nu se va putea ţine de făgăduiala.

Şi, dând o lovitură la rândul său, marchizul scoase un ţipăt şi căzu mort la pământ.

Imediat căzu şi Lucien, vărsând un val de sânge.

Capitolul XIV.

Înainte de a merge mai departe şi spre a înţelege mai bine povestirea noastră, să relatăm cum se face că maiorul Avatar se găsise, la momentul oportun, la club spre a servi ca martor lui Lucien de Haas.

Pentru aceasta trebuie să ne întoarcem la momentul în care Rocambole, drept doctor, intrase în castelul Rochebrune, condus de Jacquot.

Acesta îl duse pe Rocambole lângă bătrânul Bob, care era pe moarte.

Intendentul fusese culcat pe patul în care dormise milady.

Haina cea roşie, masca de ceară şi lanţurile care zăceau la pământ şi îl minunau pe Jacquot, pe Mariane bucătăreasa şi pe valetul Saturniu, care nu puteau pricepe de ce Bob se îmbrăcase astfel, îi dădură lui Rocambole, care ştia povestea Vandei, dezlegarea enigmei.

Bob era fantoma care îi apăruse Vandei, crezând că o are în faţa ei pe milady.

Rana lui Bob se explica de asemenea.

Milady intuise că fusese descoperită şi glonţul care lovise pretinsa fantomă fusese tras de dânsa sau de misteriosul tovarăş cu care Jacquot o văzuse plecând în acea dimineaţă.

Din acel moment Rocambole îşi spuse: „Acest om care juca un asemenea rol şi ordona, în numele mormântului, de a restitui averea furată, a rămas credincios moştenitorilor spoliaţi, adică ţigăncii Gipsy. Acest om îmi va spune totul şi-i voi putea continua opera.”

Rocambole observase toate acestea într-o clipă şi înainte ca Bob să-l privească.

El nu minţea de altfel decât pe jumătate afirmând că e doctor, căci moştenise o parte din cunoştinţele chirurgicale

ale lui sir Williams, primul său profesor, şi ştia, la nevoie, să panseze o rană şi să facă o amputaţie.

El îl examină pe rănit, cercetă gaura glonţului şi rămase pe gânduri.

— Va muri, domnule? Întrebă Jacquot.

— Nu ştiu, răspunse brusc Rocambole, dar trebuie să-mi dai cele necesare unui prim pansament. Apoi vom vedea.

Bob îşi recăpătase cunoştinţa, iar ultimele cuvinte ale lui Rocambole făcură să treacă un fulger de speranţă prin ochii săi.

În acel moment să se fi deşteptat instinctiv dorinţa de a trăi?

Sau era o dorinţă de răzbunare?

Poate şi una şi alta, căci îl privea pe Rocambole cu aviditatea unui om care îşi aşteaptă destinul.

Rocambole ceru să i se aducă un vas cu apă, spălă rana, deschise trusa pe care o avea întotdeauna la dânsul şi extrase glonţul.

Apoi, după ce pansă rana, îi spuse lui Jacquot şi celorlalţi servitori:

— Am nevoie să fiu singur cu bolnavul.

Cei trei ieşiră.

Rocambole încuie uşa şi se aşează la căpătâiul lui Bob.

Acesta murmură câteva cuvinte abia articulate.

— Cred că voi muri, zise el.

— Rana dumitale e gravă, spuse Rocambole, nu pot să afirm că ea nu e mortală, dar în orice caz mai ai o oră sau două de trăit.

Privirea lui Bob străluci.

Rocambole pricepu că trebuia să se grăbească.

Ceea ce voia el era spovedania muribundului şi, spre a o obţine, trebuia cât mai repede să-i câştige încrederea.

De aceea el îi spuse în limba engleză:

— Îţi aduc veşti de la ţiganca Gipsy, domnule Bob.

La aceste cuvinte, rostite în limba lui maternă, la acest nume ce răsuna deodată în urechile lui, Bob se sculă puţin

şi-l privi pe Rocambole cu un aer speriat.

— Gipsy, murmură el, Gipsy!

— Da, nepoata lui miss Ellen.

— Miss Ellen? Continuă Bob, cine vorbeşte de miss Ellen?

— Eu.

— Cine eşti? Murmură bătrânul intendent.

— Un om care vrea, ca şi dumneata, să-i sileascâ pe hoţi a restitui…

— Ah! O cunoşti deci pe Gipsy?

— Am salvat-o acum cincisprezece zile din mâna Sugrumătorilor.

La cuvântul sugrumător Bob deveni palid.

— Taci! Nu-mi vorbi de dânşii… zise el cu furie.

Apoi avu un acces de neîncredere.

— Oh! Nu te cred, zise el.

— Nu mă crezi?

— Nu.

— De ce? Întrebă Rocambole cu blândeţe.

— Fiindcă milady te-a trimis. Vrei să ştii… Dar nu ştii nimic…

Rocambole luă mâna bătrânului.

— Nu vrei deci să continui opera dumitale? Îi zise el.

El dădu din cap:

— Milady şi complicii săi ţin lumea în mână, zise el. Frantz e cu dânsa… Frantz, asasinul!

Avu un hohot de râs şi adaugă:

— Maiorul Hoff, cum e numit!

Acest nume intră în urechile lui Rocambole spre a nu mai ieşi.

— Domnule Bob, mai spuse Rocambole cu blândeţe, mă crezi deci un complice al lui milady?

— Da.

— Şi dacă îţi voi dovedit contrariul?

Bob îl privea tot cu neîncredere. Totuşi o rază de speranţă străluci în ochii săi.

— Un om şi o femeie au petrecut noaptea aici, alaltăieri.

Bob tresări:

— Ştii asta, zise el în sfârşit.

— Femeia mi-a spus totul… şi de aceea am venit…

Privirea lui Bob încetă de a fi plină de neîncredere. Dar ea se fixă pe faţa lui Rocambole, ca şi cum ar fi vrut să evalueze hotărârea lui Rocambole.

— De ce te interesezi de Gipsy? Întrebă el.

Rocambole pricepu că trebuie să spună o minciună.

— Fiindcă o iubesc, răspunse el.

Aceste cuvinte îl liniştiră cu totul pe Bob.

— Te cred, zise dânsul, dar vei avea curajul să lupţi contra lui milady?

— Da.

Accentul lui Rocambole era hotărât, iar în privirea lui se citea multă energie.

Bob avea încredere într-însul.

— Voi muri, murmură el, şi nu voi avea timp să-ţi vorbesc… dar am scris odată istoria lui miss Ellen.

— Unde e?

— Într-o casetă ascunsă sub marmura de la sobă.

Vocea i se stinse, privirea i se întunecă. Delirul era aproape.

Rocambole sună clopotul cu violenţă.

— Mă duci în odaia domnului Bob, zise Rocambole.

Bob deschise ochii şi privirea lui, fixată asupra servitorului, confirmă ordinul dat de Rocambole.

— Poftim, domnule doctor, zise Jacquot.

Rocambole îl urmă.

Capitolul XV.

Urmându-l pe Jacquot, Rocambole ajunse la etajul al doilea al castelului.

În odaia intendentului Bob, pe care o ocupase timp de şase ani, domnea o mare dezordine; de obicei aici nimeni nu pătrundea.

Indicaţiile pe care le dăduse lui Rocambole se dovediră precise, încât acesta nu avu nevoie să caute şi să dea la o parte mobilele.

El se duse drept la sobă şi examină marmura.

La prima vedere era lipită perfect. Totuşi, după o examinare minuţioasă, Rocambole găsi o crăpătură în care încăpea vârful unui cuţit.

Jacquot stătea în spatele lui Rocambole, nemişcat, întrebându-se ce va face acesta.

Dar Rocambole, întorcându-se spre el, îl fixă cu acea autoritate cu care pleca toate frunţile.

— Cum te numeşti, întrebă el.

— Jacquot, domnule.

— Eşti de aici?

— Nu, din Campiegne.

— De cât timp serveşti în această casă?

— De aproape doi ani.

— Îţi spun, zise cu răceală Rocambole. Bob va muri şi milady nu va mai veni pe la castel.

— Oh! Domnule, răspunse el tânguindu-se, să fie cu putinţă una ca asta?

— Sunt absolut sigur.

— Ce-mi spui, domnule? Voi fi deci fără loc?

— Nu, spuse Rocambole, căci am nevoie de un servitor şi te iau în serviciul meu.

Jacquot sări în sus de bucurie.

— Te voi duce la Paris, urmă Rocambole.

— Ah! Domnule…

— Dar cu o condiţie.

— Oh! Tot ce vei dori… De altfel, îmi cunosc bine meseria.

— Nu te iau pentru asta.

— Atunci pentru ce? Întrebă Jacquot.

— Ca să mi-o arăţi pe milady, dacă o vom întâlni.

— Asta e simplu, răspunse cu naivitate Jacquot.

— Acum ai un cuţit?

Servitorul scoase din buzunar un cuţit şi i-l dădu lui Rocambole.

Acesta îl luă şi adaugă:

— Justiţia a fost înştiinţată?

— Nimeni nu s-a gândit încă la asta.

— Ei bine! Du-te la bucătărie şi spune că medicul se teme că bolnavul va muri dacă jandarmii şi judecătorul vor veni prea târziu.

— Oh! Domnule, răspunse Jacquot, nu e pericol să vină aşa de repede; capitala departamentului e la trei leghe de aici şi comuna cea mai apropiată la două leghe.

— Nu-i nimic, trebuie să te duci.

Jacquot părăsi încăperea, lăsându-l pe Rocambole singur.

El îngenunche în faţa plăcii de marmură şi înfipse cuţitul în crăpătură.

Dar în zadar, nu se desprinse.

Se gândi că în crăpătură trebuie să fie ascuns vreun resort.

Într-adevăr, cuţitul întâlni un obstacol şi apăsă pe el.

Deodată marmura se clătină şi se deschise, ca şi cum ar fi fost capacul unei cutii.

Rocambole văzu în deschizătură o cutie de metal, pe care o luă.

După greutatea ei, pricepu că nu cuprindea decât manuscrisul de care-i vorbise Bob.

Cutia era închisă şi părea foarte greu de deschis.

Rocambole nu pierdu timpul.

El puse cutia în buzunarul mare al paltonului, închise placa de marmură şi coborî la etajul întâi.

Bob era în agonie.

Cu toate acestea, văzându-l pe Rocambole, delirul îl părăsi pentru moment.

Rocambole îi arătă cutia.

O rază de bucurie străluci în ochii muribundului.

Apoi el avu puterea să-şi ducă mâna la gât, după care căzu cu capul pe pernă, suspină şi muri.

Dar Rocambole pricepuse.

Bob avea la gât o panglică de mătase de care era legată o cheie. Era cheia de la cutia metalică, pe care Rocambole o luă.

Închise apoi ochii mortului şi sună.

Servitorii sosiră şi, aruncându-şi privirea spre pat, pricepură că bătrânul intendent murise.

Rocambole avea un paşaport legal pe numele maiorului Avatar.

În loc de a părăsi castelul imediat după moartea lui Bob, el aşteptă, din contră, sosirea justiţiei care, spre seară, veni la castel.

Depoziţia lui fusese foarte clară.

Coborâse la o staţie vecină, spre a-şi satisface curiozitatea de arheolog, căci i se semnalase castelul de Rochebrune drept un model de arhitectură feudală.

Se îndreptase spre Rochebrune şi găsise la poartă un grup de oameni foarte mişcaţi.

Cum ştia puţină medicină, a crezut de datoria sa să vină în ajutorul rănitului.

Dar, din nenorocire, rana era mortală şi ştiinţa neputincioasă.

Maiorul Avatar fu felicitat de judecătorul care trecu ta anchetarea cazului.

Se dresă un proces verbal despre fuga lui milady, asupra căreia planau presupunerile cele mai grave, căci Bob nu făcuse nici o revelaţie înainte de a muri.

În fine, se puseră sigilii la toate camerele castelului şi se comunică maiorului Avatar că era liber să se retragă.

Rocambole părăsi deci castelul pe la orele opt seara, împreună cu Jacquot.

Trenul spre Paris trecea pe la orele zece.

Jacquot fu instalat într-un vagon de clasa a III-a.

Rocambole luă un cupeu pentru el singur.

Numai după ce trenul se puse în mişcare, Rocambole deschise cutia.

Cutia cuprindea un mic caiet galben, scris foarte mărunt, dar totodată foarte citeţ.

Era scris în limba engleză.

Sub caiet se afla un medalion.

Medalionul conţinea portretul unei femei sau mai bine zis al unei tinere fete, de o frumuseţe răpitoare.

Într-un colţ se aflau scrise cuvintele: „Miss Ellen Perkins, la vârsta de 16 ani”.

Rocambole examina mult timp scrierea, apoi deschise caietul şi citi:

Capitolul XVI.

Manuscrisul lui Bob era astfel conceput:

ISTORIA UNEI PARICIDE

„Crăciunul anului 183… a fost celebru, chiar la Londra, prin ceaţa deasă care a domnit două zile, învăluind edificiile, oprind circulaţia trăsurilor şi obligându-i pe poliţişti să-şi schimbe bastonul cu o torţă.

De la orele cinci, din ajun, se închiseseră toate magazinele în oraş.

Funcţionarii se retrăseseră cu urări de sărbători fericite adresate stăpânilor lor, iar patronii se îndreptaseră spre casă.

Dintre toate sărbătorile, englezii ţin mai mult la Crăciun. E o sărbătoare de familie.

Nimeni nu caută în timpul Crăciunului petreceri în afara casei. Teatrele sunt închise, străzile pustii, fiecare stă în casă.

Nimeni n-a observat la început ceaţa fără precedent poate, care se lăsase încetul asupra Londrei.

Pe la orele nouă seara, trăsurile încetară să mai circule, nemaiputând înainta şi aşteptară ca ceaţa să se risipească.

Dar ceaţa, în loc să se risipească, se îngroşa din ce în ce.

Numai o tânără fată, înfruntând-o, mergea drept înaintea ei, cu un pas repede şi cu mâinile întinse, spre a nu

se lovi de ceva.

Totuşi un moment se opri la uşa unei cârciumi şi apoi intră.

Stabilimentele de acest soi nu sunt frecventate decât de oameni din popor.

Rar un om mai acătării îndrăzneşte să intre într-un asemenea local.

O femeie nobilă sau una din burghezie n-ar trece pragul unei cârciumi nici pentru o coroană, chiar a unui imperiu.

Totuşi, tânăra fată intră.

— Domnule, zise ea cârciumarului, ai putea să-mi spui unde mă aflu?

— Eşti la Charing-Cross, îi răspunse acesta, examinând-o cu mirare.

Într-adevăr, tânăra fată, frumoasă şi mândră patriciană, era îmbrăcată ca tinerele miss ce se întâlnesc în parcul Saint James, la Covent Garden sau la Druryhane.

— Mulţumesc, zise ea. Voi găsi drumul.

Şi făcu un pas spre uşă.

— Miss, ceaţa n-are secrete pentru mine. Oriunde ai avea locuinţa, sunt în stare să te conduc.

Tânăra fată îl privi pe acel om.

Sunt simpatii instantanee, atracţii de care nu-ţi poţi da seama.

După ce-l privi, ea tresări.

Poate că acest om, care-i era necunoscut, se supusese unui sentiment de aceeaşi natură, dacă vrea să părăsească masa la care stătea, oferindu-i serviciile sale.

Era un om de aproape treizeci de ani, cu faţa brună, cu ochii negri, fascinanţi, cu dinţii albi şi ascuţiţi.

Era de talie mijlocie.

Costumul, din cele mai simple, era acela al unui stăpân de barcă.

Totuşi patriciana îşi aplecă ochii sub privirea lui şi murmură câteva cuvinte de refuz.

Dar acest om îi luă braţul şi-i spuse cu autoritate:

— Haide… Te voi conduce…

Şi o târî afară din cârciumă.

Lucru ciudat! Tânăra fată, deşi începuse să tremure, nu-şi scoase braţul de sub al lui.

Se aflau deja în mijlocul cetii, departe de cârciumă, şi fata nu se gândea să scoată nici un ţipăt.

— Unde stai? Întrebă el.

— În Piccadilly.

— Haide…

— Dar, domnule…

— Miss, zise acest om straniu, poţi să ai încredere în mine. Sunt un prieten.

Vocea lui devenise armonioasă şi blândă şi tânăra fată tresări din nou.

— Un amic sigur şi credincios, termină acel om.

— Cum poţi fi un amic, domnule, zise ea, tremurând. Nici nu mă cunoşti!

— Se poate, dar când te-am văzut intrând în cârciumă, s-a petrecut în mine ceva imposibil de descris şi am priceput că la un cuvânt al dumitale ţi-aş putea deveni sclav pentru totdeauna.

— Domnule…

Marinarul îndrăzni să-i strângă braţul.

— Îţi repet, zise el, sunt amicul dumitale.

Tânăra fată suspină şi murmură:

— Mă numesc miss Ellen, n-am prieteni şi sunt o sărmană dezmoştenită.

— Dezmoştenită, dumneata?

— Da, zise ea mişcată de accentul trist cu care îi pusese întrebarea.

— Dumneata, reluă el, aşa de tânără şi de frumoasă, fiica unui pair, poate… dumneata… dezmoştenită?

— Eu, zise ea.

Ciudatul om se opri deodată.

— Te numeşti miss Ellen? Întrebă el.

— Da.

— Spune-mi sincer, drept cine mă iei?

— Nu ştiu, murmură ea.

— Mă crezi un matelot?

Şi mâna lui fină mângâie mâna fetei, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească că acea mână nu era aceea a unui meşteşugar.

Ea tresări şi mai tare.

— Îţi voi spune mai târziu cine sunt, zise el, dar pot mult…

— Te cred, zise ea cu convingere.

— Eşti dezmoştenită, ai spus?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă sunt cea mai mică, tata nu mă iubeşte şi, în virtutea legilor nobilimii engleze, a dat imensa sa avere vărului meu, care e logodit cu sora mea.

— Ah! Adevărat? Întrebă necunoscutul cu un fel de răget în voce.

— Adevărat! Murmură miss Ellen.

— Şi te supui acestei poziţii umilitoare?

— Trebuie să accept ceea ce nu pot opri.

— Şi dacă ţi-ar sosi un prieten din cer?

— Din cer sau din infern, murmură miss Ellen, simţind că se deşteaptă într-însa o ură neîmpăcată.

Necunoscutul o luă de mână şi-i zise:

— Priveşte-mă!

Se aflau tocmai sub un felinar, a cărui lumină străbătea prin ceaţă şi lumina faţa însoţitorului fetei.

— Miss Ellen, mai spuse acest om straniu, te iubesc…

— Oh! Zise ea cu o voce înăbuşită.

— Te iubesc şi vreau să te văd bogată… vreau să culc la pământ pe acei care te-au călcat în picioare… Care e numele tatălui dumitale, miss Ellen?

— Comandorul Perkins.

— Bine, zise necunoscutul. Vei auzi vorbindu-se de mine… Iată-ne în Piccadilly. Cheamă poliţistul a cărui torţă o

vezi şi-ţi va lumina calea. La revedere, miss Ellen… la revedere… te iubesc…

Şi îndrăzni să o ia de talie şi s-o sărute cu foc pe buze.

Miss Ellen scoase un ţipăt…

Dar acel om dispăruse în ceaţă.”

Capitolul XVII

„Care fură urmările acestei întâlniri? Continua manuscrisul lui Bob.

Aceasta a fost şi va fi pentru totdeauna un mister.

Dar după câteva luni miss Ellen se afla într-un vechi palat din Glasgow, în Scoţia, lângă tatăl ei, comandorul Perkins.

Comandorul era aproape un bătrân.

El se însurase când avea aproape cincizeci de ani cu o femeie tânără, care murise subit la naşterea celei de-a doua fiice, adică născând-o pe miss Ellen.

Cea mai mare se numea miss Anne.

Bătrânul ofiţer o adora. El o iubea foarte puţin pe miss Ellen, ba avea chiar un fel de aversiune pentru dânsa.

Câteva persoane, cu rea intenţie fără îndoială, pretinseseră că miss Ellen era un copil al amorului şi că comandorul era străin de naşterea ei.

Deci, câteva luni după această stranie întâlnire pe care o avusese pe străzile Londrei, în ajunul Crăciunului, am fi găsit pe miss Ellen la Glasgow.

Comandorul era scoţian de origine.

Atâta timp cât fusese în activitate, el locuise în timpul concediului său într-un hotel din Piccadilly, la Londra.

Dar de cinci luni de când se află în retragere, venise să locuiască la Glasgow, în casa părintească.

Epoca căsătoriei lui miss Anne se apropia.

Vărul ei, lordul Evandah, era amorezat de dânsa, şi stăruise atâta pe lângă bătrânul comandor încât, deşi miss Anne n-avea decât 17 ani, consimţise la căsătoria lor.

Miss Anne, împreună cu logodnicul ei şi o damă de companie, plecaseră la Londra spre a târgui trusoul.

Miss Ellen rămăsese singură cu tatăl ei.

Ea se schimbase mult.

Culoarea ei fragedă făcuse loc unei palori morbide, ochii îi erau încercănaţi, abia putea să meargă, acuzând dureri mari, şi luase aceasta drept pretext spre a nu se mai îmbrăca.

Mereu într-o rochie largă de casă, petrecea zile întregi culcată pe un fotoliu, în holul mare al tristei locuinţe.

De altfel, comandorul Perkins se ocupa foarte puţin de miss Ellen, abia o întreba ce mai face, şi el nu se gândea decât să-i vină curierul din Londra care-i aducea în fiecare zi câte o scrisoare de la iubita lui Anne.

Servitorii comandorului erau numeroşi.

Ei se compuneau dintr-un intendent, pe nume Bob, şi femeia lui, un valet numit Frantz, care era de origine germană, şi câţiva servitori subalterni, care nu ieşeau din bucătărie şi nu veneau în contact cu stăpânii for.

Frantz părea foarte devotat lui miss Ellen.

Cu toate acestea, el nu era în serviciul comandorului decât de câteva luni.

Sosise la câteva zile după întâlnirea dintre miss Ellen şi acel necunoscut.

Frantz pleca în fiecare zi la aceeaşi oră. Se ducea la poştă, de unde lua o scrisoare pe care o dădea pe ascuns lui miss Ellen.

Uneori, citind aceste scrisori, miss Ellen plângea în abundenţă.

Într-o seară, comandorul moţăia într-un fotoliu lângă sobă.

Miss Ellen suferea mai mult ca de obicei. Vru să se ridice din fotoliu, dar nu avu putere şi scoase un ţipăt.

La acel ţipăt comandorul se deşteptă.

— Ce ai, draga mea? Zise el supărat.

— Nimic, murmură ea. O durere în inimă… poate.

Şi scoase un nou ţipăt.

Comandorul sună clopotul.

Frantz intră.

El schimbă cu tânăra sa stăpână o scurtă privire şi, fără îndoială, ea pricepu această privire, căci îşi înăbuşi ţipetele şi se prefăcu liniştită.

— Sora dumitale se mărită peste o lună, zise cu bruscheţe comandorul. Vezi să, nu fii bolnavă tocmai atunci.

— Mă voi sili, murmură miss Ellen, aruncând pe furiş o privire plină de ură asupra tatălui ei.

Acesta se sculă, îşi luă bastonul şi pălăria şi adăugă cu un ton aspru:

— E târziu… te sfătuiesc să te duci în odaia ta şi să te culci.

Miss Ellen nu răspunse.

Comandorul ieşi din salon, şi se duse în apartamentul său.

Abia o lăsă pe fiica sa singură şi aceasta începu să scoată ţipete.

Frantz reveni.

— Pune-ţi batista în gură, zise el, altfel suntem pierduţi.

Aceste cuvinte o înspăimântară pe miss Ellen în aşa măsură încât încetă să ţipe şi, privindu-l pe Frantz, îl întrebă:

— Crezi că se apropie ora?

Frantz făcu din cap un semn afirmativ.

— Dumnezeul meu! Murmură ea speriată, şi dânsul… nu vine!

— Va fi aici peste trei zile.

Şi Frantz o luă pe miss Ellen în braţe.

Ea scoase un nou ţipăt, dar acesta fu cel din urmă. Îşi puse batista în gură muşcând-o cu furie.

Frantz o duse ca pe un copil.

— Camera dumitale e prea aproape de a tatălui dumitale, aşa că te voi duce la etajul al doilea.”

„Comandorul Perkins nutrea, după cum s-a putut vedea, o ură instinctivă faţă de miss Ellen.

Totuşi, în unele momente, când această ură îl ducea prea departe, se liniştea şi-i era ruşine de purtarea lui.

În acea seară, după ce se culcă, îşi aminti că fusese prea brusc cu fata lui şi fu cuprins de remuşcări.

Stinsese lumânarea, trecuse o oră şi el tot nu închisese ochii.

Deodată i se păru că aude plânsete înăbuşite.

Comandorul se ridică din perne.

El se sculă, aprinse o lumânare şi se îndreptă spre odaia fiicei sale.

Plânsetele erau mai distincte. Camera era goală.

Plânsetele păreau să vină de la etajul de sus.

Cu sudoarea pe frunte, comandorul se urcă pe scară, ajunse în sală şi, călăuzit de ţipetele înăbuşite, se apropie de o uşă întredeschisă, de unde ieşea o rază de lumină.

Apoi deschise uşa…

Avu atunci înaintea ochilor un spectacol straniu.

Miss Ellen, se zvârcolea în pat, fără altă asistenţă decât aceea a lui Frantz, în durerile supreme ale naşterii.

Şi comandorul, scoţând un ţipăt, căzu pe spate murmurând:

— Mizerabilo!”

În vreme ce Rocambole a ajuns în acest loc cu citirea manuscrisului lui Bob, trenul intră în gara Paris. Era miezul nopţii.

Rocambole amână pentru mai târziu continuarea lecturii manuscrisului, pe care îl băgă în buzunar.

Apoi, ieşind din gară, se urcă într-o trăsură şi se duse în strada Saint-Lazare, unde îşi închiriase, pe numele maior Avatar, un mic apartament.

Jacquot se urcase pe capră, alături de birjar.

Rocambole intră în casă.

Dar el nu se culcă şi nu continuă citirea manuscrisului, pe care îl închisese în biroul său.

Din contră, se îmbrăcă în haine de oraş spunându-şi: „Cred că Bob, murind, a desemnat pe Frantz, sub numele

de maiorul Hoff. Acest maior face parte din clubul Asperges, unde sunt şi eu membru.

Să mergem acolo!”

Capitolul XVIII.

Se ştie ce s-a petrecut.

Rocambole, redevenit maiorul Avatar, intrase în club, căutând din ochi pe misteriosul personaj numit maiorul Hoff.

Dar maiorul nu era acolo.

În schimb, Rocambole asistase la ultimele cuvinte ale certei dintre Lucien şi marchizul de Rouquerolles, consimţi se să servească drept martor celui dintâi, şi plecase în pădurea Boulogne.

Marchizul, am spus, căzuse mort la pământ. Spada lui Lucien îl lovise în inimă.

Dar şi Lucien căzuse, vărsând un val de sânge. El părea într-o stare disperată.

Pe când martorii marchizului căutau în zadar să-l readucă pe acesta la viaţă, Rocambole şi Paul de Vergis îl luaseră pe Lucien în braţele lor şi-l transportaseră în trăsura ce-i adusese acolo.

— La pas! Zise Rocambole birjarului.

Apoi, întorcându-se spre Paul de Vergis, zise:

— Mergem la dânsul acasă?

— Nu, zise tânărul ofiţer, ci la mine, în strada Colysée, căci e mai aproape…

Lucien mai respira încă şi nu-şi pierduse cunoştinţa.

— Cred că sunt lovit de moarte, zise el.

— Domnule, îi răspunse Rocambole cu emoţie, dintr-o lovitură de sabie sau se moare pe loc… sau nu se moare… nu vorbi… şi speră…

Paul de Vergis plângea şi-l ţinea de mâini pe nenorocitul său amic.

Drumul a durat mult, căci a fost necesar, după cum recomandase Rocambole, să se meargă la pas.

Acestuia din urmă drumul i se păruse şi mai lung.

Rocambole se afla în prada unei emoţii subite, neaşteptate şi aproape inexplicabile.

Acest tânăr, căruia îi servise de martor din simplă complezenţă, care îi fusese necunoscut cu două ore înainte, acest tânăr, care, poate, trebuia să moară peste câtva timp, îi inspira o vie simpatie.

De ce?

Inima omenească e plină de mistere. Sosiră în strada Colysée.

Paul de Vergis ocupa un mic apartament într-un vechi palat, între curte şi grădină.

Valetul, care din ordinul său aşteptase, sosi în grabă venind cu un fotoliu.

Aşezară rănitul în fotoliu.

Apoi Rocambole şi Paul de Vergis îl duseră urcând încet scara şi oprindu-se ori de câte ori ieşea câte un val de sânge din gura lui Lucien.

În fine, ei sosiră în casă şi Lucien fu culcat pe patul amicului său.

Paul de Vergis se adresă apoi valetului:

— Ia birja care e afară şi du-te la doctorul P… care stă la colţul străzii Augouleme.

Rocambole îl dezbrăcă pe rănit.

El era puţin chirurg, după cum se ştie, şi văzuse şi primise în viaţa sa atâtea lovituri de spadă, încât se pricepea de minune.

Înainte de sosirea medicului, Rocambole examinase rana şi recunoscu că ea nu era mortală.

Spada alunecase pe o coastă, făcând o mare tăietură şi provocând o hemoragie violentă, dar nici un organ vital nu era atins.

Paul de Vergis aştepta cu mare nerăbdare ca Rocambole să se pronunţe.

Din contră, rănitul era liniştit.

— Domnule, îi spuse Rocambole, sau mă înşel foarte mult sau îţi pot prezice că cel mult peste o lună vei fi în picioare.

— Mulţumesc, zise Lucien, pe buzele căruia flutură un surâs.

Medicul sosi în fine şi confirmă întrutotul diagnosticul lui Rocambole.

Acesta din urmă nu vru să se retragă.

Am menţionat că Lucien îi inspirase o simpatie misterioasă.

El se instală într-un fotoliu, spre a petrece restul nopţii.

Medicul interzise rănitului să pronunţe vreun cuvânt.

Cât despre Paul de Vergis, el era prea bun amic cu Lucien spre a da maiorului Avatar cea mai mică informaţie asupra cauzelor duelului.

Zvonul care circulase asupra naşterii lui Lucien nu se răspândise prea mult.

Tânărul ofiţer se mărgini deci să-i spună lui Rocambole că nenorocitul său amic era în ajun de a se căsători şi nu ştia cum să anunţe această veste fatală logodnicei sale.

Rănitul adormise după ce avusese câteva frisoane.

— Ştii unde locuieşte logodnica lui? Întrebă Rocambole.

— Da.

— Ei bine! Spune-mi şi mă însărcinez eu cu asta.

Restul nopţii trecu, veni ziua şi o dată cu primele raze de soare rănitul se deşteptă.

Rocambole era tot la căpătâiul său, privindu-l şi părând a fi cufundat într-un soi de contemplare.

Lucien avea paloarea unei femei.

„Cu cine seamănă? Se gândea Rocambole. Sunt totuşi sigur că ieri l-am văzut pentru prima oară… dar seamănă cu cineva pe care l-am cunoscut, bărbat sau femeie… o asemănare stranie.”

Lucien îi mulţumi printr-un surâs pentru îngrijire.

— Domnule, îi spuse Rocambole, ai petrecut o noapte bună şi, îţi repet, starea dumitale nu-mi inspiră nici o nelinişte; pot deci să mă retrag şi voi veni diseară să văd cum îţi mai merge.

Şi Rocambole plecă.

Paul de Vergis îl însoţi până în anticameră şi-i dădu adresa Mariei Berthoud.

Tânăra fată şi tatăl ei locuiau tot în strada Sourviere.

Numai că regăsindu-i, Lucien ţinuse ca ei să locuiască la etajul întâi, unde le mobilase un apartament.

„Fiindcă m-am îmbarcat în această aventură, să merg până la capăt, murmură Rocambole. Apoi ne vom ocupa de afacerile lui Gipsy şi ale lui miss Cecilia”.

Şi în loc să se ducă acasă, el porni pe jos pe bulevarde şi pe strada Rivoli, fumând o ţigară şi respirând aerul curat al dimineţii.

Mergând, Rocambole îşi punea aceeaşi întrebare ciudată.

„Dar cu cine seamănă acest tânăr?”

Ajunse în strada Alger, o luă pe strada Saint-Honoré şi când se pregătea să intre în strada Sourviere, se întâlni cu un om care mergea încet şi părea să caute un număr.

Pe acest om Rocambole îl recunoscu îndată.

Era chiar personajul trecut la clubul Asperges sub numele de maiorul Hoff.

Rocambole îl mai văzuse şi altădată, înainte de sfârşitul tragic al vicontelui Carol de Morlux.

De ce venea acest om în strada Sourviere la o oră atât de matinală?

El trecu fără să-l vadă pe Rocambole, atât era de preocupat.

De altfel, avea în mână un pachet în care se vedea o cutie înfăşurată în hârtie.

Rocambole îl văzu oprindu-se la poarta casei cu numărul 17.

Era tocmai casa locuită de logodnica lui Lucien de Haas.

El ezită un moment, apoi intră pe poartă. Rocambole traversă strada şi, trecând prin faţa porţii, îl auzi pe maiorul Hoff vorbind cu portăreasa:

— Aici locuieşte domnişoara Marie Berthoud?

— Da, domnule.

— Cu tatăl ei?

— Da.

— Iată ceva pentru dânsa, spuse maiorul. Şi puse pachetul pe masă, pe când Rocambole trecea repede prin faţa porţii.

Capitolul XIX.

Ce legătură putea să fie între maiorul Hoff şi domnişoara Marie Berthoud, logodnica lui Lucien de Haas?

Aceasta era întrebarea pe care şi-o punea Rocambole, care se ascunsese puţin mai departe.

Maiorul Hoff, care, după manuscrisul lui Bob, nu era altul decât acel Frantz care odinioară o ajutase pe miss Ellen, la Glasgow, să nască, nu se oprise decât vreo câteva momente la portăreasă.

Cu toate acestea, el avu timp să pună această întrebare, pe care Rocambole o auzi perfect.

— La ce oră iese domnişoara Berthoud?

— Domnule, reluă portăreasa, de când domnişoara are bonă şi e logodită, nu mai iese dimineaţa, cum făcea altădată, spre a se duce să caute de lucru.

— Ah! Zise maiorul. Dar ea nu se duce în fiecare zi să se plimbe la Tuileries cu tatăl ei?

— Când e frumos, da, domnule.

— Bine, iată pentru dumneata…

Şi maiorul îi dădu un napoleon.

Portăreasa salută până la pământ.

— E de prisos, nu-i aşa, adăugase maiorul, să te rog să nu spui nimic din cele ce am întrebat eu domnişoarei Berthoud.

Portăreasa făcu semn că a înţeles şi maiorul ieşi. El trecu prin faţa lui Rocambole fără să-l vadă. Rocambole auzise cele câteva cuvinte schimbate între portăreasă şi maior.

„O voi găsi pe domnişoara Berthoud peste o oră, tot şa de bine ca şi acum, îşi zise el; ce e mai important pentru moment e de a-l urmări pe maior”. Şi-l urmări într-adevăr.

Maiorul o luă pe strada Saint Hyacinthe, unde se urcă într-o birjă, spunându-i birjarului:

— La Grand-Hotel!

Asta era tot ce dorea să ştie Rocambole.

Dacă maiorul, fapt nu improbabil, nu locuia la Grand-Hotel, cel puţin se ducea acolo să vadă pe cineva.

Iar acel cineva putea să fie chiar milady.

Într-adevăr, fiindcă, după toate aparenţele, castelana din Rochebrune îl avusese pe Frantz complice la asasinarea intendentului Bob, iarăşi, după toate aparenţele, dacă Frantz era la Paris, trebuia să fie şi milady.

Rocambole îşi punea toate aceste întrebări şi le rezolva una câte una, mergând pe jos înspre Grand-Hotel.

Îi revenea însă mereu în minte aceeaşi întrebare, căreia nu-i putea găsi o soluţie imediată: „Ce poate fi comun între maiorul Hoff şi domnişoara Marie Berthoud?”

Deodată, Rocambole tresări şi o mare lumină se făcu în spiritul său.

Dacă e să dăm crezare manuscrisului lui Bob, miss Ellen, adică milady, avusese un copil.

Acest copil nu era oare Lucien de Haas? Rocambole simţi câteva picături de sudoare pe fruntea sa.

El se gândea la Lucien atât de brav, atât de bun atât de simpatic, care era poate fiul acestei monstruoase femei, ce-şi asasinase tatăl, sora şi despuiase de avere pe nenorocita de Gipsy.

Şi, fără voia lui, făcu o comparaţie în mintea sa.

El o compară pe milady cu infamul viconte de Morlux, pe Lucien cu acel brav şi loial Agenor, care devenise soţul fericit al Antoinettei.

Şi Rocambole, care se gândise un moment să pătrundă în Grand-Hotel, să-l urmărească pe maiorul Hoff şi s-o caute pe milady, coti strada şi se duse acasă la dânsul, în strada Saint-Lazare.

El voia să risipească o ultimă îndoială: vroia să se convingă de această vagă asemănare ce i se părea că există

între Lucien şi cineva pe care îl mai văzuse.

Maiorul Avatar, am spus-o, se instalase de la întoarcerea sa din Londra într-un mic apartament în strada Saint-Lazare. El îşi luase un valet. Acesta nu era altul decât Milon. Era îmbrăcat într-o livrea ornată cu aur, având o înfăţişare măreaţă.

Micul Jacquot îl admira cu naivitate şi se mira că noul său stăpân îl luase în serviciu, deoarece el nu avea cai. La aceasta, Milon îi răspunse:

— Trebuie să ai răbdare, băiete, căci domnul maior va cumpăra cai.

Întorcându-se acasă, Rocambole îl găsi pe Milon aşteptându-l.

— A fost aici Vanda, îi spuse acesta.

— Ah! Zise Rocambole. Când?

— Acum zece minute. Astăzi nu se mai întoarce, dar crede că va scăpa pe la miezul nopţii, oră la care sir James Niwely va trebui să fie prezent într-un club. A lăsat această scrisoare pentru dumneata.

Rocambole deschise scrisoarea şi citi: „Stăpânul meu adorat!

Patima lui sir James ia proporţii care încep să mă neliniştească, totuşi el nu trece peste marginile respectului. E tot misterios şi stăruie în a nega că ar şti cine e Gipsy, dar va trebui să vorbească.

Aseară a primit o scrisoare cu timbre ciudate, care i-a fost trimisă din Londra.

E, fără îndoială, vreun ordin venit din India.

S-a grăbit să pună scrisoarea în portofelul pe care îl poartă totdeauna cu sine.

Tu, stăpâne, ce ştii?

Pe diseară, la miezul nopţii.

Sclava ta, Vanda.”

Intrând în cabinetul său, Rocambole arse biletul. Deschise apoi sertarul biroului său, în care pusese, la sosire, cutia ce conţinea manuscrisul şi fotografia.

Luă fotografia, o privi şi scoase un ţipăt.

Miss Ellen, la patrusprezece ani, semăna perfect cu Lucien.

Pentru aceasta din urmă, Rocambole simţise una din acele simpatii irezistibile, care sunt şi vor rămâne unul din cele mai mari secrete ale naturii.

Lucien era desigur fiul lui milady.

Şi Rocambole pricepu de ce maiorul Hoff se informase de obiceiurile domnişoarei Marie Berthoud şi voise să ştie dacă se mai duce la plimbare în Tuileries cu bătrânul ei tată.

Milady, care, fără îndoială, îl crescuse pe fiul ei departe de dânsa, vroia să-i vadă logodnica…

Rocambole îl chemă pe Milon.

— Îl vei îmbrăca pe tânărul pe care l-am adus, îi zise el. Îl vei duce la un magazin de confecţii, şi-l vei deghiza, pe cât posibil, în student.

— Bine, zise Milon, care luase obiceiul să nu discute niciodată ordinele lui Rocambole, oricât de stranii ar fi fost. Şi apoi?

— Apoi îl vei aduce aici şi vei aştepta; am nevoie de dânsul.

Milon ieşi.

Rocambole puse fotografia la loc, scoase din casetă manuscrisul lui Bob şi începu să citească, de unde rămăsese.

Capitolul XX.

Bob continua astfel povestirea sa.

„După opt zile, comandorul Perkins intră în odaia fiicei sale.

Bătrânul avea fruntea severă, încărcată de nori; totuşi, după gestul şi atitudinea sa, era uşor de înţeles că jurase să fie calm, să nu depăşească marginile unei moderaţii reci.

Era prima oară când punea piciorul în camera fiicei sale de când născuse.

— Miss Ellen, zise bătrânul, nu vin să-ţi fac nici o observaţie. Purtarea ta nu mă supără decât pentru faptul că porţi numele meu şi că nu vreau ca acest nume să fie dezonorat.

Miss Ellen nu răspunse.

— Ai comis o greşeală. Care îţi este complicele, nu vreau să ştiu. Şi mai puţin mă gândesc la o reparaţie. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că te vei mărita. Prin urmare îţi ofer să alegi: Sau să intri într-o mănăstire, sau pleci, împreună cu Bob, intendentul meu, care te va conduce în Franţa. În primul caz, mă însărcinez cu copilul tău, pe care-l voi creşte modest, cum se cuvine copilului care nu va avea niciodată un nume. În al doilea caz, îţi vei schimba numele. Am procurat acte autentice, sub numele de Ellen Percy, orfană. Bob te va conduce în Franţa, la locul pe care-l vei alege ca reşedinţă şi-ţi va da o sută de mii de frânci. Cu această sumă îţi vei creşte copilul după cum vei crede de cuviinţă.

Miss Ellen întinse mâinile rugătoare spre tatăl său.

Dar tatăl ei o respinse.

Apoi adăugă:

— Doctorul care te îngrijeşte şi care mi-a jurat că va păstra secretul mi-a afirmat că peste patru sau cinci zile vei putea pleca. Îţi dau opt zile, dar nici o oră mai mult, căci sora ta va sosi curând cu logodnicul ei şi nu vreau ca această casă să fie mai mult timp pătata prin prezenţa ta.

— Tată! Mai spuse miss Ellen, care încercă să-l înduioşeze pe bătrân.

— Nu sunt tatăl tău! Zise comandorul.

Aceste cuvinte produseră asupra ei o schimbare completă.

Se sculă uitându-se cu ură la bătrân:

— Oh! Zise ea, n-o insulta pe mama! Îţi interzic!

Şi recăzu fără putere, cu spume la gură, cu capul pe perne.

Bătrânul ieşi surâzând batjocoritor.

Miss Ellen izbucni în lacrimi. Frantz intră.

Copilul se afla în leagăn, lângă patul mamei sale.

Frantz luă copilul şi i-l întinse.

Miss Ellen îşi luă fiul în braţe şi-l strânse cu patimă.

— Oh! Murmură ea, urăsc acum din tot sufletul meu pe acest om care mă reneagă. O urăsc pe sora mea, pentru care sunt sacrificată. Urăsc…

— Nu urî pe nimeni, miss Ellen! Rosti o voce gravă şi dulce din prag.

Miss Ellen întoarse capul şi scoase un ţipăt. Un ţipăt de bucurie, un ţipăt de leoaică, care găseşte în deşert pe leul ei, pe care-l credea împuşcat de vânător.

Un om intrase, şi Frantz se grăbise să închidă uşa cu cheia.

Acest om, care-i apăru deodată lui miss Ellen ca un salvator, ca o providenţă, era cel pe care îl întâlnise în ajunul Crăciunului. Miss Ellen îi întinse braţele cu dragoste. Apoi el luă copilul şi, sărutându-l, îl numi:

— Fiul meu!

Miss Ellen nu mai plângea. Miss Ellen surâdea… ea îl contempla cu mândrie pe omul căruia îi datora chinurile maternităţii.

— Ah! Zise ea, vii să mă smulgi din mâinile acestui om, care nu mă recunoaşte ca fiica sa?

— Am venit să te răzbun! Zise el.

Cu privirea plină de ură îi zise:

— Da… da… răzbună-mă!

Noul venit îi făcu un semn lui Frantz, şi acesta ieşi afară din odaie.

În vreme ce germanul trecea pragul odăii, el îi spuse:

— Bagă de seamă să nu vină comandorul şi dacă vine…

— Ah! Zise Frantz surâzând şi arătând un pumnal, nu te teme… el nu va putea pătrunde aici viu.

Frantz ieşi; necunoscutul închise uşa.

— Ah! Zise el aşezându-se pe marginea patului, vrei să te răzbun?

— Da.

— Îl urăşti pe comandor?

— Cum urăşte oricine pe omul care îi insultă mama.

— Şi pe sora ta, miss Anne?

— Cum poţi urî pe aceea care te despoaie.

Omul încruntă sprâncenele.

În acel moment era frumos, de o frumuseţe sălbatică şi crudă.

— Dar nu ştii cine sunt, zise el.

— Ştiu că eşti frumos, ştiu că eşti puternic, ştiu că tremur sub privirea ta şi că palpit la sunetul vocii tale, ştiu că te iubesc ca o sclavă şi că aş trăi fericită, înlănţuită la picioarele tale, răspunse ea cu entuziasm.

— Miss Ellen, mai spuse el, eu nu sunt englez.

— Ce-mi pasă! Urăsc această ţară, în care legile permit unui tată să-şi despoaie fiica.

— Nu sunt creştin!

— Ce-mi pasă!

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de acea sectă misterioasă, care domneşte din umbră, în India, sub numele de Strangulatori? Urmă necunoscutul.

— Da, zise miss Ellen.

— Această sectă, un adevărat guvern din umbră, dictează legile companiilor Indiei, condamnă fără apel şi aduce spaima, dezolarea şi moartea în jurul ei.

— Ştiu, zise miss Ellen.

— Ea înlătură, când vrea, greşeli şi nedreptăţi, urmă el, îmbogăţeşte pe copilul spoliat şi ucide pe spoliator.

— Faci parte dintr-însa? Întrebă miss Ellen privindu-l.

— Sunt şeful ei suprem.

— Oh! Strigă tânăra mamă cu admiraţie. Un om ca tine nu ştie să se supună; e făcut să comande.

Şi, înlănţuindu-l cu braţele de gât, zise:

— Vorbeşte, ordonă, stăpâne! Mă voi supune.

— Ia seama, mai spuse el, ia seama, miss Ellen, dacă mă primeşti ca răzbunător, va trebui să mi te supui până la

capăt.

— Spune, zise ea privindu-l cu mândrie, nu mi-e frică… tu eşti seniorul şi stăpânul meu… şi sunt gata să mă supun.

— Fie după cum vrei, zise el. Mă numesc Ali-Remjeh.”

Ce se petrecu atunci între Ali-Remjeh, şeful strangulatorilor, şi miss Ellen, fiica blestemată?!

Fără îndoială că Bob n-a aflat, căci răsese mai multe linii de puncte în manuscrisul său.

Rocambole stătu un moment pe gânduri.

Apoi întoarse foaia şi continuă:

Capitolul XXI

„După douăzeci şi patru de ore, continua manuscrisul lui Bob, comandorul Perkins stătea în fotoliul său lângă foc, citind o scrisoare de la iubita sa Anne.

Fiica mult iubită îl anunţa despre apropiata reîntoarcere şi vorbea despre fericirea ei.

— Numai această săracă creatură să fie plecată! Murmură neîmpăcatul bătrân, gândindu-se la miss Ellen.

Bob intră.

— Ei bine! Zise bătrânul, ai văzut-o pe miss Ellen?

— Da, milord.

— Consimte să plece?

— Da, milord.

— Curând?

— Îndată ce va avea forţa să suporte călătoria.

— Sileşte-o să facă asta cât mai curând, adăugase comandorul Perkins, care nu observă că Bob, credinciosul său servitor, se uita la dânsul cu ură.

— Bob, mai spuse bătrânul, nu ţi-am văzut nevasta astăzi.

Bob tresări şi privirea sa aruncă flăcări.

— Milord, zise el, femeia mea a plecat azi de dimineaţă într-o mică călătorie. S-a dus să primească averea unui unchi pe care îl avea la Edimburg şi care a murit.

— Dar va reveni curând, nu-i aşa? Întrebă comandorul cu o voce afectuoasă.

Această întrebare provocă în spiritul lui Bob condamnarea comandorului Perkins…

Se înnoptase de multă vreme şi salonul era cufundat într-o semi-obscuritate.

Focul ardea în sobă, şi nu se aprinsese nici o lumânare.

— Milord, zise Bob, s-a prezentat adineauri un străin şi a cerut să fie introdus la senioria voastră.

— Un străin? Zise comandorul surprins.

— Vine din Londra şi spune că are veşti de la miss Anne.

— Să vină! Să vină! Zise bătrânul grăbit.

Bob deschise uşa şi străinul intră.

Comandorul văzu un om între treizeci şi doi, treizeci şi şase de ani, a cărui privire îl făcu să tresară.

Comandorul servise în mările indiene, încât el putea recunoaşte, la prima vedere, cu toată culoarea albă, un om cu sânge anglo-indian.

Comandorul poseda toate prejudecăţile bătrânilor englezi, încât el nu făcea deosebire între un anglo-indian şi un mulatru.

Străinul o dată introdus, Bob se retrase.

— Milord, zise străinul privindu-l fix pe comandor, am multe de vorbit cu senioria voastră.

— Vii din partea fiicei mele? Zise comandorul.

— Da şi nu, zise străinul.

— Ah! Zise comandorul cu oarecare nelinişte.

— Milord, reluă necunoscutul; senioria voastră a comandat mult timp în Indii?

— Fără îndoială.

— Atunci ai oarecare respect pentru servitorii zeiţei Kali?

La aceste cuvinte, comandorul se sculă repede de pe scaunul său şi se dădu un pas înapoi.

— Sau, mai bine zis, pentru Strangulatori, adăugase Ali-Remjeh, căci el era.

Comandorul îl privi cu un aer de dispreţ.

— Ştiu, zise el, că aceşti oameni sunt nişte mizerabili.

— Fie, zise Ali-Remjeh, dar când au primit un ordin îl execută.

— Ah! Zise bătrânul cu dispreţ.

— Mai ştii, urmă Ali-Remjeh, că zeiţa Kali are capricii, între altele şi pe acela că vrea ca să i se consacre în fiecare an un oarecare număr de fete engleze.

Comandorul se înfiora.

— Aceste fete, continuă Ali-Remjeh, o dată însemnate cu un semn neşters, trebuie să rămână virgine, şi căsătoria le e eu totul oprită.

— Dar de ce vii să-mi spui mie toate astea? Zise comandorul, care fu cuprins de spaimă gândindu-se la miss Anne.

— Fiindcă, zise Ali-Remjeh, zeiţa Kali s-a gândit la dumneata.

— La mine?

— Ai două fete, miss Anne şi miss Ellen.

Comandorul avu un moment de speranţă.

— Şi… zise el, v-aţi gândit… la… miss Ellen?

— Nu! La miss Anne.

Comandorul scoase un ţipăt.

Un ţipăt de furie, de indignare şi de spaimă în acelaşi timp.

— Ieşi, mizerabile, ieşi, zise el.

Ali-Remjeh nu se mişcă.

— Îţi anunţ, zise el, voinţa zeiţei, care doreşte ca miss Anne să rămână virgină, iar miss Ellen să se mărite, aducând ca zestre soţului ei imensa dumitale avere.

— Niciodată! Niciodată! strigă bătrânul.

Şi curajul lui se redeşteptă; avu un moment de energie şi de tinereţe şi alergă la clopot, pe care îl sună cu violenţă, strigând:

— Bob! Bob!

Şi pe când clopotul suna, îl privea pe Ali-Remjeh, spunându-i:

— Un om ca mine, comandorul Perkins, n-a tremurat niciodată în faţa unei hoarde de asasini. Ieşi afară, mizerabile!

Uşa se deschise.

Dar nu veni Bob.

Cel care intră fu Frantz.

Acesta ţinea în mână un laţ, pe care îl desfăşură repede la un semn al lui Ali-Remjeh.

Laţul şuieră prin aer, se înfăşură de gâtul comandorului şi acesta căzu la pământ.

Atunci Ali-Remjeh se aruncă asupra lui, îi puse un genunchi pe piept şi un pumnal la gât.

— Dacă strigi, zise el, te ucid!

Comandorul era bătrân şi, ca toţi bătrânii, ţinea la viaţă.

Îi fu frică şi nu mai strigă după ajutor.

— Un pahar cu apă, îi ceru Ali-Remjeh lui Frantz.

Germanul aduse anglo-indianului un pahar cu apă.

Ţinându-l pe comandor nemişcat sub el, Ali-Remjeh scoase din buzunar un mic flacon pe care îl desfăcu şi din care vărsă câteva picături în paharul cu apă.

Apoi, aruncând pumnalul, îl cuprinse pe bătrân de gât şi îl strânse aşa de tare, încât acesta deschise fără voie gura şi Frantz îi turnă paharul pe gât.

Efectul fu instantaneu, fulgerător.

Bătrânul se zgudui cu atâta putere, încât îl răsturnă pe Ali-Remjeh.

Apoi căzu nemişcat, ca mort, lovit de o paralizie absolută, graţie uneia din acele otrăvuri pe care le cunosc numai indienii.

Atunci Frantz îl luă în braţe şi îl puse în fotoliu, aşezându-l în poziţia unui om lovit de un atac de apoplexie fulgerătoare.

În acest timp Ali-Remjeh, luând o cheie pe care bătrânul o avea la gât, deschise o ladă în care acesta pusese hârtiile sale cele mai preţioase şi, după câteva minute, găsi un plic mare, sigilat, cu armele comandorului.

Era testamentul prin care bătrânul spolia pe miss Ellen şi lăsa toată averea lui miss Anne.

Ali-Remjeh îl deschise, îl citi şi spuse râzând:

— În lipsă de testament, averea trebuie să se împartă. Dar vom avea grijă ca partea lui miss Anne să ne revină într-o zi.

El apropie testamentul de o lumânare pe care o aprinsese şi îl arse."

A doua zi de dimineaţă, miss Ellen expedia surorii sale, miss Anne, următoarea telegramă: „Sunt nebună de durere; tata a fost găsit mort în fotoliul său, vino cât mai repede pentru înmormântare.

Sora ta Ellen".

— Încep să pricep, murmură Rocambole şi continuă să citească.

Capitolul XXII

„Miss Anne şi logodnicul ei sosiră peste trei zile.

Miss Ellen, îmbrăcată în negru, îi primi în pragul camerei mortuare.

Ea arăta o mare durere.

Miss Anne şi logodnicul ei îl găsiră pe comandor lungit pe un pat de paradă.

Toţi medicii din Glasgow fuseseră de aceeaşi părere: Comandorul sucombase în urma unui atac de apoplexie.

Miss Anne voia ca tatăl ei să fie îmbălsămat; dar miss Ellen se opuse, spunând că comandorul îşi manifestase de multe ori dorinţa ca corpul său să fie lăsat în pace după moarte.

Înmormântarea s-a făcut cu mare pompă, condusă de logodnicul lui miss Anne.

Prin grija lui, cadavrul a fost pus în trei coşciuge, unul de stejar, altul de plumb şi al treilea de argint masiv. Apoi coşciugul a fost acoperit cu un postav negru, pe care au fost aşezate armele, insignele şi decoraţiile defunctului.

Coşciugul a fost aşezat apoi într-o cameră transformată în capelă.

Abia atunci logodnicul lui miss Anne crezu că poate să se odihnească puţin.

Miss Anne şi miss Ellen îl plângeau pe tatăl lor.

S-ar fi zis chiar că durerea dezmoştenitei era mai mare decât aceea a fetei, care aştepta să primească moştenirea întreagă.

Venise noaptea, care trebuia să preceadă înmormântarea.

Un preot presbiterian se ruga lângă coşciug, în capelă; de la biserica din apropiere se auzea sunând miezul nopţii.

Preotul era un om pios; el petrecuse multe nopţi lângă morţi şi niciodată nu-l cuprinsese somnul.

Totuşi, deodată îi scăpă cartea pe care o avea în mână, ochii i se închiseră şi adormi.

Imediat intrară doi oameni, aducând pe umerii lor un obiect destul de greu, care era o figură de ceară.

Această figură, care semăna perfect cu faţa defunctului, era îmbrăcată în haina roşie a comandorului. Pusă alături de corpul cel adevărat, pe acelaşi pat de paradă, ar fi păcălit pe oricine.

Cei doi oameni au pus figura de ceară într-un colţ, apoi au împins cu piciorul pe preotul care nu se deşteptă.

Închizându-se în capelă, desfăcură coşciugele.

După ce au scos corpul comandorului, au pus în locul lui figura de ceară.

Cei doi oameni erau Bob şi Frantz.

Ali-Remjeh dispăruse.

Frantz, care-l ţinuse un moment pe comandor în braţe, îi zise lui Bob:

— Abia avem timp. Inima începe să bată; s-ar fi deşteptat curând şi ar fi făcut zgomot în coşciug.

— Va putea să ţipe cât îi va plăcea acolo unde-l vom transporta, răspunse Bob batjocoritor.

Casa din Glasgow, locuită de comandor şi de fiicele sale, era o construcţie de pe timpurile feudale.

Ea fusese construită într-o vreme când orice casă nobilă trebuia să-şi aibă închisoarea ei.

Miss Ellen şi Frantz, sau mai bine zis Ali-Remjeh, descoperise în fundul pivniţelor o subterană în care coborai pe o sută de trepte de piatră.

În fundul acestei subterane era o celulă.

Acolo îl transportase Frantz şi Bob pe comandor, aflat încă în letargie, dar care mai avea puţin ca să-şi vină în fire.

Şi când ochii lui se deschiseră şi-şi veni în fire, nenorocitul bătrân se văzu în acea închisoare.

La mâini şi la picioare avea lanţuri şi de mijloc era legat, printr-un inel, de zid.

Mai întâi bătrânul se crezu jucăria unui coşmar.

Dar greutatea lanţurilor îl aduse la realitate.

Începu să ţipe.

Ţipetele lui rămaseră fără ecou. Zidurile erau prea groase pentru a fi auzite din afară.

Începu să urle. Urletele sale avură aceeaşi soartă.

În fine, după câteva ore, sosi un om aducând un vas cu apă şi pâine.

Acest om era Frantz.

El puse pe jos mâncarea şi apa lângă prizonier, spunându-i:

— Din partea fiicei tale mult iubite, miss Ellen.

Şi timp de şase ani bătrânul trăi acolo, în acea închisoare, fără să vadă pe nimeni, decât pe Frantz care-i relata pe rând, cu o bucurie sălbatică, fericirile lui miss Ellen şi nenorocirile lui miss Anne.

În fine, într-o seară, lui Frantz i se făcu milă de dânsul şi-l strangulă.” „Dar ce deveniseră miss Ellen şi miss Anne?

Aceasta din urmă ştia că tatăl ei făcuse un testament în favoarea sa.

Dar în zadar căută testamentul, căci nu se găsi.

Şi miss Ellen moşteni pe jumătate din averea tatălui ei, care era imensă.

După şase luni de la înmormântarea figurii de ceară, miss Anne se căsători cu logodnicul ei.

Dar, lucru straniu, chiar a doua zi după nuntă, deşteptându-se tânărul soţ scoase un ţipăt de surprindere şi de spaimă.

Pieptul lui miss Anne era tatuat cu nişte semne misterioase şi ciudate.

Strangulatorii o marcaseră pe când dormea.

Seara, soţul lui miss Anne, ieşind pentru câteva ore pe străzile Glasgowului, fu, la rându-i, strangulat.

Miss Anne se pomeni văduvă după douăzeci şi patru de ore de căsătorie.

Teribilul stigmat pe care-l avea pe piept nu era un mister pentru dânsa.

Strangulatorii, care-i uciseseră bărbatul, o condamnau să nu devină mamă niciodată.

Şi totuşi, după câteva luni, simţi că e însărcinată.

Miss Anne născu o fată, pe ascuns, şi pe care, spre a scăpa de soarta ce o aştepta, o încredinţă, spre creştere, unui ţigan pe nume Faro.

Mult timp ea izbuti să înşele supravegherea Strangulatorilor.

În fine, într-o zi, la o serbare publică, ea se trădă, leşinând în trăsura ei, pe când o tânăra ţigancă dansa.

După câteva zile miss Anne fu strangulată, pe când o strângea pe fiica sa în braţe.

Imensa ei avere fu luată de miss Ellen, care, de altfel, nu mai locuia în Anglia din ziua în care Frantz îl strangulase pe comandor.”

Aici se termină manuscrisul lui Bob, lăsând, după cum se vede, câteva puncte obscure, precum motivul care o hotărâse pe Ellen să-l crească pe fiul ei departe de dânsa.

Dar Rocambole conta pe înţelepciunea sa spre a se lumina.

Se făcuse ora douăsprezece când el termină citirea manuscrisului.

Afară era o vreme splendidă.

„Pe un asemenea timp, murmură Rocambole, Marie Berthoud îl va însoţi desigur pe tatăl ei la Tuileries…”

Şi poate că milady va avea poftă să-şi vadă viitoarea noră.

Apoi Rocambole îl chemă pe Milon.

Capitolul XXIII.

Strada Sourviere era rareori vizitată de soare.

Totuşi, pe la amiază, în zilele frumoase, când tot Parisul e inundat de lumină, o rază de soare ajunge şi în acea stradă.

Din toate străzile Parisului, este poate cea mai tristă, căci tristeţea reiese mai ales din contrast.

În mijlocul unui cartier animat şi zgomotos, strada Sourviere are aerul unei căi de necropolă.

Nu trec zece trăsuri pe zi.

Pietonii sunt de asemenea foarte rari.

Casele de pe o parte a străzii au toate ferestrele cu grile la catul de jos.

Trotuarele lipsesc cu desăvârşire.

Ici, colo se văd câteva prăvălii sărăcăcioase.

Se mai văd una sau două case cu aspect onest şi melancolic, ca nişte case de provincie.

Una din aceste case era locuită de domnişoara Marie Berthoud, logodnica lui Lucien.

Ea trăia acolo de mai mulţi ani, cu bătrânul său tată, fericită poate de liniştea şi izolarea care domneau în jurul ei, când, iată, îl regăsise pe tovarăşul din copilărie.

Dezmoşteniţilor din această lume le place să trăiască în izolare.

Când Lucien îi regăsise, când urcase la etajul al cincilea, unde tatăl şi fiica ocupau două mici mansarde, inima lui suferise foarte mult şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu veţi mai sta aici mult timp, strigase dânsul. Vă voi căuta un apartament frumos, unde veţi sta până ce ne vom căsători.

Dar Maria rezistase.

Ea ţinea la acest cartier, la această stradă, unde veghease atâta şi unde, de mai mulţi ani, vara ca şi iarna, se putea vedea lumina lămpii sale, chiar după miezul nopţii.

Spre a împăca lucrurile, Lucien închiriase un apartament la etajul întâi, care fusese renovat şi amenajat.

Apoi îl mobilase cuviincios şi, în ziua în care bătrânul profesor, foarte mişcat, fu instalat acolo, Lucien, îi spuse: „Tată, peste o lună voi fi soţul Mariei, şi vom avea un palat drăguţ la Neuilly sau la Auteuil; vei sta cu noi şi vom părăsi această oribilă stradă, nu-i aşa?”

Să pătrundem deci în acest apartament.

Era amiază.

Marie şi tatăl ei tocmai se sculaseră de la masă.

Bătrânul se aşezase lângă fereastra care era deschisă şi respira aerul curat.

Marie, în camera vecină, îşi termina toaleta, o toaletă foarte simplă, care nu era, desigur, aceea a unei tinere fete care trebuia să devină soţia unui om aşa de bogat ca Lucien.

Acesta plecase în ajun, spunându-i Mariei:

— Mâine mă duc să mă plimb la Tuileries. Dacă timpul va fi foarte prost, dacă va ploua, vin direct la voi pe la ora două.

Dar cum timpul era frumos, cum tânăra nu ştia cele petrecute în cursul nopţii, deoarece Rocambole amânase să-i aducă acea veste tristă a duelului, Marie îşi făcea toaleta şi se grăbea, gândindu-se că se va întâlni cu Lucien.

Marie era o fată frumoasă, cu părul castaniu, cu ochii albaştri, cu surâsul melancolic.

Ea avea o mână drăguţă, un picioruş mic şi o talie bine făcută.

Privaţiunile şi munca tinereţii nu-i alterase deloc caracterul, dar pierduse oarecum din frăgezimea decolteului ei, care devenise de o paloare aristocratică.

Pe când îşi termina toaleta, se auzi clopotul sunând.

Servitoarea deschise şi intră portăreasa. Ea avea în mână cutia pe care i-o dăduse în acea dimineaţă maiorul Hoff.

Marie alergă.

— Cine ţi-a dat asta? Întrebă ea.

— Un comisionar care a plecat.

Şi portăreasa, care voia să câştige cei patruzeci de franci daţi de maiorul Hoff, plecă fără să mai dea alte explicaţii.

În ajun, Lucien nu adusese diamantele trimise de acea mamă misterioasă, care veghea asupra lui din depărtare şi părea că vrea să rămână necunoscută.

El nu-i vorbise nici logodnicei de acest cadou regesc şi motivul era că spera să-l regăsească pe maiorul Hoff, să-i smulgă secretul, şi ajungând până la mama sa, să-i spună apoi Mariei totul.

Marie nu ştia că Lucien era sau se credea a fi pe urmele mamei sale şi, prin urmare, nu primise diamantele ce-i erau destinate.

De aceea fu foarte surprinsă când primi acea cutie înfăşurată în hârtie de mătase.

Ea crezu, totuşi, că era un dar de la Lucien.

Tremurând, deschise cutia.

Ea era plină de dantele preţioase, iar culoarea anunţa că era foarte veche.

Era, ceea ce se numea, „dantelă de familie”.

O scrisoare cu adresa: „Domnişoarei Marie Berthoud” se afla în cutie.

Scrierea nu era a lui Lucien.

Marie începu să tremure.

— Tată! Tată! Strigă ea, vino să vezi!

Şi pe când bătrânul profesor alerga, ea desfăcu scrisoarea, care era astfel concepută: „Fiica mea, Permite-mi să dau acest nume aceleia care va deveni îngerul păzitor al iubitului meu fiu.

Sunt la Paris de câteva zile numai. Acum trei zile nu speram să vin.

Un om de care sunt sigur, s-a însărcinat să dea fiului meu o bijuterie de diamante, care îţi era destinată.

Fiul meu ţi-a oferit-o deja, sau o rezervă ca dar de ziua nunţii. Nu ştiu.

Lasă-mă, astăzi, copila mea, să-ţi trimit dantelele mele de când eram fată tânără, pe care aş vrea să le văd pe rochia ta de mireasă.

Vai! Nu ştiu dacă îmi va fi permis să-ţi deschid braţele, şi totuşi am această dulce speranţă. Dar, aşteptând ca această speranţă să se realizeze, aş vrea s-o văd pe aleasa fiului meu.

Am informaţii că te duci în fiecare zi să te plimbi la Tuileries, cu bunul tău tată.

Nu lipsi niciodată, iubita mea copilă; poate azi, poate mâine, stând pe un scaun, cu masca indiferenţei pe faţă, stăpânindu-şi bătăile inimii, mama lui Lucien te va vedea trecând.”

Scrisoarea era iscălită: „Ellen”.

Clătinând-se, Marie întinse scrisoarea tatălui ei, murmurând:

— Ah! Dumnezeul meu! Numai să nu moară Lucien de bucurie…

Apoi ea sări de gâtul bătrânului.

— Vino, tată, zise ea. Vino, eu sunt gata!

Şi bătrânul cu tânăra fată ieşiră la braţ.

Când făcură colţul străzii Sourdiere, trecură pe lângă un cupeu ce staţiona lângă biserica Saint-Roch, fără a o lua în seamă.

Perdelele cupeului erau lăsate.

Dar în momentul când intrau în strada Dauphin, spre a ajunge la poarta Tuileries, una din perdele se ridică puţin.

Capitolul XXIV.

La câteva minute după ce Marie Berthoud şi tatăl ei trecură de colţul străzii Dauphin, uşa cupeului misterios se deschise şi doi oameni, sau mai bine zis un om şi un tânăr, coborâră.

Acesta din urmă era îmbrăcat cu uniformă de student la un colegiu.

Ar fi fost greu să-l recunoşti într-însul pe Jacquot, micul grom de la castelul din Rochebrune.

Omul care-l însoţea, aţi ghicit deja, era Rocambole.

Dar Rocambole era aşa de metamorfozat, încât nici chiar discipolii săi nu l-ar fi recunoscut.

S-ar fi zis că Rocambole era unul din acei englezi veniţi pentru prima oară la Paris.

Coborâră deci amândoi din cupeul cu perdelele lăsate.

Rocambole, în loc să-i plătească birjarului, îi spuse cu un accent englezesc, pe care-l poseda la perfecţie când voia.

— Mă aştepţi!

Apoi îl luă pe Jacquot de braţ şi se îndreptară spre poarta grădinii Tuileries, pe unde intrase Marie Berthoud şi tatăl ei.

Cu ochiul său pătrunzător, Rocambole o zări curând pe Marie Berthoud şi pe tatăl ei plimbându-se pe aleea principală a grădinii.

— Să stăm aici, îi zise el lui Jacquot.

Şi se aşezară pe o balustradă.

Rocambole supraveghea cu atenţie cele două porţi, aceea din strada Castiglione, şi aceea care dă în strada 29 Iulie.

Timpul era splendid şi aerul aproape primăvăratec. Lume multă se afla la Tuileries.

Rocambole îşi spunea: „Dacă milady vine cu maiorul Hoff, nu voi avea nevoie de Jacquot. Dar e cu putinţă ca ea

să vină singură şi atunci cum s-o recunosc?”

Rocambole nu se înşelă.

Deodată Jacquot îl trase de braţ şi îi spuse:

— Iat-o!

Într-adevăr, o femeie îmbrăcată în negru, dar cu o mare eleganţă, al cărei umblet trăda o origine patriciană, intră pe poarta din strada 29 Iulie.

Rocambole nu-şi putu opri un gest de admiraţie.

Toată atenţia ei era aşa de concentrată pe alee, încât trecu pe lângă Rocambole şi Jacquot fără să sesizeze că era obiectul privirilor lor.

Milady avea patruzeci de ani, dar era aşa de frumoasă în paloarea ei nervoasă, avea privirea atât de strălucitoare, buzele aşa de roşii, talia zveltă, încât cu greu se putea susţine că avea mai mult de treizeci de ani. Şi nicicând nu semăna mai bine cu Lucien.

„Da, se gândi Rocambole, e dânsa!”.

Milady era singură, venise fără maiorul Hoff.

Un moment se opri şi păru că ezită.

Dar curând privirea ei se fixă asupra a două persoane. Erau Marie şi tatăl ei.

Milady venise la Tuileries spre a o vedea pe Marie Berthoud, tânăra care îi era necunoscută.

Dar e lesne de înţeles că o fată tânără la braţul căreia se reazemă un bătrân e uşor de recunoscut.

De aceea milady o putu recunoaşte cu multă uşurinţă.

Rocambole ghici emoţia ei, cu atât mai mult cu cât milady îşi lăsă repede voalul pe faţă.

Voalul era destul de gros spre a-i ascunde faţa şi, la nevoie, vreun semn de emoţie.

Marie Berthoud, după o plimbare de câteva minute, îl aduse pe tatăl ei la rândul întâi de scaune, expuse la soare, lângă aleea centrală.

Apoi se uită cu timiditate în jurul ei.

Milady, de asemenea, se aşezase la o mică distanţă; numai că ea alesese o bancă din spatele unui arbore, care o

masca cu totul.

Astfel că putea să asculte ceea ce vorbea Marie Berthoud şi s-o vadă bine, în vreme ce, din contră, Marie nici n-o putea vedea.

După ce ele se aşezară astfel, Rocambole îl luă pe Jacquot de braţ şi-i spuse:

— Să mergem!

Ajungând în strada Dauphin, îşi regăsiră cupeul.

— Unde trebuie să vă duc, milord? Întrebă birjarul.

— Îţi spun îndată, zise Rocambole.

Apoi se urcă în cupeu.

Aici se operă o nouă metamorfoză.

Peruca şi barba blondă dispărură şi, lepădându-şi redingota, Rocambole redeveni maiorul Avatar.

Apoi Rocambole deschise fereastra şi, dând douăzeci de franci birjarului, îi spuse:

— Strada Saint-Lazare.

După care adresându-se lui Jacquot:

— Te întorci acasă şi mă aştepţi.

În acelaşi moment deschise uşa şi sări pe pavaj atât de uşor, încât birjarul nici nu-l văzu.

După câţiva paşi maiorul Avatar se afla în grădina Tuileries şi se apropie de Marie Berthoud.

Tânăra fată îşi ţinea privirea aţintită pe poarta pe care intra de obicei Lucien.

Acesta întârziase şi Marie era neliniştită.

Ea se sculă mirată văzându-l pe maior apropiindu-se de dânsa cu pălăria în mână.

— Am onoarea să vorbesc domnişoarei Berthoud? Zise el.

— Da, domnule, răspunse tânăra fată tremurând.

— Sunt un amic al lui Lucien…

Marie tresări.

— Va veni, zise ea… şi… dacă vrei să-l vezi…

— Nu va veni, domnişoară, răspunse Rocambole. El mă trimite la dumneata.

— Nu va veni? Zise Marie speriată. Dumnezeule!

— Un mic accident… o zgârietură… în urma unei certe… astă noapte… la club.

Marie scoase un ţipăt.

— Rănit, zise ea, poate mort.

— Nu, dar rănit…

Marie scoase un nou ţipăt.

La acest ţipăt răspunse un altul.

Femeia îmbrăcată în negru şi ascunsă după arbore leşinase!

Capitolul XXV.

Să ne întoarcem la Vanda, pe care abia am văzut-o de la întoarcerea ei în Paris.

După cum se ştie, baronul sir James Niwely, acest şef misterios al Strangulatorilor, care într-o zi reluase puterea din mâinile lui sir George Stowe, deci sir James Niwely se amorezase de dânsa.

Vanda jucase de minune rolul de femeie trădată şi care nu trăia decât pentru răzbunarea ei.

Sir Niwely, care avea puternice motive să vină la Paris, căci, cu orice preţ vroia s-o regăsească pe Gipsy, răpită de Rocambole.

Se ştie cum, opriţi în drum, ei petrecuseră o noapte la castelul de Rochebrune.

Doar Vanda ridicase un colţ al vălului misterios aflat peste acel vechi castel.

Sir Niwely petrecuse noaptea la Rochebrune fără a bănui că era sub acoperişul femeii pe care sugrumătorii o serveau cu un zel fanatic.

Sosind la Paris, sir James descinsese mai întâi la hotelul „Louvre”.

Dar oricât de splendid era acel hotel, i se părea nedemn pentru femeia pe care o iubea, cu patima oamenilor din Extremul Orient.

Încă de a doua zi, sir James Niwely, care poseda resurse misterioase, incalculabile, fără îndoială, cumpărase o casă

mobilată.

El o conduse acolo pe Vanda.

Apoi, căzând la genunchii ei, îi spuse:

— Iată palatul tău, zeiţă!

Şi Vanda, surâzând cât putu mai fascinant, îi răspunse.

— Mă iubeşti, deci?

— Visul meu este să fiu sclavul tău, răspunse el.

— Fie, răspunse ea. Dar ascultă condiţiile mele.

— Vorbeşte, o rugă el, stând în genunchi.

— Nu te voi iubi decât în ziua când voi fi răzbunată.

— Şi… în acea zi?

— În acea zi, răspunse ea, voi fi eu sclava dumitale. Dar până atunci consideră-mă ca o soră şi nimic mai mult.

— Îţi jur! Răspunse baronul cu dragoste.

Vanda era deci la Paris de trei zile.

Dacă baronul rămânea în limitele cele mai stricte ale comportamentului indicat de dânsa, el era totuşi gelos ca un amant fericit.

Ea nu putuse scăpa decât o dată şi asta în ziua sosirii, când am văzut-o venind în strada Serpente, în casa aceea veche unde mama lui Noël era portăreasă.

În cursul celor două zile care urmară, sir James Niwely nu o părăsi nici un minut.

În dimineaţa celei de-a patra zile Vanda îi spuse:

— Prietene, mi-ai făgăduit să mă răzbuni şi ştii că numai cu preţul acesta îţi dăruiesc dragostea mea. Dacă îţi petreci timpul la picioarele mele, cum îl vom regăsi pe acel mizerabil care a răpit-o pe Gipsy?

Sir James surâse în chip misterios.

— Dragă prietenă, zise el, dispun de forţe oculte care muncesc fără încetare, în vreme ce eu am aerul că dorm. Sunt oameni care mi se supun şi care ar muri la un semn al meu; ei se vor face instrumentul voinţei mele şi al răzbunării tale.

— Dar când? Întrebă Vanda, care se prefăcu mirată auzind această confesiune.

— Peste două sau trei zile, îi aştept.

— E cam mult! Suspină Vanda.

Pe când ea părea cu totul cufundată în planuri de răzbunare, intră un valet aducând o scrisoare pe tavă.

Sir James tresări la vederea timbrelor ciudate ce se aflau pe plic.

Făcu chiar un gest de surprindere.

Apoi deschise scrisoarea, o citi şi o puse în buzunar, fără să-i spună Vandei ce conţinea.

Numai după câteva cuvinte el spuse cu nepăsare:

— Trebuie să ies. Mă duc la bancherii David-Humphry et C-ie.

Vanda nu văzuse decât un singur lucru, acela că scrisoarea era scrisă în limba indiană.

Această scrisoare pe care sir James Niwely o primise şi care era datată din Calcutta, era astfel concepută: „Ali-Remjeh permite lui miss Ellen să se divulge fiului ei. Sir James Niwely, executorul în Europa al voinţelor supreme ale marelui şef, e însărcinat s-o anunţe despre aceasta.”

Îndată ce sir James plecă, Vanda se urcă într-o trăsură şi se duse în strada Saint-Lazare, unde spera să-l găsească pe Rocambole.

Dar acesta, după cum se ştie, nu era acasă şi Vanda scrise biletul pe care Milon i l-a dat şi în care ea îi anunţa vizita probabilă de la miezul nopţii.

Ea se reîntoarse la palatul cumpărat de sir James înainte ca acesta să fi revenit acasă.

Sir James nu corespondase niciodată cu milady decât prin casa de bancă anglo-franceză Davy-Humphry et C-ie.

Sucursala franceză a acestei case îşi avea, după cum am spus, birourile pe strada Victoire.

Sir James se duse şi lăsă următorul bilet.

„Mandatarul lui Ali-Remjeh doreşte să-l vadă pe maiorul Hoff. Răspuns şi indicaţii de întâlnire pe Avenue Gabrielle, Champs-Élysées.

Sir James Niwely.”

După o oră sir James primi acest răspuns: „Maiorul Hoff îl va aştepta la miezul nopţii pe sir James Niwely, pe bulevardul Capucinilor, la clubul Asperges”.

Scrisoarea sosise cu zece minute înainte de întoarcerea lui sir James.

Un servitor neiniţiat încă cu obiceiurile misterioase ale lui sir James dăduse scrisoarea Vandei.

Ea o puse pe masă spunând:

— Este pentru domnul.

Dar abia ieşi servitorul, şi ea reluă scrisoarea şi, cu un cuţit de fructe, o desfăcu cu multă băgare de seamă.

Apoi citi biletul şi îl puse la loc în plic.

După câteva minute intră sir James şi găsi răspunsul maiorului Hoff.

Seara, la orele unsprezece fără un sfert, sir James ieşi din nou, anunţând-o pe Vanda că nu se va întoarce decât foarte târziu.

Vanda alergă la Rocambole, care o aştepta.

Ea cunoştea atât de bine conţinutul scrisorii maiorului Hoff, încât îl putu repeta lui Rocambole cuvânt cu cuvânt.

— Bine! Zise Rocambole. Acum cred că îi am pe toţi în mână şi voi concepe un plan de luptă.

Vanda se aşează lângă dânsul şi aşteptă ca Rocambole să se explice.

Capitolul XXVI.

Pe când Rocambole îi expunea Vandei planurile sale, o scenă cu totul diferită avea loc într-o parte a Parisului, cu totul depărtată de strada Saint-Lazare, situată la extremitatea nord-estică a fostului foburg Villette, cu numele de „Carrieres d'Amerique”.

Când marele oraş îşi începe odihna, când magazinele se închid şi lumea muncitoare se gândeşte la repaos, „Carrieres d'Amerique”, un adevărat azil de sălbatici la poarta civilizaţiei, se populează puţin câte puţin de oaspeţii săi neobişnuiţi.

Acolo, hoţul fugit de poliţie, evadatul din ocnă, vagabondul fără domiciliu, prostituata fără casă găsesc un refugiu.

În acea seară, aproape de miezul nopţii, o întrunire numeroasă îşi alesese un loc denumit Eldorado.

În „Carrieres d'Amerique” sunt nişte funduri de puţuri unde frecventatorii găsesc vara răcoare, iar iarna, în nişte cuptoare, găsesc căldură.

Sunt trei cuptoare de acest fel în „Carrieres d'Amerique”.

Cel dintâi se numeşte „Hotel des Petits Oignons”. Cel de-al doilea a fost botezat „Hanul Nevinovaţilor”. Al treilea este „Eldorado”.

„Hotel des Petits Oignons” este frecventat de vagabonzi, care nu posedă încă diplomă de făcători de rele.

Câteva fete dubioase, care abia păşesc pe calea viciului, riscă şi ele să vină aici.

Hoţii sunt rari.

„Hanul Nevinovaţilor” este cu totul altfel.

Aici nu se primesc decât oameni care au suferit cel puţin trei condamnări.

Dacă unul a făcut numai şase luni închisoare, este exclus.

Viciul are aristocraţii săi, tot aşa ca şi virtutea. „Eldorado” îşi justifică numele căci e locul de întâlnire al cântăreţilor şi dansatorilor ambulanţi.

Aici se vorbeşte de toate noutăţile ce apar în Paris.

La „Hotel des Petits Oignons”, hoţul stă atent la orice zgomot, gata să o ia la fugă dacă vine vreo patrulă de poliţie.

La „Hanul Nevinovaţilor” se vorbeşte pe şoptite şi toţi îşi povestesc istorii sinistre, când nu se pune la cale vreo crimă.

La „Eldorado”, din contră, se petrece.

Se bea vin şi rachiu cu multă poftă.

În acea noapte „Eldorado” era în mare fierbere.

Un fost redactor la un ziar satiric făcea o critică teribilă unei drame apărută de curând.

Domnişoara Nora Pitauchel, ex-figurantă la teatrul Montparnasse, făcea un curs de virtute şi povestea istoria tuturor prinţilor ruşi, morţi de dragoste pentru ea.

Un sceptic, un fost negustor pe care construirea bulevardelor îl ruinase şi îl silise să devină vagabond, o întrerupse pe Nora Pitauchel, punându-i această întrebare:

— Tu crezi deci în amor?

— Doar nu în glorie, răspunse Nora.

O fată tânără, venită de curând, încă frumoasă, puţin cam timidă, înălţă capul la aceste cuvinte şi spuse:

— Cunosc oameni care iubesc pentru plăcerea de a iubi.

— Ah! Asta e o glumă, răspunse negustorul. De unde ai pescuit aşa ceva Zelie?

— Dacă ţi-aş povesti istoria mea cu Gustav, răspunse Zelie, nu m-ai crede; totuşi ne iubeam mult. Acum Gustav e închis.

— Atunci, de ce ne-o mai spui?

— Puteţi să vă duceţi la casa de unde am fost dată afară azi dimineaţă, fiindcă datoram chiria pe o lună…

— Ei bine, şi ce vom vedea la acea casă? Întrebă Nora Pitauchel.

— Veţi vedea un băiat de optsprezece ani, care e amorezat de o fată tânără şi care e nebună… Ea nu suportă pe nimeni lângă dânsa, decât pe el… Şi apoi plânge şi râde…

— Şi el o iubeşte pentru asta?

— Nu ştiu; dar ceea ce vă pot spune e că nu există mamă să-şi îngrijească mai bine copilul decât o îngrijeşte el pe acea tânără fată. Se culcă la picioarele patului ei, se scoală de câte zece ori pe noapte spre a vedea dacă doarme… Deunăzi era mai bolnavă ca de obicei, şi el plângea de ţi se rupea inima.

— Dacă voi avea vreodată un astfel de amant, zise Nora, l-aş împăia de teamă să nu mi-l fure cineva.

— Şi cum se numeşte acest amant rar? Întrebă fostul negustor.

— Oh! Are un nume ciudat şi cred că are o reputaţie bine stabilită, căci l-am auzit şi pe Gustav vorbind de dânsul. Se numeşte Marmouset.

Cuptorul Eldorado e la distanţă de douăzeci de paşi de Hanul Nevinovaţilor.

Astfel că se aude ce se vorbeşte dintr-un loc în celălalt.

La numele de Marmouset un om se sculă la Hanul Nevinovaţilor şi se apropie de cuptorul Eldorado.

— Faceţi-mi niţel loc, copii.

— Ah! Tu eşti, Pâtissier? Întrebă Nora.

— Da, răspunse fostul şef al Distrugătorilor, şi pentru că se vorbeşte de copilul meu iubit, Marmouset, aş vrea să am ştiri despre dânsul.

Capitolul XXVII.

Tânăra fată care răspundea la numele de Zelie şi care fără îndoială, vedea pentru prima oară pe acest bandit sinistru, numit Pâtissier, avu un moment de teamă.

Pâtissier se uită la dânsa cu acea privire care odinioară avusese o putere fascinantă asupra Distrugătorilor, înainte ca aceştia să-l ia ca şef pe Rocambole.

Zelie simţi un fior.

— Să vedem, mititico, spuse Pâtissier, chiar îl cunoşti pe Marmouset?

— Da.

— E mult timp de când nu l-am văzut şi trebuie să-mi dai adresa lui.

— Nu, răspunse Zelie.

— Pentru ce? Întrebă Pâtissier, cu un ton ameninţător.

— Fiindcă nu eşti sincer.

— Cum?

— Adică nu-l iubeşti într-adevăr pe tânăr, după cum vrei să spui, răspunse Zelie.

— Ce prostie.

— Ochii dumitale plini de ură îţi dezmint cuvintele, urmă tânăra fată.

Fostul negustor se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

— Faci rău, fetiţo, nu trebuie să te cerţi cu un om ca acesta.

Dar Zelie era curajoasă, îi trecuse momentul de spaimă.

— N-ai să-l afli, repetă ea.

— Ah! N-am să-l aflu!

Şi Pâtissier se sculă cu pumnii strânşi de mânie.

— Bate-mă dacă vrei, reluă Zelie, dar eu nu-i voi face nici un rău unui băiat care iubeşte astfel o femeie.

Pâtissier făcu un pas şi ridică mâna spre a o lovi Zelie.

Fostul negustor interveni.

— Staţi, copii, zise el, cunosc poate un mijloc de a aranja totul. Un bărbat nu bate o femeie când poate proceda altfel.

— Bat pe cine vreau, zise Pâtissier.

Şi mai făcu un pas spre Zelie, care îşi pusese mâinile în şolduri şi-l aştepta.

— Ascultă-mă, mai zise bătrânul.

— Bine! Răspunse Pâtissier, dar spune repede.

— Iată, Zelie nu vrea să vorbească, reluă fostul negustor.

— Nu, nu voi vorbi, zise Zelie.

— Dar ea a spus deja destul.

— Cum asta? Întrebă Pâtissier.

— N-a spus dânsa că acest băiat, care se numeşte Marmouset, locuia în casa de unde dânsa a fost dată afară?

— Da?

— Dar nimeni nu ştie unde locuiam, zise Zelie cu un aer triumfător.

— Te înşeli, răspunse o voce de femeie. Eu ştiu.

Şi o fiinţă oribil de urâtă, îmbrăcată în zdrenţe şi care stătea lungită pe pământ adăugă:

— Locuiai în strada Vert Bois, în casa unui negustor de vinuri, pe la mijloc, la stânga. Uşa care urmează după o tutungerie.

— Nu-i adevărat, zise Zelie cu gura pe jumătate.

— Bine! Zise Pâtissier, acum m-am liniştit. Mititico, ai scăpat uşor.

Şi Pâtissier plecă la locul său.

— Ce ai căutat acolo? Întrebă un om culcat lângă Pâtissier.

— Să iau adresa lui Marmouset.

— Cine e acest Marmouset?

— Ah! Zise Pâtissier cu amărăciune, nu mă cunoşti decât de când am decăzut, aşa că nu poţi să ştii cine e Marmouset.

— E adevărat, răspunse acel om, nu te cunosc de mult timp, dar, după cum te salută camarazii, se vede că ai fost cineva.

— Da, suspină Pâtissier, dar s-a sfârşit… De douăzeci de ori am vrut să-mi construiesc o bandă în ultimele şase luni, dar n-am reuşit. Unii îmi răspund: „Nu mai e nimic de făcut!” Alţii, dând din umeri, îmi spun: „Ce încredere vrei să avem într-un om care a fost zdrobit de Rocambole?”

Numele pronunţat de Pâtissier nu era desigur necunoscut de cel cu care el vorbea, căci acesta murmură:

— Rocambole i-ar zdrobi pe mulţi alţii.

— Mi-a luat totul, continuă Pâtissier cu un accent plin de ură, oameni, industrie şi până şi pe Camarde, care era nebună după mine, dar acum opt zile a refuzat să mă împrumute cu cinci franci. Dacă n-aş da câte o lovitură din când în când aş muri de foame.

— Dar tot nu mi-ai spus cine e Marmouset.

— Un băiat pe care îl formasem şi care era foarte deştept. Rocambole mi l-a luat.

— Şi el vrea să-l iei înapoi?

— Nu, dar regăsindu-l pe Marmouset, îl voi regăsi poate pe Rocambole.

— Ai vrea ca el să te ia în banda lui?

— Ei! Strigă Pâtissier plin de ură.

— Atunci?

— Vreau să-l regăsesc spre a mă răzbuna.

— Camarade, spuse acel om, nu-l cunosc pe Rocambole decât din auzite; dar îţi voi da un sfat.

— Spune.

— Nu te pune cu el, căci vei fi zdrobit.

— Eu singur poate, zise Pâtissier, dar am prieteni… şi vom vedea.

Şi refuză să dea mai multe explicaţii.

După câteva minute dormea sau se prefăcea că doarme. Dar din când în când deschidea ochii şi se uita spre „Eldorado”.

Acolo zgomotul începuse să înceteze. Nu se mai auzea vocea Norei Pitauchel. Fostul negustor adormise şi Zelie nu se mai mişca.

Atunci Pâtissier se sculă şi cu toate că erau abia două ore după miezul nopţii, se pregătea să părăsească „Hanul nevinovaţilor”.

— Unde te duci? Îl întrebă omul cu care vorbise.

— Mă duc să-i joc o farsă lui Rocambole, răspunse Pâtissier.

— Rău faci.

— Cine va supravieţui se va vedea, răspunse Pâtissier.

Şi plecă.

Capitolul XXVIII.

Pâtissier porni spre Paris.

Când ajunse la fosta barieră Villette, în loc să ia spre forburgul Saint-Martin, o luă pe strada Lafayette.

Această cale nouă, una din cele mai lungi ale Parisului, era cea mai liniştită la acea oră.

Pâtissier a întâlnit zece trecători în drum.

Cu toate acestea un om destul de bine îmbrăcat se întâlni cu el, şi-i dădu ţigara s-o aprindă pe a sa.

Pâtissier era tentat să sară la gâtul aceluia şi să-l jefuiască.

Dar se gândi la Rocambole, adică la răzbunarea lui şi tentaţia îi dispăru.

Sosit la forburgul Poissonniere, părăsi strada Lafayette spre a o apuca pe strada Bellefond.

Casa unde Antoinette Mille fusese prizoniera lui Timoléon şi, în care, fără intervenţia Vandei, ea ar fi pierit, mai exista încă.

Trecând pe strada Lafayette se mai putea vedea pavilionul situat la extremitatea grădinii şi care părea suspendat în aer.

Pâtissier se opri la uşa acelei case, puse două degete în gură şi şuieră într-un fel aparte.

Uşa nu se deschise, dar o fereastră de la mansardă se crăpă puţin.

Pâtissier şuieră a doua oară.

Fereastra se deschise şi o voce zise:

— Cobor îndată.

Într-adevăr, după câteva minute poarta se deschise şi un om ieşi.

Acest om, care se reîntorsese în strada Bellefond, nu era altul decât Timoléon.

Dar Timoléon devenise de nerecunoscut, încovoiat, îmbătrânit cu douăzeci de ani în câteva luni; Timoléon, neîmpăcatul inamic al lui Rocambole şi pe care poate Rocambole nu l-ar fi recunoscut, cu toată inteligenţa sa.

Timoléon nu împlinise patruzeci de ani.

Ei revenise la Paris cu toată interzicerea formală a lui Rocambole.

Desigur, se dusese să ceară azil acelor portari, complicii săi de odinioară, care se făceau că n-aud nimic când era zgomot în pavilionul misterios.

Timoléon revenise spre a se răzbuna.

Acest om, care nu avusese decât o fată, care nu avusese decât o pasiune, banul, acest om nu mai avea fată, nu mai avea bani.

Dar el avea în inimă o ură infernală, pe care voia să o potolească, cu orice preţ.

Şi obiectul acestei uri era Rocambole.

În ziua sosirii sale, pe un bulevard, unde căuta un loc să mănânce, el îl întâlnise pe Pâtissier.

Altădată, vă amintiţi, Timoléon servise în poliţie.

Toţi hoţii mai în vârstă îi erau cunoscuţi.

El se folosise adesea de Pâtissier.

Acesta nu-l recunoscuse.

— Sunt eu, Timoléon! Îi zise el.

— Nu se poate, strigă fostul şef de bandă.

Timoléon surâse cu tristeţe:

— Sunt ruinat, adăugă Pâtissier. Vrei să bem un pahar împreună? Îţi voi povesti totul.

Timoléon îl ruinase pe Pâtissier şi acesta îi povestise cum îşi pierduse banda.

Când Pâtissier termină, Timoléon îl întrebă:

— Îl urăşti mult pe Rocambole?

— Oh! Da.

— Dacă te-aş ajuta să te răzbuni?

— Ai face asta?

— Poate… spune-mi unde te pot găsi.

— Dorm la „Carrieres d'Amerique”.

— Bine, voi veni să te văd într-o zi sau alta.

Şi se despărţiră.

După două zile, Timoléon a regăsit urmele lui Rocambole şi ştia că el se află la Londra.

Timoléon plecă la Londra, în aceeaşi seară, întrebuinţând pentru această călătorie ultimii săi bani.

După opt zile, se reîntoarse şi-l căută pe Pâtissier.

Când îl regăsi, îi spuse:

— Tot mai vrei să te răzbuni pe Rocambole?

— Mă mai întrebi?

— Ei bine! Nu mai e la Londra.

— Ah! E la Paris?

— Nu ştiu; dar îţi va fi uşor să afli asta. Când vei afla, la orice oră din zi sau din noapte vino la mine în strada Bellefond.

Deci, văzându-l pe Pâtissier, Timoléon simţi o bucurie sălbatică. Dacă Pâtissier venea, însemna că-l găsise pe Rocambole.

— Unde e? Întrebă el.

— Ei, încă nu ştiu, dar am aflat unde se află Marmouset.

— Oh! Zise Timoléon, e cu o femeie?

Şi Pâtissier repetă cuvânt cu cuvânt ce se petrecuse.

— Da, cu o tânăra fată.

— Care e nebună?

— Zelie aşa spunea.

— Şi care nu vorbeşte deloc englezeşte?

— Nu ştiu, zise Pâtissier, cred că Zelie n-a pomenit despre asta.

Privirea lui Timoléon străluci de o bucurie sălbatică.

— Pâtissier, amicul meu, zise el punând mâna pe umărul banditului, tu ai făcut poate o frumoasă descoperire.

— Ah!

— E la Paris sau la Londra, nu ştiu bine, cineva care dă multe bilete de o mie de franci în schimbul femeii care e cu Marmouset. Să mergem!

— Unde? Întrebă Pâtissier.

— În strada Vert-Bois!

Şi Timoléon îşi îndreptă spatele încovoiat.

El îl luă pe Pâtissier de braţ şi îl târî spre foburgul Poissonniere.

— Dar, zise Pâtissier, trebuie să fim cu băgare de seamă, căci Marmouset e foarte deştept.

— Ce vrei să spui?

— El mă cunoaşte şi ştie că nu-l iubesc pe stăpânul său.

— N-o să te vadă; arată-mi numai casa, asta e tot ce-mi trebuie.

Şi Timoléon murmură:

— Ah, Rocambole, acum că sărmana mea fată doarme sub pământul îngheţat, nu mai mi-e frică de tine şi fac dinainte pentru răzbunarea mea sacrificiul vieţii mele!

Capitolul XXIX.

Cum şi pentru ce, Marmouset şi Gipsy era ascunşi în strada Vert-Bois?

Vom explica aceasta în câteva cuvinte.

Reîntorcându-se la Paris, Rocambole făcuse un raţionament foarte simplu şi logic în acelaşi timp.

„Aduc, îşi spusese dânsul, două fiinţe pe care trebuie nu le ascund cu orice preţ: pe sir George Stowe, de care voi avea nevoie ca să am un avantaj în lupta contra lui sir James Niwely şi a sugrumătorilor şi pe Gipsy, pe care trebuie s-o sustrag urmăririlor acestuia din urmă. Dacă e vreun cartier în care nicicând un englez nu va fi căutat, acesta e, desigur cartierul Saint-Germain. Acolo îl voi ascunde pe sir George Stowe. Dacă Vanda şi-a jucat bine rolul, ea m-a reabilitat cu totul în spiritul lui sir James Niwely. Sunt unul din acei eleganţi şarlatani care trăiesc în cartierele frumoase, frecventează cluburile şi locuiesc în cartierele cele noi. Pe Gipsy, pentru sir James, am răpit-o şi a trebuit s-o instalez într-un apartament confortabil pe bulevardul Malesherbea. Prin urmare, dacă vreau s-o ascund bine pe Gipsy, trebuie s-o plasez într-un cartier populat, destul de întunecos pentru ca un om de lume să îndrăznească a veni, destul de cinstit pentru ca ea să nu fie expusă nici unui pericol.”

În urma acestui raţionament Rocambole trimisese pe Noël în cercetare.

Noël avea o mulţime de legături în Paris.

O fostă cunoştinţă a lui din puşcărie se stabilise ca vânzător de fructe pe strada Vert-Bois.

Devenit cinstit, acest om prosperase şi comerţul lui mergea bine. El închiriase toată casa în care locuia, şi apoi o subînchiriase la diferiţi locatari.

La dânsul găsi Noël un mic apartament compus din două odăi pentru Gipsy şi Marmouset.

Acesta avea ordin să n-o păsărească pe Gipsy nici ziua, nici noaptea.

Afară de asta, Moartea Bravilor şi Chanoine se instalaseră jos la negustorul de vinuri şi petreceau ziua

jucând cărţi şi stând de santinelă.

Dar nu era nevoie să i se dea vreun ordin lui Marmouset.

El iubea pe Gipsy.

Acesta iubise pe tânăra fată cu tot focul tinereţii, cu entuziasmul omului ce se simte tare şi iubeşte o fiinţă care are nevoie de sprijin. Gipsy era nebună.

Dar această nebunie nu-l neliniştea pe Rocambole.

Răul, a cărei cauză se cunoştea, are totdeauna un remediu.

Răul fetei, adică nebunia ei, nu provenea după cum s-ar fi putut crede, din spaima pe care o încercase în acea noapte, teribilă, când în puterea sugrumătorilor, era să fie arsă de vie la picioarele monstruoasei statui a zeiţei Kali.

Gipsy era nebună, căci îl iubise cu ardoare pe sir Arthur Newil, iar acest amor se sfărâmase în inima ei, ucis de dispreţ.

Şi Rocambole, marele medic al inimilor omeneşti, primise cu bucurie acest amor pe care nebuna îl inspira lui Marmouset, precum şi afecţiunea pe care fata o simţea pentru dânsul.

Numai Marmouset o făcea să mănânce, să se culce şi să nu iasă din casă.

Şi el obţinea toate astea prin gest şi prin privire. El nu ştia englezeşte, singura limbă pe care o vorbea Gipsy.

Iar Rocambole îşi spunea: „Gipsy a înnebunit din dragoste, şi tot dragostea o va vindeca.”

Erau opt zile de când Marmouset şi Gipsy locuiau în strada Vert-Bois.

Nevasta vânzătorului de fructe le pregătea mâncarea.

Marmouset veghea asupra fetei, ca o mamă asupra copilului ei. El nu ieşea niciodată şi studia. Acest băiat, care abia putea citi, era foarte bine înzestrat de natură.

Rocambole îi dăduse cărţi, spunându-i:

— Gipsy nu va fi poate întotdeauna nebună; atunci n-o să-ţi pară rău să poţi sta de vorbă cu dânsa. Pentru asta trebuie să înveţi limba engleză. Iată cărţi, studiază…

Şi Marmouset studia spunându-şi: „Într-o zi voi putea să-i spun cât de mult o iubesc!”

Uneori Milon şi Noël veneau acolo să afle ce mai face Gipsy.

Nebuna îi surâdea lui Milon, dar abia dacă îl privea pe Noël.

Milon era singura fiinţă pe care o cunoscuse după Marmouset.

A doua zi după ce Timoléon aflase de la Pâtissier că Marmouset locuia cu Gipsy în strada Vert-Bois, un om cu o pălărie mare pe cap, şi cu nişte ochelari albaştri apăru pe acea stradă.

El avea sub braţ un pachet de hârtii, iar în mâna dreaptă o tablă vopsită în roşu, pe care erau scrise cu litere alb şi negre aceste cuvinte: „Birou de plasare.

Rapiditate, discreţie”

El intră în cele dintâi patru case la care văzu bilet de închiriat şi vizită apartamentele.

Timp de trei sferturi de oră, paznicii locuitori din strada Vert-Bois îl văzură pe acest om mergând din poartă în poartă, cu un aer discret.

Vânzătorul de fructe, care se afla în pragul prăvăliei sale îi spuse tutungioaicei de alături, râzând:

— Se pare că „negustorul de servitori” e pretenţios. Îi trebuie poate palatul Bourbon?

Omul trecu prin faţa prăvăliei negustorului de fructe, apoi, ridicând capul şi văzând biletul de închiriat, intră pe aleea umedă şi neagră.

Dar vânzătorul de fructe îl chemă.

— Domnule, zise el, ce doreşti?

— Îl caut pe portar! Răspunse acesta scoţându-şi pălăria şi arătându-şi capul chel.

— Nu există. Dar îţi pot da eu orice informaţie.

— Caut un apartament care să nu fie prea sus şi prea scump, răspunse el cu umilinţă.

— Plăteşti corect?

— Cât pot mai corect. Am o clientelă bună. Casa unde stăteam s-a dărâmat; locuiam în strada Grenetat, mai înainte.

— Ei bine! Intră, zise vânzătorul de fructe. Vom vedea dacă ne înţelegem.

— Ce chirie pretinzi?

— Patru sute cincizeci de franci.

— Cam scump, spuse-el.

Apoi suspinând:

— În fine… să-l vedem.

Şi intră în prăvălia vânzătorului de fructe.

Capitolul XXX.

Acel om intră deci în prăvălia cu fructe.

Vânzătorul deschise o uşă din fundul prăvăliei şi pătrunseră pe o alee a casei, apoi, precedat de viitorul său locatar, urcă scara până la al doilea etaj.

Două uşi dădeau în sala acestuia.

Una era aceea a apartamentului de închiriat.

Pe când vânzătorul de fructe se apleca spre a vârî cheia în broască, căci sala era întunecoasă, străinul privi pe gaura uşii celeilalte.

El văzu o odaie în care se afla un om stând la o masă cu o carte în mână. Puţin mai departe se afla o femeie.

În sfârşit, vizită apartamentul arătat de vânzătorul de fructe, îl găsi trist, puţin cam scump, ceru să i se pună alt tapet şi dădu arvună.

Un om aşa de pretenţios, care se tocmeşte, e un om care-şi plăteşte regulat chiria. Prin urmare vânzătorul de fructe se învoi.

Omul îl anunţă că va veni a doua zi cu mobilele sale şi-şi puse de îndată firma la poartă.

Apoi plecă.

După o oră însă se reîntoarse şi-i spuse vânzătorului de fructe:

— Eşti aşa de bun să-mi dai cheile? Aş vrea să măsor ferestrele, ca să văd dacă se potrivesc perdelele.

În faţa unei cereri atât de fireşti vânzătorul nu ezită.

Omul nostru urcă sus, se închise în apartament, apoi, după ce trase cu urechea, putu să se convingă că zidul ce despărţea apartamentul său de acela unde zărise un tânăr şi o fată era foarte subţire.

Sunetul vocilor trecea prin zid.

Omul nostru ridică cu grijă o bucată de tapet care acoperea zidul şi care, de altfel, era destul de veche, scoase din buzunar un burghiu şi făcu o gaură.

Când simţi că burghiul era aproape să răzbată dincolo, se opri.

— Destul pentru astăzi, murmură el. Şi puse din nou bucata de tapet la loc.

Pe când plecă, după ce-i dădu cheia vânzătorului de fructe, o femeie intră pe strada Vert-Bois.

De cum o văzu, omul nostru tresări.

El recunoscu pe Vanda, tovarăşa lui Rocambole.

Cum Vanda era îmbrăcată foarte sărăcăcios, el se întrebă ce să însemne acel costum.

Era o deghizare sau Vanda decăzuse, lovită de sărăcie?

Ea nu-l observă de fel pe acel om, care totuşi o urmări cu coada ochiului.

Vanda intră la vânzătorul de fructe.

Din acel moment lucrul pentru el era clar.

Vanda era mesagera lui Rocambole.

În loc să-şi vadă de drum, omul se întoarse, intră în tutungeria care se afla alături de vânzătorul de fructe, şi spuse:

— Dă-mi un pachet de tutun.

În tutungerie vindea o femeie bătrână, foarte vorbăreaţă, care intră în vorbă cu oricine.

El i se adresă spunându-i că se mutase acolo, că avea un birou de plasare, că această meserie, foarte bună odinioară, acum nu mai era aşa grozavă; dar ce să facă, trebuie să trăiască.

Tutungioaica, în schimb, îi spuse câte ceva despre toţi vecinii; îi spuse că vânzătorul de fructe fusese la ocnă, dar că acum se făcuse un om foarte cinstit şi că se bucura de multă consideraţie în mahala.

Convorbirea îi oferi tutungioaicei prilejul să se distreze o oră, iar acelui om, timpul să observe multe lucruri.

Ieşind un minut până în uşă, el observase dintr-o ochire interiorul cârciumii.

Doi oameni, care stăteau în fundul sălii, jucau pichet.

El îi recunoscu pe cei doi.

Unul era Chanoine, celălalt Moartea Bravilor.

Pe când ei jucau, un al treilea intră.

Omul nostru îl recunoscu pe Milon.

„Bun, gândi el, Marmouset şi tânăra englezoaică au sentimente.”

În acelaşi timp Vanda ieşi.

Despărţindu-se de tutungioaică, acel om o luă pe urmele Vandei.

Aceasta nu se uită deloc înapoi. Dar când ajunse în colţul străzii Saint-Martin, urcă într-o birjă ce staţiona acolo.

Trecând pe lângă birjă, omul o auzi spunându-i birjarului:

— Strada Saint-Lazare 28.

Trăsura porni.

Tot atunci trecu şi omnibusul din piaţa Cadet. Omul nostru se urcă pe imperială. Trăsura Vandei mergea mai repede decât omnibusul. Timp de câteva minute el o putu urmări cu privirea, dar la colţul foburgului Saint-Denis o pierdu din vedere. Puţin îi păsa. În curând el ajunse în strada Saint-Lazare numărul 28.

Acolo văzu un elegant cupeu stând la poartă.

În acelaşi timp, ieşi o femeie, însoţită de un bărbat care-i spusese:

— Ne-am înţeles deci, pe diseară.

Omul tresări.

Femeia care urca în cupeu nu era alta decât Vanda. Ea era îmbrăcată de astă dată cu multă eleganţă. Cât despre acela care-i spusese „pe diseară”, l-a recunoscut de asemenea.

Era maiorul Avatar, care-i spunea birjarului:

— La Champs-Élysées.

Timoléon, căci aţi ghicit desigur că era dânsul, se sui îndată într-un omnibus ce mergea la Champs-Élysées, murmurând:

— Ştiu unde se află Gipsy, ştiu unde e Rocambole. Când voi şti unde merge Vanda, voi putea să mă duc să-l găsesc pe sir James Niwely.

Capitolul XXXI.

Pe când Timoléon o urmărea pe Vanda, să relatăm ce se petrecuse cu o noapte în urmă între dânsa şi Rocambole, când, după plecarea lui sir James, ea se dusese în strada Saint-Lazare.

— Scumpa mea copilă, i-a spus Rocambole, nu mai e nevoie să pătrunzi secretul lui sir James. Ştiu pe de rost istoria lui miss Ellen, adică a lui milady, şi ora investigaţiilor a făcut loc momentului de acţiune. Situaţia e foarte simplă şi se poate rezuma astfel: Miss Ellen a deposedat de avere pe sora sa şi pe copila surorii sale. Trebuie să înapoiem acesteia din urmă, adică lui Gipsy, ceea ce miss Ellen a furat. Unde se află această avere? Asta nu poate să ne-o spună sir James Niwely, ci milady. După câte văd, această avere, rămasă intactă, aduce în fiecare an veniturile sale imense casei de bancă Davy, care face din ea două părţi. Una e pentru milady. Din această parte de venituri a trăit fiul ei. Ce se întâmplă cu cealaltă? Fără îndoială ea măreşte în fiecare an acel tezaur pe care indienii contează spre a-i goni într-o zi pe englezi. De ce Ali-Remjeh a părăsit-o pe milady? De ce aceasta din urmă, nu-l vede şi nu l-a văzut niciodată pe fiul ei? Asta e încă un mister pentru mine. Totuşi iată ce am văzut.

Şi Rocambole, după ce-i povesti Vandei scena de la Tuileries adăugă:

— Milady a leşinat aflând că fiul ei este rănit. Tu socoţi că lovitura de teatru trebuie să aibă un rezultat imediat. Milady a fost recunoscută de Marie Berthoud drept mama lui Lucien de Haas. În consecinţă ea m-a rugat să-i vin în ajutor. Am alergat să caut o trăsură. Ajutat de doi domni, care se aflau acolo, am condus-o pe milady în strada Sourviere. Pe drum am asigurat-o pe Marie Berthoud cât am putut mai bine asupra urmărilor rănii lui Lucien. Şi Marie s-a convins. După ce a respirat săruri, milady şi-a revenit; ea era însă foarte disperată şi a vărsat torente de lacrimi. Marie Berthoud a liniştit-o, cum o liniştisem eu pe dânsa. Apoi i-a spus:

— Vom pleca, ne vom instala la căpătâiul său şi vederea mamei sale îi va grăbi vindecarea.”

Dar la această propunere, milady a manifestat o mare spaimă.

— Nu, nu, spuse ea, asta e cu neputinţă. Asta nu se poate!”

Şi ea a pus-o pe Marie să jure că nu-i va spune lui Lucien de întrevederea lor. Cum mă dădusem drept amic al lui Lucien şi menţionasem că-i servisem drept martor, milady m-a pus să fac acelaşi jurământ.

— Dar de ce nu vrea dânsa să-şi vadă copilul? Îl întrerupse Vanda.

— Nu e hotărârea ei, desigur, se opune la asta Ali-Remjeh. Asta am ghicit-o după spaima de care a fost cuprinsă.

— În fine, adăugă Vanda, iată-te prieten cu milady.

— Şi cu maiorul Hoff, complicele său. Am reînnoit cunoştinţa cu dânsul, conducând-o pe milady la Grand-Hotel.

— Ei bine? Ce ai de gând să faci?

— Milady n-are pe inimă decât o singură pasiune adevărată, dragostea de mamă. Acolo trebuie să lovim.

— Cum?

— Presupune că Martie Berthoud dispare.

— Bine.

— Că Lucien e înştiinţat că mama lui i-a răpit-o.

— Bine. Apoi?

— I se va spune: Iată, această femeie care trece e mama ta. Ea singură îţi poate spune ce a devenit Marie Berthoud.

— Dar milady îi va dovedi fiului său că e nevinovată în această privinţă.

— Aşa e.

— Ei bine?

— Atunci va începe rolul meu, spuse Rocambole.

Apoi, după un moment de tăcere:

— Crezi tu că milady, văzându-şi copilul disperat, dacă i se va spune: „Ce ai da spre a-i fi redată Marie Berthoud?” ea nu va răspunde „O avere întreagă”?

— Poate, zise Vanda.

— Ei bine! Asta doresc.

— Dar cum s-o răpim pe Marie Berthoud? Unde s-o conducem?

Un surâs veni pe buzele lui Rocambole.

— Asta e un joc de copil, zise el. Mă însărcinez eu cu asta. Oare cu o bandă ca a mea poate fi răsturnat Parisul?!

— Stăpâne, zise Vanda, mă mai laşi lângă sir James?

— Vei sta până ce milady şi sugrumătorii vor fi învinşi.

— Aste poate dura mult.

— Va fi mai puţin decât îţi închipui.

— Dar mai întâi, adăugă Vanda, te-ai gândit la un lucru?

— Care?

— Că Lucien şi Marie sunt două fiinţe oneste nevinovate, pe care le vei lovi.

Un nor trecu pe fruntea lui Rocambole.

— Mi-am spus toate astea, răspunse el, trebuie ca binele să revină în matca sa, trebuie ca milioanele ţigăncii să-i fie restituite. Atunci Gipsy va da fără îndoială fiului lui milady cu ce să trăiască.

— Dar Gipsy e nebună!

— Ea se va vindeca, răspunse Rocambole cu multă emoţie.

— În fine, reluă Vanda, ce ordoni, stăpâne?

— Nimic pentru astăzi, dar trebuie să te văd mâine.

Vanda plecă.

A doua zi, la orele nouă de dimineaţă s-a întors în strada Saint-Lazare.

— Am veşti de la Ali-Remjeh, spuse ea.

— Să auzim, zise Rocambole cu aerul lui nepăsător.

Vanda povesti lui Rocambole că sir James Niwely nu se întorsese decât la ziuă, şi nu era singur, ci întovărăşit de doi oameni cu faţa brună şi părul creţ, care păreau a fi indieni.

Aceşti oameni soseau de la Londra.

Vanda se târâse cu picioarele goale într-o sală în care se afla uşa de la odaia în care se închisese cu dânşii.

Cum ei vorbeau în limba indiană, ea nu putuse pricepe ce-şi vorbeau, dar auzise de mai multe ori pronunţându-se numele de Gipsy şi conchisese că erau pe urmele ţigăncii.

— Dacă nu sunt, îi voi pune eu, zise Rocambole.

Vanda îl privi mirată.

— Crezi, reluă stăpânul, că-l voi lăsa pe sir James Niwely în libertate, acum când i-am găsit pe Frantz şi pe milady, acum când principalii sugrumători au sosit spre a-i da ajutor?

— Şi ce vrei să faci?

Rocambole deschise cutia de la birou şi luă un flacon ce conţinea nişte pulbere albă.

— Iată un narcotic, zise el, pe care-l vei da chiar astă-seară lui sir James.

— Bine.

— După ce va adormi, vei pune o lampă lângă fereastra camerei lui de culcare. Asta va fi pentru mine un semnal.

— Şi apoi.

— Restul mă priveşte. Dar înainte de a merge acasă te vei duce în strada Vert-Bois, îl vei vedea pe Milon şi-ţi va

spune dacă locuinţa a fost spionată.

Vanda se supuse, după ce-şi luă costumul sub care o recunoscuse Timoléon.

După o oră s-a reîntors.

— Milon şi ceilalţi păzesc bine, zise ea. N-au semnalat nimic alarmant.

— Bine, îi răspunse Rocambole. Ne-am înţeles.

Aceste cuvinte le auzise şi Timoléon.

Capitolul XXXII.

Maiorul Hoff, adică Frantz, se afla lângă milady, la Grand-Hotel, când un funcţionar al casei Davy îi aduse biletul lui sir James Niwely.

Milady tocmai îi spunea lui Frantz:

— La urma urmei, mă revoltă tirania lui Ali-Remjeh. Cum? Am un fiu care e şi al său, acest fiu e bolnav, rănit, în pericol de moarte, poate şi să nu pot să merg să-l văd!

— Milady, răspunse Frantz, ştiu că averea dumitale întreagă e gajul supunerii la voinţele lui Ali-Remjeh, ia seama!

— Ei bine! Răspunse ea. Voi fi săracă, dar îmi voi vedea fiul.

— Dar dacă devii săracă, va deveni sărac şi fiul dumitale.

Aceste cuvinte o calmară pe milady.

— Oh! Murmură ea, dar de ce acest om care m-a părăsit de cincisprezece ani, nu vrea să-mi văd copilul?

— Cred că ştiu, zise Frantz.

— Tu?

— Da.

Dar când maiorul vru să-i răspundă se aduse biletul. Frantz îl deschise.

— Iată, milady, zise el.

Mama lui Lucien îl citi.

— Cine e acest sir James Niwely? Întrebă milady uimită.

— E omul care l-a înlocuit la Londra pe sir George Stowe, adică mandatarul lui Ali-Remjeh.

— Şi acest om se află la Paris?

— Aşa se pare, căci îmi cere o întâlnire.

Şi maiorul scrise scrisoarea pe care, după cum am văzut o citise Vanda.

— Spuneai deci, reluă milady, că ştiai?

— Ah! Doamnă, zise Frantz cu autoritate, îmi vei da timp până mâine?

— De ce?

— Spre a mă explica. Poate că convorbirea cu sir James Niwely va face explicaţia noastră zadarnică.

— Ce vrei să spui?

— Poate vei obţine de la dânsul dreptul să-ţi poţi vedea copilul.

Milady se resemnă. Seara, la ora indicată, maiorul Hoff, cu pieptul acoperit de decoraţii germane, se duse la clubul Asperges.

Toţi vorbeau de duelul din ajun şi de moartea marchizului.

Maiorul Hoff se prefăcu că ascultă cu indiferenţă conversaţia cu toate că era foarte emoţionat.

Mai mulţi dintre acei domni care, în ajun, nu răspunseră când Lucien solicitase martori, se grăbiseră să se ducă să-l vadă.

Toţi erau de acord în a recunoaşte că rana era fără gravitate.

În plus, mai toţi erau în favoarea lui Lucien şi-l blamau pe marchizul de Rouquerolles.

Baron C…, un diplomat german, spuse chiar:

— Domnilor, dacă Lucien ar fi, şi asta e cu putinţă, fiul vreunei alteţe pe care poziţia îl sileşte să stea în umbră, nu e dânsul oare gentilom?

La această părere se uitară mulţi şi toţi începuseră să-i aducă elogii exagerate lui Lucien. În acel moment intră un lacheu aducând o carte de vizită pe o tavă.

— Pentru domnul maior Hoff!

Era cartea de vizită a lui sir James Niwely.

Frantz ieşi şi intră într-un salon al clubului, unde de obicei erau primiţi străinii.

Sir James Niwely se afla acolo. Frantz şi dânsul se salutară.

Apoi schimbară semnul misterios al afiliaţiei indiene. După aceea sir James, spuse lui Frantz:

— Sunt aducătorul voinţelor lui Ali-Remjeh.

— Ce ordonă stăpânul? Întrebă Frantz cu respect.

— Permite lui milady să-şi vadă copilul.

Frantz făcu o mişcare de bucurie.

Sir James continuă:

— Şeful suprem al sugrumătorilor e în ajun de a părăsi puterea. El are douăzeci şi cinci de ani de dictatură, şi legile, după care ne conducem cer ca la fiecare sfert de veac să vină un nou stăpân.

— Ei bine? Întrebă Frantz.

— Îţi spun asta cu privire la averea lui miss Ellen.

Frantz tresări:

— Până acum, urmă sir James Niwely, jumătate din veniturile acestei imense averi au fost regulat vărsate prin intermediul lui Ali-Remjeh în casa tezaurului indian. Dar, părăsind puterea, Ali-Remjeh vrea să lichideze.

— Cum se face asta? Întrebă maiorul Hoff.

— El vrea acum să dea capitalul asociaţiei.

— Miss Ellen va face tot ce va dori Ali-Remjeh, spuse maiorul cu supunere.

— În fine, zise sir James, sunt însărcinat să dau lui miss Ellen şi o altă ştire.

— Care?

— Pactul care-i leagă pe fiii Indiei, sugrumătorii, cum ne numesc mizerabilii de europeni, vrea ca şeful suprem să nu fie însurat atâta timp cât are puterea în mâini.

Frantz tresări din nou.

— Ali-Remjeh tot o mai iubeşte pe milady, continuă sir James Niwely, şi-şi iubeşte copilul, pe care abia l-a văzut când era în leagăn.

— Ei bine?

— Ali-Remjeh se va reîntoarce în Europa, şi se va căsători cu milady.

— Dacă milady consimte.

— Asta e afacerea lui, nu a mea, zise cu răceală sir James. Totuşi trebuie să-ţi spun un lucru.

— Ascult, zise Frantz.

— Chiar după ce va plăti cealaltă jumătate din această avere sugrumătorilor, jumătatea care reprezintă preţul concursului lor şi al morţii comandorului Perkins, miss Ellen mai poate avea nevoie de cealaltă jumătate.

Şi Frantz răspunse cu ironie.

— Da, căci ţiganca trăieşte încă.

— Gipsy?

— Da, Gipsy, care va putea reclama într-o zi averea mamei sale.

— Milord, spuse Frantz, nu ştiu ce va face milady în această privinţă. Îţi atrag doar atenţia că dumneata eşti însărcinat cu Gipsy. Din nenorocire ea ne scăpă.

— Ce vrei să spui?

— A plecat din Anglia.

— Ah!

— Acum e la Paris.

— Singură?

— Nu, cu unul care o iubeşte, o protejează şi ar putea să devină răzbunătorul ei.

Frantz se înfioră.

— Trebuie găsită, zise el cu vioiciune, trebuie ca ea să dispară pentru totdeauna… trebuie să moară!

— Mai ales pentru asta, zise cu răceală sir James Niwely, am venit ca să te găsesc.

Capitolul XXXIII.

Sir James Niwely îl părăsise pe maiorul Hoff pe la orele două după miezul nopţii.

Dar nu se întorsese acasă direct, ci tocmai când se făcea ziuă, veni însoţit de cei doi indieni.

Sir, James cu tot sângele indian pe care-l avea în vine, era englez prin temperament.

El avea nevoie de o hrană substanţială şi de opt ore de somn regulat.

După plecarea indienilor, el se culcă şi dormi până la amiază, ceea ce-i permise Vandei să iasă din casă.

Pe când el se deştepta, i se aduse următorul bilet: „Un om care a trăit mult timp la Londra şi care i-ar putea aduce lui sir James cele mai mari servicii, doreşte să aibă o întrevedere cu dânsul.”

Sir James n-ar fi dat o mare atenţie acestei scrisori şi poate nici n-ar fi răspuns, dacă n-ar fi avut dimineaţă o lungă convorbire cu cei doi indieni, zăriţi de Vanda.

Aceşti oameni, care totuşi, erau foarte îndemânatici şi ar fi găsit la Londra persoana cea mai bine ascunsă, pierdeau vremea degeaba în Paris şi de opt zile de când se aflau nu găsiseră nici cea mai mică urmă despre Gipsy şi despre pretinsul ei răpitor.

El aruncă biletul în foc şi întrebă cine îl adusese.

— Un om care aşteaptă în anticameră, i se răspunse.

Sir James ieşi din cabinetul său şi se duse în anticameră.

Acolo găsi un individ blond, care părea să aibă cincizeci de ani.

El îşi luase după îmbrăcăminte, o înfăţişare cu totul britanică, încât sir James nu se îndoi nici un moment că are de-a face cu un burghez din Londra sau din Manchester.

Acest om îi spuse lui sir James:

— Milord, pot să-ţi spun unde se află Gipsy.

Dacă s-ar fi tras pe neaşteptate un foc de tun la urechile lui sir James, nu i s-ar fi produs o emoţie mai mare.

Cine era acest om care pronunţa numele lui Gipsy?

Şi cum de ştia el că sir James are interes s-o găsească pe ţigancă? Necunoscutul duse un deget la buze.

Apoi, aplecându-se la urechea lui sir James, îl întrebă:

— Ai în această casă o odaie destul de îndepărtată pentru ca nimeni să nu poată auzi ce vom vorbi?

Sir James răspunse:

— Aici nu se află decât o singură persoană care ştie limba engleză şi sunt sigur de dânsa.

Un surâs flutură pe buzele necunoscutului.

— Tocmai în acea persoană nu trebuie să te încrezi, zise el.

Dacă n-ar fi fost privirea autoritară cu care-şi însoţi cuvintele, sir James l-ar fi dat afară pe acel om. Dar el se pricepea şi la oameni, căci comandase mulţi în viaţa sa şi nu fără a tresări, spuse:

— Explică-te, domnule.

Necunoscutul îşi puse pălăria pe un scaun şi luă loc.

Apoi, privindu-l pe sir James, îi spuse:

— Milord, aici nu suntem la Londra şi dacă ai strangulatori în serviciul dumitale, ei nu sunt în această casă. Dacă ţi-ar veni gust să-mi faci ceva nimeni nu-ţi va veni în ajutor. Prin urmare, nu te mira deloc de mine şi dacă n-ai răbdare, pierzi singura ocazie, poate, pe care o ai de a o găsi pe Gipsy şi de a salva averea ei pe care o va reclama curând.

Toate aceste cuvinte fură spuse cu răceală şi poate pentru prima oară sir James Niwely pricepu că nu era singurul pe lume, care să joace rolul de dominator.

— De aceea, îţi spun, continuă necunoscutul, că nu mă voi hotărî să vorbesc decât când voi fi sigur că nimeni, nici chiar persoana în care ai atâta încredere, nu ne poate auzi. Am motivele mele să procedez aşa.

Cu toate acestea putuse să vorbească de sugrumători, să pronunţe numele lui Gipsy, să vorbească de averea misterioasă.

Cine îl iniţiase la toate astea?

Mister!

Sir James dădu din cap şi răspunse:

— Suntem aici la primul etaj; persoana de care vorbeşti locuieşte la catul de jos. Casa e nouă; nu sunt nici găuri prin

ziduri, care sunt destul de groase. Cine deci ar putea să ne audă?

— Bine, zise necunoscutul. Numai să nu fim deranjaţi.

Şi se duse să încuie uşa.

Sir James îl privea uimit.

Necunoscutul se trânti într-un fotoliu şi reluă:

— Milord, pentru ca să te scutesc de oboseală, îţi voi spune cine eşti. Te numeşti la Londra sir James Niwely. Mai întâi şeful ocult al societăţii indiene numită „Sugrumătorii”, ai devenit aparent şeful, când predecesorul dumitale, sir George Stowe te-a silit, pentru incapacitatea sa, să-l detronezi.

— Apoi? Zise cu răceală sir James.

— Ai venit în Paris puţin pentru interesul acelora pe care îi reprezinţi în Europa şi mai mult pentru amor. O fată tânără, o ţigancă pe nume Gipsy, care ar putea fi mâine una din cele mai bogate fete din Anglia, a dispărut. Unde se află? O femeie s-a însărcinat să-ţi spună asta. Această femeie se numeşte Vanda.

— Apoi? Spuse sir James.

— Gipsy a plecat din Anglia cu un om care iubea pe această femeie numită Vanda. Desigur ei au venit la Paris.

— Cred, zise sir James. Ei bine?

— Ai venit spre a-i regăsi pe unul şi pe celălalt, căci amorul Vandei e pus la acest preţ, nu-i aşa?

— Da…

— Spre a-i regăsi, ai adus de la Londra doi oameni, care ţi se supun, doi din acei jongleri indieni, a căror îndemânare e proverbială şi care n-au reuşit până acum. Aceşti oameni se înşeală, şi dumneata te înşeli de asemenea, sir James Niwely. Precum nu se poate vâna decât cu câini speciali, tot aşa nu se vânează parizianul decât cu un parizian. Sunt în Paris două sute de hoţi care ar păcăli toate bandele indiene, pe toţi prestidigitatorii dumitale, cu cea mai mare uşurinţă. E un om care îşi bate joc de aceşti hoţi.

— Şi… acest om? Întrebă sir James Niwely.

— E acela pe care îl cauţi.

Anglo-indianul făcu o mişcare de surprindere.

— Dar cine e acest om? Întrebă el.

— Un criminal celebru, odinioară, un om numit Rocambole, şi care acum s-a hotărât să devină virtuos. Vrei să-ţi spun istoria lui în două cuvinte?

— Vorbeşte!

Necunoscutul schiţă principalele episoade din viaţa atât de extraordinară a lui Rocambole. El descrise minunata evadare din ocnă şi lupta lui eroică cu Morlux, precum şi salvarea misterioasă a Antoinettei şi a Madeleinei.

Sir James îl ascultă uimit.

După ce termină, anglo-indianul îi spuse:

— Şi acest om a răpit-o pe Gipsy?

— Da.

— O iubeşte?

Şi sir James îşi aminti de acea răpire eroică din pagoda de la Hempsted.

— Nu, nu o iubeşte, zise cu răceală necunoscutul.

— Pe cine iubeşte el?

— Pe femeia care trăieşte în această casă.

— Vanda!

— Da.

— Dar el a părăsit-o…

Necunoscutul dădu din umeri.

— După cum e adevărat, zise el, că mă numesc Timoléon şi îmi schimb hainele ca şi figura, eşti naiv, sir James. Vanda şi Rocambole îşi bat joc de dumneata şi continuă să se vadă.

— Asta e cu neputinţă!

— Chiar azi dimineaţa s-au văzut, zise Timoléon cu convingere.

Sir James surâse şi zise.

— Dacă e aşa, ea va muri.

Capitolul XXXIV.

Timoléon, căci dânsul era cel pe care îl regăsim astfel, metamorfozat, păstră un moment de tăcere.

El aştepta ca mânia lui sir James să se potolească.

Timp de câteva minute sir James se plimbă prin odaie, ca o fiară în cuşca sa. Apoi, deodată se aşează, cu o linişte înspăimântătoare, în faţa lui Timoléon.

— Domnule, zise el, nu ştiu cine eşti, dar ascultă bine cuvintele mele. Dacă e adevărat ceea ce mi-ai spus, această femeie va muri… Dacă ai minţit, te voi ucide…

— Sper că voi trăi mult timp, răspunse Timoléon surâzând.

Apoi, după ce-l privi drept în ochi pe sir James, îi spuse:

— Crede, domnule, că n-am venit aici numai să te previn de pericolele ce te ameninţă.

— Ei bine! Ce vrei? Întrebă sir James.

— Să-ţi propun o afacere.

— Să vedem.

— Ştiu unde se află Gipsy.

— Adevărat.

— Pot să ţi-o dau în mână. Pot să-ţi fac dovada că Rocambole şi Vanda n-au încetat de a se iubi şi că ei se văd.

— Şi vrei să-mi vinzi secretele dumitale?

— Banul nu e nimic, răzbunarea e totul! Zise Timoléon.

Şi avu în ochi un asemenea fulger de mânie, încât sir James nu se mai îndoi un singur moment de sinceritatea sa.

— Îl urăşti deci pe Rocambole? Întrebă sir James.

— El mi-a ucis fata, răspunse Timoléon.

Şi-şi plecă fruntea cu atâta durere, încât sir James pricepu.

— Aşadar, vrei să te răzbuni?

— Milord, reluă Timoléon, sunt sărac cu totul. Ei bine! Nu voi recurge la punga dumitale decât spre a face faţă cheltuielilor necesitate de această afacere. În ziua în care îţi voi preda-o pe Gipsy, în ziua în care Rocambole se va urca pe eşafod, în acea zi îţi voi întinde mâna şi îmi vei da ca pomană ceea ce vei crede.

Sir James studiase inima omenească; el ştia că oamenii se supun cel mai mult patimilor lor, şi că dorinţa de

răzbunare este cea mai puternică pasiune.

— Te cred, zise el.

Timoléon se sculă şi-şi luă pălăria.

— Milord, îi spuse el, ne-am înţeles? Primeşti serviciile mele?

— Da, zise sir James, dar îmi trebuie dovada complicităţii lui Rocambole cu Vanda.

— Ţi-o voi da.

— Când?

— Astă-seară.

— La ce oră?

— La miezul nopţii.

— Bine. Vanda va muri.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Timoléon, căci e un mare ajutor pentru acest adversar teribil care se numeşte Rocambole.

Timoléon făcu un pas spre uşă.

Dar înainte de a pune mâna pe clanţă, zise:

— Încă un cuvânt, milord.

— Ascult.

— Dacă nu m-am temut pe lume decât de un singur om, când aveam un tezaur de păzit, pe fiica mea, de un singur om care m-a învins, Rocambole, azi acest om n-are a se teme de altul decât de mine.

— Ei bine?

— Dacă vei pronunţa numele meu, înainte de a ne vedea, totul va fi pierdut!

— Numele dumitale! Întrebă sir James. Dar l-am uitat deja.

— E mai bine, răspunse Timoléon.

Şi plecă.

Vanda nu-l văzuse pe Timoléon nici când intrase, nici când ieşise.

De altfel dacă ar fi fost un om la care s-ar fi putut gândi nu era, desigur, acesta.

Sir James Niwely, după plecarea acestui ajutor pe care i-l dădea întâmplarea, îl chemă pe valet şi-i spuse.

— Înştiinţează pe doamna că sunt cam indispus, că nu voi veni la masă, dar că voi lua cu dânsa un pahar de ceai la ora nouă.

Şi sir James, care n-avea încredere nici în el însuşi, petrecu toată ziua în odaia sa.

El avea nevoie de a se linişti înainte de a fi faţă în faţă cu dânsa.

Vanda, la rândul ei, primi fără să se mire cuvintele valetului.

Ea era prea preocupată de ordinele pe care i le dăduse Rocambole.

Acesta din urmă îi spusese: „Sir James Niwely ne deranjează, trebuie să-l suprimăm. După ce va bea, vei pune o lampă lângă fereastră, restul mă priveşte”.

Vanda, care nu bănuia că sir James stătea în gardă, cu toate că avea o încredere oarbă în Rocambole, se întreba mereu cum va putea acesta, într-un cartier ca Champs-Élysées, să-l răpească pe sir James.

Asta era întrebarea pe care şi-o punea în mintea ei, fără să o poată rezolva.

Veni seara; ea mâncă singură.

Apoi, pe la orele nouă, se retrase în odaia ei, pregăti ceaiul şi aşteptă vizita lui sir James.

Acesta nu se mişcase din odaia sa.

Un servitor intră şi-i spuse Vandei:

— Domnul m-a trimis să vă întreb dacă îmi daţi voie mie şi bucătăresei să ieşim astă seară?

— De acord, răspunse Vanda.

Vizitiul nu se culca acolo.

Vanda se gândi s-o concedieze şi pe servitoarea sa, s-o trimită undeva mai departe.

Lipsa completă a servitorilor trebuia să ajute mult planurile lui Rocambole.

După câteva minute intră sir James.

Ceaiul era gata, şi Vanda aruncase în paharul lui sir James din praful pe care i-l dăduse Rocambole.

Sir James făcuse multe jurăminte încă de dimineaţă.

El jurase s-o ucidă pe Vanda, dacă era vinovată şi dacă ea aprinsese în inima lui acest amor numai cu scopul de a-l servi pe Rocambole.

Dar mai jurase să fie liniştit şi să aştepte dovada pe care i-o dăduse Timoléon.

El sărută deci ca de obicei mâna Vandei şi se aşează lângă dânsa.

— Vrei un pahar de ceai? Spuse ea.

— Da.

— Eşti suferind?

— Am puţină migrenă, după cum o numiţi voi, francezii.

Şi sir James îşi umplu paharul cu rom. În acelaşi timp el o privi.

Niciodată Vanda nu-i păruse mai frumoasă, niciodată ea nu apăruse într-o toaletă atât de provocatoare.

Sir James îşi uită jurămintele.

Şi înainte de a-şi muia buzele în paharul cu ceai, el spuse deodată:

— Ce face Rocambole?

A fost ca o lovitură de teatru.

Vanda, cu tot sângele ei rece şi prezenţa ei de spirit, scoase un ţipăt şi se tulbură…

Sir James nu mai ava nevoie de dovada lui Timoléon. El citise în ochii Vandei dovada vinovăţiei sale. Scoţând un pumnal se repezi spre dânsa, spunând:

— Mizerabilo! M-ai trădat… şi vei muri.

Capitolul XXXV.

Vanda se văzu pierdută.

Ea n-avea nici o armă în mână, dar avea ca adversar pe unul din acei oameni obişnuiţi a mânui cuţitul.

Dar femeia care trăise atât de mult timp cu Rocambole nu-şi pierde niciodată cumpătul.

Numai o minune o putea salva.

Această minune ea o făcu fără intervenţia Cerului.

Sir Niwely ridicase deja braţul spre a o lovi, că ea se şi refugiase în celălalt colţ al odăii, iar când lama pumnalului străluci deasupra capului ei, printr-un gest repede, îşi desfăcu capotul. Acesta căzu la pământ.

Braţul ridicat nu mai căzu, fiara sălbatică beată de sânge se potoli.

Sir James se dădu înapoi cu un pas.

Şi dându-se înapoi, el învălui în privirea sa această frumuseţe îndrăzneaţă.

— Oh! Zise el râzând ca un tigru, înainte de a muri, vreau ca răzbunarea mea să fie completă; trebuie… Dar el nu termină.

Vanda respiră; oprise furtuna în loc.

Şi zise pe un ton plin de nepăsare:

— Ce-mi pasă de moarte! Ce-mi pasă de ruşine, dacă copilul meu e salvat.

— Da, copilul meu! Întări ea.

Apoi, cu un râs de hienă, adăugă:

— Crezi că dacă n-aş avea un copil pe care Rocambole l-ar ţine în mâinile sale, nu m-aş opune acestui ocnaş?

În acelaşi timp ea căzu în genunchi, îşi împreună mâinile, trecu de la râs la plâns şi cu un accent rugător de mamă, spuse:

— Fă din mine tot ce vrei, ucide-mă îndată, mi-am meritat soarta, puţin îmi pasă. Dar salvează-mi copilul, făgăduieşte-mi că-l vei smulge din mâinile lui Rocambole.

O reacţie ciudată se produse în sir James Niwely şi braţul lui înarmat cu pumnalul recăzu de-a lungul corpului.

— Dacă refuzi să mă asculţi, mai spuse Vanda, o să mă sinucid şi o să scap.

În acelaşi timp ea duse la buze cu iuţeala fulgerului, un inel pe care îl avea în deget.

Sir James se lăsă păcălit de acest gest şi crezu că acel inel conţinea vreo otravă teribilă.

El nu voia numai moartea Vandei.

Şi cum se temea de el însuşi, se aşează la cealaltă extremitate a odăii, lângă masa pe care se afla ceaiul.

— Ah! Reluă el, ai un copil?

— Da, zise Vanda.

— Şi îl iubeşti?

— Oare o mamă iubeşte altceva decât pe copilul ei?

Instinctele brutale ale anglo-indianului se măreau. Privirea lui era aţintită pe admirabilii umeri ai Vandei. Într-însul sălăşluia ceva satanic şi fanatic în acelaşi timp. Satanismul omului care nu s-ar da în lături de la o crimă. Fanatismul fakirului care vrea să-şi mângâie idolul înainte de a-l zdrobi.

— Vorbeşte, zise el, vorbeşte… dar pe scurt… ce vrei să fac pentru copilul tău?

Vanda simţea că era condamnată; acest om care a ezitat un moment, va redeveni furios şi sălbatic; că dacă dânsa nu câştiga timp, în speranţa, vai! Imposibilă că Rocambole va ieşi din pământ spre a veni în ajutorul ei, acest om va sfârşi prin a o ucide.

— Da, reluă ea, salvează-mi copilul… făgăduieşte-mi că vei face asta…

— Îţi făgăduiesc, zise sir James. Dar unde e acest copil?

— Numai Rocambole ştie.

— Şi unde e Rocambole?

— În strada Saint-Lazare, numărul 28.

— Asta e tot ce ai să-mi ceri?

— Da, zise ea, încercând să-l fascineze cu privirea.

Dar sir James nu era omul care să se lase înduioşat.

— Suntem singuri aici, zise el. Am dat drumul tuturor servitorilor. Afară plouă, strada e pustie. Nu se vor auzi ţipetele tale. Trebui să te supui şi să mori!

Şi ţinea pumnalul în mână.

— Lasă-mă să-mi fac rugăciunea, zise ea. Lasă-mă să mă rog lui Dumnezeu înainte de a muri.

Şi din nou se aşează în genunchi.

— Ah! Tu crezi în cer… tu crezi într-o lume viitoare? Zise mizerabilul.

Şi ca şi cum ar fi vrut să-şi astâmpere setea ce-i ardea gâtul, el puse mâna pe ceaşca de ceai şi o goli repetând:

— Grăbeşte-te!

În acelaşi timp se sculă şi cu pumnalul în mână, veni drept spre Vanda.

Aceasta mai scoase un ţipăt. Dar fu cel din urmă.

În paroxismul pasiunii sale, sir James Niwely aruncă pumnalul pe masă.

Apoi o cuprinse pe Vanda în braţele lui nervoase:

— Te urăsc şi te iubesc! Murmură el.

Dar Vanda se zbătu cu furie şi reuşi să scape din braţele lui.

În acelaşi timp, se repezi la masă şi puse mâna pe pumnal.

Dar sir James râdea în chip sălbatic.

— Trebuie să mi te supui, zicea el, trebuie.

Ea se retrăsese într-un colţ cu pumnalul în mână.

— Dacă faci un pas spre mine, spuse dânsa, te ucid.

Sir James râdea.

— Oare un sugrumător se teme de pumnalul unei femei?

Şi, dându-se înapoi, scoase teribilul său laţ cu care un discipol al zeiţei Kali îl avea totdeauna asupra sa.

Vanda pricepu că sir James avea să fie din nou învingător în această luptă disperată pe care o susţinea de zece minute.

Ce putea pumnalul contra teribilului laţ?

Sfoara de mătase şuieră în aer.

Deodată căzu asupra Vandei.

„Cel puţin voi muri fără pată!” gândi ea, în timp ce laţul se înfăşură în jurul gâtului ei.

Capitolul XXXVI.

Încă un minut şi cu Vanda s-ar fi terminat.

Dar laţul care o strângea slăbi ca prin farmec; mâna care ţinea extremitatea opusă a laţului se deschise şi îi dădu

drumul.

Vanda, care, tocmai închisese ochii pregătită să moară murmurând numele lui Rocambole, deschise ochii şi privi.

Ea îl văzu pe sir James încă în picioare, dar clătinându-se.

Privirea sa era fixă iar pe faţă îi apăruse o paloare de moarte.

Începu să bolborosească cuvinte fără şir, apoi ţipete înăbuşite, cuvinte nearticulate.

Clătinându-se din ce în ce, se aplecă spre a pune mâna pe căpătâiul laţului.

Dar căzu cu zgomot la pământ.

Puternicul narcotic pus în ceai îşi producea efectul.

Căzând, sir James scăpă un ultim ţipăt.

Apoi ochii lui se închiseră.

Încă un moment corpul lui se agită în convulsii supreme. S-ar fi zis că e ultima luptă cu agonia.

În sfârşit convulsiile încetară, după cum se stinseră şi ţipetele…

Sir James rămase nemişcat, ca mort. Un suspin de uşurare ieşi din pieptul Vandei. S-ar fi zis că i se luase de pe piept o greutate ce o înăbuşea.

Timp de câteva minute fu prea încremenită spre a putea face altceva decât să contemple pe acela care voise s-o ucidă şi care era redus acum la neputinţă.

În fine, îi veni în minte Rocambole şi, odată cu aceasta, sentimentul datoriei.

Vanda luă lampa ce se afla pe masă şi o puse la fereastră.

Îndată o umbră se agită în grădină.

Apoi, după această umbră, apăru o alta.

Şi Vanda îi recunoscu pe Rocambole şi pe Milon.

Odaia Vandei era situată la catul de jos.

Rocambole se apropie de fereastră şi-i spuse:

— S-a făcut?

— Da, răspunse Vanda mişcată.

Dintr-o săritură el fu în odaie.

Dar deodată se opri mut, mirat, cu fruntea brobonită de sudoare.

El zări la gâtul Vandei teribilul laţ al sugrumătorilor.

— Ah! Zise Vanda, era momentul… a fost cât pe ce să mor…

Şi ea îi povesti furia lui sir James, dorinţele lui sălbatice, hotărârea lui de a o ucide, şi cum, printr-o minciună, a putut să câştige timp…

Cum, reuşind să pună mâna pe pumnal, se crezuse, salvată.

Şi cum pierduse orice speranţă şi închisese ochii simţind teribilul laţ în jurul gâtului.

— Un minut mai mult, zise ea, şi eram moartă.

— Ei bine! Zise Rocambole, de acum încolo nu te vei mai teme de dânsul.

— A murit? Întrebă Vanda.

— Nu; dar e în situaţia în care odinioară am pus pe Antoinette spre a o scoate din Saint-Lazare. În alte timpuri l-aş fi ucis. Dar am jurat de a nu vărsa sânge decât dacă va trebui să-mi apăr viaţa.

— Ce-ai să faci acum?

— Îl voi ţine prizonier în pivniţa casei din strada Vert-Bois, până ce scopul nostru v-a fi atins, până ce milioanele ţigăncii vor fi regăsite.

— Şi apoi?

— Apoi îl voi adormi din nou, îl voi pune într-o ladă şi-l trimit la Londra, unde mai sunt, poate, la modă, căci la Paris nu mai au ce căuta.

Milon rămase în grădină.

Rocambole se aplecă peste fereastră şi-i spuse:

— N-auzi nici un zgomot?

— Niciunul, răspunse Milon.

— Casa e pustie, servitorii au ieşit cu toţii, adăugă Vanda.

— Trăsura e dincolo de zid? Mai întrebă Rocambole

— Da.

— Atunci ia pachetul.

Şi Rocambole, ajutat de Vanda, îl luă pe sir James Niwely, care încremenise ca un cadavru, şi-l duse la fereastră.

Milon, aflat în faţa ferestrei, îl luă pe baron în braţe.

Sări apoi şi Rocambole afară spunând:

— Adio.

— Cum! Zise Vanda, mă laşi aici?

— Bineînţeles, răspunse Rocambole.

— Dar de ce? Întrebă Vanda.

— Fiindcă am nevoie de tine aici.

— Ah!

— Ţi-am spus istoria lui miss Ellen şi a lui Ali-Remjeh, nu-i aşa?

— Mi-ai spus-o.

— Ei bine, acest Ali-Remjeh, şeful suprem al sugrumătorilor, care de douăzeci de ani a plecat în India, este încă amorezat de miss Ellen, adică de milady.

— Adevărat?

— Şi vrea s-o ia de nevastă. Dar milady nu vrea…

— De ce?

— Fiindcă de mult timp îl iubeşte pe Frantz, supranumit maiorul Hoff.

— Ei bine? Întrebă Vanda.

— Ei bine! Mâine milady va veni aici, crezând că-l va întâlni pe sir James.

— Ah!

— Ea vine pentru a încerca să-l determine pe Ali-Remjeh să revină asupra fanteziei sale în legătură cu căsătoria.

— Bine! Încep să pricep.

— Trebuie să fii aici spre a o primi.

— Şi tu, zise Vanda, vei fi?

— Desigur. Înainte de ora opt dimineaţa. De aceea, noapte bună! Nu te mai poţi teme nici de laţul, nici de pumnalul lui sir James.

Rocambole o sărută pe Vanda şi porni prin grădină.

Stând la fereastră ea îl văzu urcându-se cu ajutorul unei scări pe zidul împrejmuitor.

Aceeaşi scară îi servise şi lui Milon, care era deja de cealaltă parte a zidului.

Apoi Rocambole dispăru.

Închizând fereastra ea murmură:

— Ara scăpat uşor în noaptea asta!

— Dar nu vei mai scăpa! Zise o voce la spatele ei.

Şi Vanda, speriată, văzu două persoane stând în pragul uşii, care se deschisese fără zgomot.

Unul era Timoléon. Cealaltă Madeleine Chivotte.

— E ora răzbunării, zise Madeleine, care nu uitase focul de pistol de pe strada Bellefond.

— Iată ultimul tău ceas! Repetă Timoléon.

Vanda scoase un ţipăt. Dar ţipătul ei nu putea fi auzit de Rocambole.

El era deja departe.

Capitolul XXXVII.

Rocambole îl urmă pe Milon, iar acesta, graţie forţei sale herculeene, îl duse pe baron, pe umerii săi cu cea mai măre uşurinţă.

O trăsură aştepta şi vizitiul nu era altul decât Noël. Sir James Niwely se afla într-o letargie atât de desăvârşită încât nici o bătaie de tun nu l-ar fi deşteptat. Trăsura se puse în mişcare.

Rocambole se urcase lângă Noël, iar Milon în trăsură, alături de sir James.

Cheiurile Parisului sunt iarna aproape pustii pe la orele zece seara.

Rocambole, preferase acest drum spre a evita curiozitatea vreunui agent de poliţie, care ar fi putut zări în trăsură un om nemişcat.

Apoi o luară pe strada Saint-Martin.

— Lasă perdelele, îi zise Rocambole lui Milon.

Acesta se supuse şi Noël biciui caii.

Câţiva lucrători şi câţiva ştrengari văzând un cupeu, cu perdelele lăsate, începură să huiduie.

Dar trăsura îşi văzu de drum şi ajunse pe strada Vert-Bois. Această stradă era cu totul pustie noaptea.

Vânzătorul de fructe fusese desigur înştiinţat.

El alergă şi deschise uşa cupeului.

Milon îl luă pe sir James în braţe şi sări pe trotuar.

Înainte ca cineva să-l poată observa, se afla deja în prăvălie. Aceasta era despărţită în două odăi: conturul propriu zis, adică locul unde se vindeau fructele şi o mică sală, unde se servesc băuturi.

Urmat de Rocambole, Milon, intră în odaia a doua.

Vânzătorul deschise uşa.

În acelaşi timp, femeia sa se grăbi să închidă prăvălia.

În cea de a doua se afla uşa de la pivniţă. Se ridică un capac şi căzu o mare scară de piatră. Vânzătorul de fructe luă o lanternă şi o grămadă de chei.

Apoi porni înainte pe scară. Rocambole venea ultimul.

Pivniţa casei, foarte adâncă, era despărţită în multe alte compartimente.

La capătul scării începea un coridor, pe care se deschideau mai multe uşi ale compartimentelor, pe care vânzătorul de fructe le păstrase pentru dânsul.

El deschise uşa unui compartiment, şi Rocambole cu Milon se pomeniră pe pragul unei pivniţe vaste, în mijlocul căreia se afla un capac mare.

— Iată, zise vânzătorul de fructe.

În acelaşi timp puse lanterna pe pământ şi deschise capacul.

Rocambole zări gaura unui puţ.

— Ia lanterna şi priveşte, îi spuse vânzătorul de fructe. Rocambole se culcă pe marginea puţului şi privi cu lanterna înăuntru.

Văzu o gaură de vreo douăzeci de picioare, cu pereţii de zid şi fără nici o deschizătură.

Numai sus, la vreo zece picioare de sol, se zărea o mică gaură, probabil pentru a lăsa aerul să pătrundă înăuntru.

— Oh! Zise Rocambole, ce e asta?

— Ascunzătoarea despre care i-am vorbit lui Noël.

— Da, dar cine a săpat-o şi la ce a servit?

— E o istorie întreagă stăpâne, răspunse vânzătorul de fructe.

Când am luat casa, am pus un arhitect să viziteze pivniţa; era aici o mare cantitate de nisip pe care, după ce l-am dat la o parte, am găsit acest capac.

L-am ridicat şi arhitectul a avut curiozitatea de a coborî în puţ.

Când a revenit, mi-a spus:

— Această ascunzătoare trebuie să fi fost săpată pe vremea primei revoluţii şi a servit de refugiu preoţilor sau emigranţilor.

Dovadă această deschizătură, prin care vine un aer umed şi rece, şi care trebuie să comunice cu canalele vecine.

— Bine, zise Rocambole făcând un semn din cap, pricep.

— Acolo îl vom pune pe acest domn, continuă vânzătorul de fructe, arătând spre englezul leşinat, pe care Milon îi pusese la pământ ca pe un colet. Dacă vrei să scapi de dânsul pentru totdeauna, lucru e simplu. N-avem decât să astupăm aerisirea şi va muri din lipsă de aer.

— Nu, zise Rocambole, nu vreau să-l ucid.

— Atunci să lăsăm aerisirea deschisă. Pentru cât timp este adormit?

— Pentru două zile, cel puţin.

— Va trebui să-i dau de mâncare?

— Desigur.

— Dar, observă Milon, când îşi va reveni va începe să ţipe.

— Se poate.

— Nu se vor auzi ţipetele lui?

— Răspund de asta, zise vânzătorul de fructe, afară de cazul când va fi auzit în canale, dar canalele din acest cartier sunt prea strâmte pentru ca oamenii de la canalizări să intre prin ele.

— Şi apoi, zise Rocambole, poate că peste două zile îl vom putea pune în libertate.

— Ah! Zise Milon tare surprins.

— Adu o frânghie, îi spuse Rocambole vânzătorului de fructe.

— O frânghie?

— Da, o frânghie. Nu putem arunca acest om în gaură. Ar putea să moară căzând şi nu vreau un omor fără rost.

Vânzătorul de fructe urcă în prăvălia sa şi veni cu o frânghie, cu care îl legă pe sir James de mijloc.

Apoi, ajutat de Milon, în vreme ce Rocambole le ţinea lanterna, îl lăsară pe baron în puţ.

— Peste două zile, zise Rocambole, vom vedea dacă are poftă de mâncare.

Apoi capacul fu pus la loc.

În sfârşit vânzătorul de fructe aruncă un strat gros de nisip peste capac.

— Acum, zise Rocambole, să plecăm.

Trăsura condusă de Noël îi aştepta.

— Vin şi eu stăpâne? Întrebă Milon.

— Nu acum.

— Atunci rămân aici.

— Fără îndoială. N-ai o cameră?

— Am, deasupra lui Marmouset.

— Ei bine, du-te de te culcă şi mâine dimineaţă, la orele nouă, să fii punctual la întâlnire.

— Pe Avenue Marignan?

— Da.

Apoi Rocambole se urcă în trăsură şi-i zise lui Noël:

— Du-mă la Grand-Hotel.

După un sfert de oră, trăsura ajunse la destinaţie.

Dar Rocambole, în loc să intre în hotel, se duse la cafenea.

Un om şi o femeie stăteau la o masă şi luau ceaiul vorbind cu atâta animaţie încât niciunul din ei nu luă în seamă pe Rocambole.

De altfel Rocambole, care-şi schimba cu uşurinţă costumul şi fizionomia, îşi pusese în acea seară o perucă blondă şi nu semăna de loc cu maiorul Avatar.

Cele două personaje, care beau ceai, nu erau alţii decât milady şi maiorul Hoff, adică Frantz, fostul ei complice.

Capitolul XXXVIII.

Rocambole se aşează la o masă vecină şi ceru în limba germană Gazeta de Colonia.

Apoi, când băiatul îi aduse gazeta, se ascunse după ziar, devenind invizibil.

Milady şi maiorul Hoff vorbeau în şoaptă.

Dar Rocambole avea auzul fin şi nu pierdea nici un cuvânt din convorbirea lor.

Milady spunea:

— Cât e de frumos fiul meu!

„Ah! Gândi Rocambole, se pare că l-a văzut”.

— E frumos şi distins, continuă milady, şi amestecul de sânge englez şi sânge indian îi stă de minune. E alb ca mine, dar are ochii înfocaţi şi formele fine ca ale tatălui său.

Maiorul făcu o strâmbătură.

— Oh! Milady, zise el, nu vorbi astfel.

— De ce?

— Sunt gelos.

Milady dădu din umeri.

— Nu te mai apăra, continuă maiorul Hoff cu mânie, îl iubeşti încă.

— Pe cine?

— Pe Ali-Remjeh.

Milady râse în hohote.

— Fii liniştit, zise ea. L-am iubit pe Ali-Remjeh, ştii doar, cu frenezie, cu delir, ca o tigroaică. Dar, deşi nebună de amor, tigroaică nu-şi uită mândria. Ali-Remjeh m-a părăsit. Timp de douăzeci de ani, când eram chinuită de remuşcări, acest om s-a întors în ţara lui şi nu şi-a adus aminte de mine decât rareori şi, aceasta fiindcă aveam un fiu. Astăzi, când toate ambiţiile sale sunt satisfăcute, când viaţa lui politică e

terminată, când s-a săturat să mai exercite această putere misterioasă de care a abuzat atâta, astăzi când l-a cuprins dorul de a trăi în pace, şi-a zis: „Am în Europa o femeie şi un copil. Asta e o familie. Haide s-o găsim”.

— Da, murmură Frantz, aşa trebuie să-şi fi spus.

— Rău a făcut, zise cu răceală milady.

— Ah!

Şi Frantz privi pe englezoaică cu un aer timid.

Milady reluă:

— Te dispreţuiesc pe tine, şi când îmi amintesc că sunt fiică de nobil, nu pot uita că tu nu eşti decât un lacheu.

— Doamnă…

— Te dispreţuiesc, dar crima a statornicit între noi un fel de egalitate. Te dispreţuiesc şi te iubesc…

Frantz fu încântat.

— Te dispreţuiesc şi te iubesc, continuă milady, pentru că ai intrat aşa de complet în viaţa mea, încât nu mă pot lipsi de tine. Şi apoi îmi eşti devotat ca un câine şi-l iubeşti pe copilul meu. Sunt o paricidă, sângele tatălui meu acoperă mâinile mele şi tu săruţi aceste mâini.

— E adevărat! Zise Frantz cu entuziasm.

— Nu mai fi deci gelos, continuă milady, căci nu-l iubesc pe Ali-Remjeh.

— Da, dar poate el tot te mai iubeşte?

— Nu-mi pasă.

— Dar ştii, dacă acest om şi-a pus în cap să fii femeia lui…

— Voi fi, nu-i aşa?

— Da.

Milady surâse batjocoritor.

— Ascultă-mă, sărmanul meu Frantz, zise ea.

— Vorbeşte, milady.

— Ali-Remjeh este în acest moment şeful sugrumătorilor.

— Aşa e.

— În această calitate, dispune de o armată infernală, dominată de fanatism, care îi execută voinţele.

— Oricare ar fi ea, zise Frantz cu convingere.

— Dar el vrea să părăsească puterea.

— Cel puţin aşa spune.

— Dacă n-o părăseşte, va rămâne în India şi nu mai avem de ce ne teme.

— Adevărat

— Dacă o părăseşte, va veni în Europa spre a-şi regăsi femeia şi copilul, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci Ali-Remjeh devine un om ca toţi oamenii.

— Desigur!

— E bogat, e fericit… nu mai am de ce mă teme.

— Nu pricep, milady.

— Atunci ascultă. Ali-Remjeh vrea să se căsătorească cu mine.

— Şi refuzi?

— Nu, primesc.

Frantz se cutremură.

— Primesc, urmă milady. El îl recunoaşte pe fiul său. Fiul meu are un nume, căci, prin mama sa, care era englezoaică, Ali-Remjeh aparţine aristocraţiei britanice.

— Ei bine?

— Ei bine! Restul te priveşte, zise cu răceală milady. Eşti un om cu spirit pătrunzător, Frantz, şi Ali-Remjeh nu-i mai are pe sugrumători la dispoziţie.

— Bine!

— Pieptul său nu va mai fi invulnerabil. Dacă nu-ţi place pumnalul…

— Continuă doamnă, zise Frantz.

— Mai e şi otrava, termină milady.

Ultimele cuvinte fură urmate de un moment de tăcere.

Rocambole, care continua să-şi citească ziarul şi nu făcea nici o mişcare, nu pierduse nici o silabă din această stranie convorbire.

Frantz reluă, în fine:

— Acum ce vrei să faci, doamnă?

— Să-l văd pe reprezentantul lui Ali-Remjeh.
— Pe sir James Niwely?
— Da.
— Ce-i vei spune?
— Că sunt gata să-l primesc pe Ali-Remjeh cu braţele deschise.
— Ah!
— Dar cu o condiţie.
— Care?
— Ca înainte de căsătoria noastră să mă scape pentru totdeauna de acea ţigancă, care într-o zi sau alta va reclama moştenirea surorii mele, adică a mamei sale.
— Şi când îl vei vedea pe sir James?
— Mâine.
— Te conduc eu.
— Nu, vreau să mă duc singură.
— Bine. La ce oră?
— Dimineaţa.
Frantz se înclină. Apoi el aruncă o privire furişă în jurul său, gândindu-se că cineva auzise poate ceva din convorbirea lui cu milady.
Dar nu văzu pe nimeni. Mesele în jurul lor erau goale, începuse să se închidă cafeneaua, căci erau orele unu de dimineaţă.
Omul cu Gazeta de Colonia, acel german blond la care maiorul Hoff se uitase o dată, dispăruse.
După câteva ore, adică pe la orele opt dimineaţa, Rocambole, redevenit maiorul Avatar, se prezentă în Avenue Marignan, la poarta hotelului locuit de sir James şi Vanda.
El sună.
Un servitor veni sări deschidă.
— Sir James? Întrebă Rocambole.
— Domnul lipseşte, răspunse valetul.
— Dar e doamna, reluă Rocambole, care se aşteptase la acest răspuns.

— Nu, domnule.

— Cum! Nu?

— Doamna a ieşit aseară şi nu s-a mai întors.

— La ce oră?

— Nici eu, nici ceilalţi servitori nu vă putem spune. Ni s-a dat voie aseară să ieşim.

Când ne-am întors, pe la orele trei dimineaţa, am găsit toate uşile deschise şi casa goală. Domnul şi doamna dispăruseră!

— Asta e ciudat! Murmură Rocambole, care nu putea pricepe ce se întâmplase cu Vanda.

Şi intră în casă, cu fruntea brobonită de sudoare, pradă unei presimţiri funeste.

Capitolul XXXIX.

Ce se întâmplase cu Vanda?

Spre a şti asta trebuie să revenim la momentul în care tânăra femeie, rezemată de fereastră, îl văzuse pe Rocambole dispărând peste zidul grădinii.

Când se întorsese, se găsise faţă în faţă cu Timoléon şi cu Madeleine Chivotte.

Aceasta, vă amintiţi, era femeia pierdută şi depravată care, după ce o ultragiase la Saint-Lazare pe Antoinette Miller, devenise gardiana ei în pavilionul de pe strada Bellefond, unde Timoléon o închisese.

Vanda, vă amintiţi, de asemenea, o eliberase pe Antoinette în momentul în care era să moară din cauza brutalităţilor unei mizerabile şi să piară apoi sub călcâiul răzbunător al Madeleinei.

Glonţul revolverului Vandei o lungise la pământ.

Dar Madeleine nu murise, şi l-am văzut pe Rocambole regăsind-o împreună cu fata furată.

Cum se face că această femeie, care în aparenţă se căise şi părea convertită de Rocambole, se regăsea în lagărul inamicilor lui, servindu-l pe Timoléon?

E un mister pe care vom încerca să-l pătrundem.

Înainte de a pleca în Anglia, Rocambole o încredinţase pe acea fetiţă cu umerii tatuaţi, copila Nadeiei Kamistroi, nu numai Madeleinei, dar şi Camardei.

Aceste două femei, Camarde şi Madeleine trăiseră mai întâi în armonie; apoi se certaseră şi Camarde, oprind copila, o gonise pe Madeleine.

Aceasta, care nu-i era devotată lui Rocambole decât de teamă, îşi reluase independenţa.

Ea se întoarse mai întâi la Paris, şi timp de câteva săptămâni, frecventase localurile unde se adunau hoţii.

Apoi, când poliţia făcu descinderi se refugiase la Carrieres d'Amerique.

Acolo îl regăsise pe Pâtissier.

Acesta era tot beat de răzbunare şi nu visa decât un singur lucru: să-l extermine pe Rocambole.

Pâtissier şi Madeleine se cunoşteau de multă vreme. Cel dintâi se mira găsind-o în mizerie, căutând să dea o lovitură.

— Te-ai certat cu Camarde? O întrebă el cu compătimire.

— La cuţite! Răspunse Chivotte.

— De ce?

— E nebună după Rocambole şi toată ziua nu vorbeşte decât de asta.

— E nostim, zise Pâtissier.

— Şi Rocambole îşi bate joc de dânsa.

— Crezi?

— El iubeşte pe alta.

— Ah! Da… pe femeia aceea blondă…

— Care era cât pe ce să mă ucidă acum şase luni.

— Încă ceva care ştiu, zise Pâtissier, că tu nu o urăşti.

Madeleine râse sălbatic.

— Dacă aş putea, zise ea, s-o mănânc de vie…

— Ai face-o?

— Da.

— Dar nu poţi. Căci şi ţie îţi este frică de Rocambole.

— Parcă ţie nu? Zise Madeleine cu ironie. Te-a dat afară şi ai plecat fără să spui o vorbă.

— Da, fiindcă eram singur.

— Ah! Erai singur… şi acum…

— Suntem doi care-l urâm, şi dacă ai vrea, adăugă Pâtissier, vom fi trei…

Madeleine dădu din cap şi zise:

— N-a fost decât un singur om care s-a putut lupta cu Rocambole.

— Zău!

— Şi tot a fost învins de două ori.

— Cum se numeşte?

— Timoléon.

— Tocmai de el voiam să-ţi vorbesc.

— Îl cunoşti?

— Fără îndoială, şi suntem asociaţi.

— Spre a lucra?

— Nu, spre a-l extermina pe Rocambole.

Madeleine clătină din cap şi spuse descurajator.

— Cred că-ţi faci visuri! Zise ea.

— De ce?

— Timoléon are o fată şi Rocambole îl are la mână.

— Te înşeli, răspunse Pâtissier. Fata lui a murit şi acum el nu se teme de nimic şi n-are decât un singur gând: să se răzbune.

Aceste ultime cuvinte produseră o adâncă emoţie asupra Madeleinei.

— Dacă e aşa, zise ea, mă învoiesc.

— Adevărat?

— Oh! Te cred, zise ea, căci şi eu vreau să mă răzbun.

Şi Pâtissier o luă pe Madeleine şi chiar în seara aceea era sub ordinele lui Timoléon.

Acesta intrase în hotel, după ce-l îmbătase pe valetul lui sir James Niwely, prea târziu spre a-l salva pe baron, dar destul de devreme spre a pune mâna pe Vanda.

Aflată în mâna neîmpăcaţilor ei inamici, Vanda se simţea pierdută.

— În fine, zise Timoléon, te avem în mână.

Vanda făcu un salt spre fereastră.

Dar ea avea încă la gât teribilul laţ pe care i-l aruncase sir James Niwely, şi a cărui extremitate se târa pe pământ. Iar când Vanda vru să sară pe fereastră, Timoléon puse piciorul pe capătul laţului.

Fu deci nevoită să se oprească pentru că s-ar fi strangulat dacă ar fi încercat să învingă această rezistenţă…

În acelaşi timp, Madeleine se repezise la pumnalul pe care Vanda, vorbind cu Rocambole, îl pusese la loc pe masă.

Toate acestea durară cât un fulger.

Timoléon trase laţul şi Vanda îl urmă.

Apoi, la un semn Pâtissier închise fereastra, lăsând perdelele, astfel cineva aflat în grădină să nu poată vedea ce se petrece în camera Vandei.

— De astă dată eşti în mâinile noastre, zise Timoléon.

Şi, cu o smucitură, care ar fi făcut onoare unui sugrumător o lungi pe Vanda la pământ.

Ea scoase un ţipăt înăbuşit.

— Oh! Zise Madeleine, nu mă lipsi de asta.

— De ce? Întrebă Timoléon.

Hoaţa înainta ameninţătoare.

— Nu tu o vei sugruma, zise ea, ci eu! Şi n-am nevoie de laţ, căci mâinile îmi sunt de ajuns.

— Înapoi! Zise Timoléon.

— Asta e treaba mea, strigă Chivotte. Eu am primit un glonţ de la dânsa…

— Înapoi! Repetă Timoléon cu autoritate.

— Cu toate acestea, observă Pâtissier, ea are dreptate.

— Desigur, că are dreptate, răspunse Timoléon. Când va veni momentul, îţi voi face semn.

— Cum! Zise Pâtissier, n-o ucidem acum?

— Nu.

— De ce?

— Am eu un plan.

Şi, cu un ton de comandă, Timoléon adăugă:

— Haide, copii, legaţi bine pe domnişoara şi băgaţi-i o batistă în gură. Mai avem încă de umblat în noaptea asta.

După un sfert de oră Vanda era dată în păstrarea Madeleinei, care se urcase cu ea într-o trăsură ce pornise pentru o destinaţie necunoscută.

Capitolul XL.

N-am spus decât foarte puţine cuvinte despre „Carrieres d'Amerique” şi acolo îl vom găsi pe Pâtissier, unul din oaspeţii obişnuiţi ai Hanului Nevinovaţilor, cel mai teribil din cele trei aziluri unde hoţii se refugiau în cursul nopţilor reci din lunile decembrie şi ianuarie.

Dar la epoca în care se desfăşura istoria noastră, „Carrieres d'Amerique” nu mai erau inviolabile.

Poliţia descinsese de mai multe ori.

La început ea fusese respinsă, având chiar pierderi.

Apoi fusese victorioasă.

Hanul Nevinovaţilor fusese teatrul unor lupte sângeroase dintre hoţi şi poliţiştii de oraş sau agenţii de siguranţă.

De altfel, cum asemenea campanii nu ofereau decât multe pericole, poliţia le reînnoise foarte rar şi oaspeţii acelui loc reveniseră.

Răufăcătorii au puţin din acel geniu de exploraţii aventuroase, caracteristice englezilor.

Goniţi puţin câte puţin de popoare, englezii descoperă noi insule, noi continente şi arborează drapelul lor.

Goniţi dintr-un loc, hoţii caută un nou refugiu şi când îl găsesc, trăiesc mult timp până vine poliţia.

Primele cariere unde se refugiază vagabonzii şi cei certaţi cu justiţia fură acelea din Vanvers, Montrouge şi Issy.

Poliţia îi goni de acolo.

Emigranţii nocturni străbătură Parisul şi-şi aleseră drept domiciliu „Carrieres d'Amerique”.

Astăzi cartierele d'Amerique sunt înlocuite prin acelea din Pantin.

Din toate satele aflate odinioară la porţile Capitalei, Pantin este cel mai celebru.

Această celebritate i-a mai conferit-o şi dialectul care se vorbeşte acolo.

În închisorile centrale, la ocne, unde se utilizează dialectul hoţilor, nu se zice niciodată Paris, şi Pantin.

După ce aţi trecut fie de interminabila cale Paris-Belleville şi aţi ajuns la biserică, fie de strada Buttes-Chaumont, celebră prin eroica apărare de la 1814, transformată azi în grădină publică, se întinde o vale stearpă, fără apă, fără verdeaţă, în mijlocul căreia se înalţă, ici, colo, construcţii oribile, care respiră mizeria.

În dreapta, frumoasele coline Romainviile; în stânga, în depărtare, platoul Saint-Denis, pe care trece calea ferată Nord-Est.

Deasupra, această vale enormă, care pare a fi un colţ al Arabiei pustie în mijlocul Arabiei fericite.

Valea se numeşte Montfaucon, pământul executaţilor, cimitirul cailor morţi.

Şi asta se mai numeşte şi Pantin.

În această vale, care pare a fi fost săpată de un torent, unde nu veţi găsi nici o picătură de apă, se înălţau odinioară resturile regilor.

Acolo s-a dus Carol al IX-lea să contemple resturile amiralului Coligny.

Tot acolo s-au aruncat, multă vreme, neîngropate, cadavrele celor executaţi.

Dincolo de această vale, se întinde satul Pantin, ce pare că nu se sinchiseşte de ordinele ce-l înconjoară.

Într-un colţ al văii se văd câteva pietre îngrămădite ici, colo.

Sunt carierele.

Ele nu sunt noi, ci sunt mai multe secole de când au fost părăsite.

Le-au luat în posesiune şoarecii.

De curând hoţii au încercat să gonească şoarecii.

La acele cariere Timoléon, Pâtissier şi Madeleine au condus-o pe Vanda prizonieră.

— Acolo, spuse Timoléon, suntem ca la noi acasă şi poliţia nu ne va supăra.

După îndrumările lui Pâtissier, care se aşezase lângă birjar, trăsura străbătuse Champs-Élysées, strada Miromesnil, strada Rocher şi ieşise în bulevardul de centură.

Ploua; noaptea era rece. Populaţia din Montmartre şi din Batignolles se întorsese acasă sau se adunase în numeroasele cârciumi aflate în partea locului.

Birjarul era unul din acei oameni care dacă era plătit, transporta şi un cadavru în trăsura sa, fără să se mire câtuşi de puţin.

Timoléon îl alesese după figură şi-i spusese:

— Vei câştiga douăzeci de franci. Restul nu te priveşte.

— Sunt surd când vreau, răspunse birjarul.

— Trebuie să fii surd, adăugă Timoléon.

Vanda era legată solid.

Cu toate acestea, Timoléon îi pusese un pumnal în gât, spunându-i:

— Pentru moment, cel puţin, n-am de gând să te ucid, dar dacă vei face pe răutăcioasa voi avea puterea s-o fac.

Vanda era eleva lui Rocambole şi ştia că sângele rece, răbdarea şi o aparenta resemnare sunt singurele arme ce se pot opune unei forţe superioare.

Ea stătu deci liniştită şi nu manifestă nici o opunere.

Trăsura merse pe bulevardele de centură până la Villette, şi acolo o luă la stânga, apucând-o pe strada Lafayette.

Spre această stradă, care intră în Paris în linie dreaptă, sosesc o grămadă de străzi singuratice, pe care se înalţă case înconjurate de ziduri mari, ce închid grădini.

Pâtissier cunoştea perfect de bine drumul şi i-l arăta birjarului.

Când trăsura ajunse la capătul străzii Lafayette, intră în una din acele străzi de care am vorbit. Era cea mai directă dintre toate. Trăsura o porni pe strada indicată. Deodată, Pâtissier spuse:

— Opreşte aici!

Se aflau pe câmp, unde zgomotul marelui oraş, aflat în spatele lor, ajungea ca un depărtat murmur. Timoléon tăie frânghia ce lega picioarele Vandei.

Dar nu-i dezlegă braţele şi gura.

— Coboară! Zise el.

În acelaşi timp Madeleine o luă de braţ, pentru a nu încerca să fugă.

Timoléon dădu douăzeci de franci birjarului, spunându-i:

— Poţi pleca.

Apoi, adresându-se tovarăşilor săi, zise:

— Acum la drum! Iar tu, mititico, gândeşte-te la ce ţi-am spus; te ucid cu acest pumnal dacă te gândeşti să fugi.

Capitolul XLI.

Am spus că noaptea era întunecoasă.

Aşa de întunecoasă, încât dacă Pâtissier n-ar fi cunoscut perfect de bine drumul, s-ar fi rătăcit desigur pe câmpuri.

Pâtissier o luase pe o cărare strâmtă, ce ducea drept în vale.

Cărarea era noroioasă şi Vanda, pe care Timoléon o împingea înainte, iar Madeleine o ţinea de braţ, alunecă de mai multe ori.

Dar Madeleine o susţinu.

Tăcerea era adâncă; nu se auzea în depărtare decât şuieratul locomotivelor.

„Unde mă conduc, unde mă aflu?” se întreba Vanda, şi nu putea să găsească un răspuns la aceste două întrebări.

După un sfert de oră, Pâtissier se opri din mers.

— Ce e? Întrebă Timoléon.

— Mă gândesc la un lucru.

— La ce?

— Că dacă mergem la „Puţul comisarului”, vom găsi mai mulţi tovarăşi decât dorim.

— Să nu mergem acolo, răspunse Timoléon.

— Dar unde?

— La „Dab de la Gigogne”.

— Nu cunosc.

— Sunt multe alte lucruri pe care nu le cunoşti, răspunse Timoléon; mergi înainte.

Ajunseră în vale.

Timoléon se opri la rândul său.

— Crezi că tu ai descoperit carierele din Pantin? Îl întrebă pe Pâtissier.

— Desigur că nu.

— Atunci e firesc să nu le cunoşti aşa de bine ca mine.

— Cunosc „Puţul Comisarului”.

— Ei! Zise Timoléon cu dispreţ, acolo se duc hoţii cei mărunţi şi vagabonzii.

— Cunosc „Marele Tivoli”…

— Un puţ unde poliţiei îi e scârbă să coboare.

— De ce?

— Fiindcă găseşti numai hoţi de vârsta copilăriei.

— Şi capela „Saint-Crispin”, zise Pâtissier, numită astfel fiindcă e foarte cald şi se găseşte întotdeauna multă lume.

— Mie nu-mi place, zise cu dispreţ Timoléon. Vreau să fiu la mine.

— Bine.

— De aceea mergem la „Dab de la Gigogne”.

— Acolo suntem singuri?

— Da.

— Camarazi nu vin?

— Niciodată.

— De ce?

— Fiindcă nu-i pot găsi intrarea.

— Oh! Oh! Zise Pâtissier din ce în ce mai uimit.

— Vezi, continuă Timoléon, nu sunt de ieri în această meserie.

— Asta o ştiu.

— Am fost hoţ, am fost agent de poliţie şi uneori am făcut amândouă meseriile deodată. Cum plouă, şi e greu de umblat, e bine să convorbim, căci nu ni se pare drumul aşa de lung. Îţi voi povesti cum am descoperit acest „Hotel Dab” cum l-am numit eu.

Vanda asculta acest straniu dialog şi-şi spunea: „Dacă reuşesc să le scap, e probabil ca Rocambole să tragă foloase din toate astea”.

Timoléon urmă:

— Atunci eram agent şi poliţia avea încredere în mine.

Într-o zi, şeful siguranţei îmi spune: „A fost arestat un om bănuit că a furat cincizeci de mii de franci de la un încasator. Avem hoţul, dar vrem să avem şi cei cincizeci de mii de franci. Du-te de fă-l să vorbească.”

M-am dus în închisoare şi hoţul nu s-a lăsat mult rugat.

— Ascultă, îmi spuse el, dacă-mi înlesneşti evadarea îţi voi spune unde sunt banii şi-i vom împărţi.”

Am primit. După două zile mă duc iar la închisoare. Omul meu era într-o celulă din Mazas.

Îi dau o pilă şi o frânghie.

— În noaptea asta, i-am spus, vei pili un drug de la fereastră şi apoi, cu ajutorul acestei frânghii, fugi.”

Iar el mi-a spus:

— Am descoperit un puţ pe care nimeni nu-l cunoaşte, în cartierul din Pantin. Acolo sunt banii.”

Şi mi-a dat indicaţii aşa de precise, încât şi un copil ar fi găsit calea.

— Atunci ai găsit puţul? Întrebă Pâtissier.

— Bineînţeles.

— Şi banii?

— Desigur.

— Iar hoţul şi-a avut partea sa?

— Nu, zise Timoléon râzând, căci i s-a întâmplat un accident.

— Cum asta?

— Când s-a lăsat noaptea, a pilit drugul de la fereastră şi a legat frânghia.

— Bun…

— Apoi s-a lăsat jos pe frânghie.

— Şi a fost arestat?

— Nu, dar noaptea era la fel de întunecoasă ca cea de azi. Când a ajuns la capătul, frânghiei şi-a dat drumul, crezând că e la pământ.

— Şi atunci…

— Atunci a căzut la pământ de la o mare înălţime şi a rămas mort pe loc.

— Eşti un om inteligent, zise Pâtissier.

— De cât timp se frecventează carierele? Întrebă Timoléon, căruia îi plăceau prea mult elogiile.

— De câteva luni.

— Ei bine! Sunt sigur că nimeni n-a găsit intrarea puţului meu.

— Unde e?

— Mergi înainte.

Mai merseră vreo zece minute, apoi deodată Timoléon zise:

— Vezi un zid vechi, acoperit de muşchi, la stânga?

— Da, la zece paşi…

— Acolo e.

Şi Timoléon, recomandându-i Madeleinei să aibă grijă de Vanda, se alătură lui Pâtissier.

Ei ajunseră lângă un zid, care împresura o grădină părăsită.

În mijlocul grădinii se afla un puţ. Puţul era probabil lipsit de apă, căci era acoperit cu scânduri vechi, iar peste ele se afla pământ şi pietre, neatinse de nimeni de mai mulţi ani.

— La lucru! Zise Timoléon, ai cărui ochi se obişnuiseră cu întunericul.

Începu să dea pietrele şi pământul la o parte. Scoaseră apoi scândurile una câte una.

— Să vedem acum.

Scoase din buzunar o bucată de vată gudronată şi o cutie de lumânări de ceară.

Cu un chibrit, dădu foc vatei, care căzu învârtindu-se până la fundul puţului, unde nu se stinse. Puţul n-avea apă.

Avea abia şapte sau opt picioare adâncime şi, agăţându-se cu mâinile de margine, Timoléon îşi dădu drumul cel dintâi înăuntru, spunând:

— Vegheaţi asupra domnişoarei.

— Fii liniştit, zise Chivotte, ţinând-o pe Vanda.

— Drace, strigă Pâtissier, e mai rău decât capela „Saint-Crispin” şi aici nu încap nici patru oameni.

— Dobitocule, răspunse Timoléon, vei vedea că nu e decât anticamera „Hotelului Dab”.

Şi Timoléon îşi plimbă mâna pe pereţii puţului.

Capitolul XLII.

Vata care ardea în fundul puţului era, după cum am spus, plină de răşină.

E un fel de torţă, care poate dura mai bine de o oră.

Pâtissier şi Madeleine urmăreau cu curiozitate mişcările lui Timoléon.

Vanda însăşi, cu toate că simţea că se pregătea ceva teribil pentru ea, nu se putuse reţine să nu se aplece asupra puţului.

Mâna lui Timoléon, după ce pipăi câteva minute, întâlni desigur ceea ce căuta.

Din peretele puţului începură să cadă pietre.

Înălţând capul, Timoléon spuse cu veselie:

— Ştiam eu că n-a descoperit nimeni hotelul meu. Mi s-au lăsat chiar uneltele şi totuşi sunt mai mult de zece ani de când n-am venit aici.

Cu vata în mână, scoase mai multe unelte.

De bună seamă ele îi serviră la căutarea celor cincizeci de mii de franci furaţi.

Pietrele care cădeau deschiseseră o spărtură în zid atât de largă, încât putea trece un om.

— Acum daţi-mi-o pe domnişoara, zise banditul râzând.

Pâtissier o luă pe Vanda în braţe şi îi dădu drumul în puţ.

Vanda căzu în picioare, fără a păţi ceva.

— Acum, coborâţi şi voi, zise Timoléon.

Madeleine şi Pâtissier se lăsară şi ei în puţ şi se pomeniră la intrarea unei subterane care avea înălţimea unui om, dar care era foarte strâmtă şi părea că se înfundă din ce în ce în pământ.

— Vegheaţi asupra domnişoarei, repetă Timoléon.

— Trebuie s-o strâng de gât? Întrebă Madeleine.

— Nu încă.

Timoléon scoase din buzunar o altă bucată de vată, pe care o aprinse după ce stinse pe cea dintâi cu piciorul, deoarece se consumase.

Apoi, înarmat cu această torţă, intră în subterana a cărei intrare o găsise.

— Haide! Zise Madeleine, împingând-o pe Vanda.

Aceasta se hotărâse să nu opună nici o rezistenţă. Porni deci după Timoléon.

Madeleine venea după dânsa şi o înjura continuu. Pâtissier era cel din urmă.

Timoléon merse timp de patru sau cinci minute, cu torţa în mână, aici aplecându-se, aici mergând drept, după cum era canalul mai înalt sau mai scund.

Apoi, deodată se opri şi Vanda, care mergea după dânsul, îl văzu în faţa unei uşi.

O adevărată uşă de lemn, cu broască.

Cheia era în broască şi Timoléon zise:

— Nimeni n-a umblat pe aici după mine. El întoarse cheia şi deschise uşa.

Un aer nesănătos o izbi pe Vanda. Se pomeni în pragul unui fel de sală destul de spaţioasă, de formă rotundă, de

fapt o carieră pe jumătate plină.

Ridicând capacul se putea vedea la o înălţime considerabilă un fel de schelă.

Cariera trebuie să fi fost părăsită de mai mulţi ani, iar intrarea ei primitivă, cu totul astupată, nu mai era cunoscută de nimeni.

În momentul când Timoléon şi cei care îl urmau pătrunseră în puţ, o mulţime de guzgani o rupseră la fugă.

— Domnişoara va avea societate, zise batjocoritor Timoléon.

— Ah! Bătrânule, zise Madeleine, eşti un om deştept. Ghicesc acum. Amanta lui Rocambole va fi îngropată de vie.

Vanda nu-şi putu opri un fior.

Timoléon făcu un semn către Pâtissier.

Acesta îi dădu Vandei un brânci, care o puse la pământ.

— Leag-o la loc, ordonă Timoléon, pe când Pâtissier şi Madeleine se repeziră la ea spre a o opri să se ridice.

Asta dură un minut. Picioarele Vandei fură legate solid şi ea rămase culcată pe spate, în imposibilitatea, de a se scula.

Apoi Timoléon îi scoase batista din gură, zicându-i:

— Poţi zbiera acum cât pofteşti.

Vanda îl privi cu dispreţ.

— Haide, zise ea, nu mi-e frică.

— Dacă ţi-e foame, îi zise Madeleine, vei mânca guzgani.

— Sunteţi nişte mizerabili! Răspunse Vanda. Dar am încredere în Rocambole. El mă va căuta, mă va găsi, şi atunci va fi vai de voi.

— Până atunci, noapte bună.

Şi Timoléon ieşi, luându-i cu sine şi pe cei doi complici.

Vanda aflată în întuneric, auzi uşa închizându-se. Apoi paşii celor trei mizerabili se depărtară.

În cele din urmă se lăsă liniştea.

— Moşule, îi zise Madeleine lui Timoléon, după ce ajunseră la suprafaţa primului puţ, ai avut o idee frumoasă, dar mie mi-ar fi plăcut mai mult s-o strâng de gât.

— De ce?

— Asta era mai sigur.

— Dar ea n-ar fi suferit.

— Da… dar cine ştie! Rocambole…

Pâtissier surâse misterios.

— Vreau să-l prind în cursă, zise el.

— Pe dânsul!

— Şi cursa e Vanda.

Plecară fără ca Timoléon să mai dea vreo lămurire.

Capitolul XLIII.

A doua zi dimineaţa, adică după câteva ore de la sechestrarea aproape simultană a Vandei şi a lui sir James Niwely, prima căzută în puterea lui Timoléon, celălalt într-a lui Rocambole, vânzătorul de fructe din strada Vert-Bois deschise prăvălia, când doi comisionari trăgând o căruţă după ei, se opriră în faţa casei.

În căruţă se afla un birou vechi, un pat de fier, o saltea, o plapumă şi câteva scaune de paie. Era mobilierul omului care închinase apartamentul pentru un birou de plasare.

În urma căruţei venea locatarul.

Acesta avea în mână două pălării la fel de vechi ca aceea pe care o avea pe cap, o pereche de ghete vechi, o lampă şi o legătură, în care părea că sunt rufe. La subsuoară avea mai multe dosare, iar de gât îi atârnau mai multe haine.

Văzându-l, vânzătorul de fructe începu să râdă.

— Nu arăţi ca un om, zise el. Arăţi ca o veritabilă prăvălie.

— Face fiecare ce poate, răspunse bătrânul.

Ceru cheia apartamentului pe care vânzătorul de fructe se grăbi să i-o dea.

Comisionarii urcară sus mobilele.

Vânzătorul de fructe îi zise:

— Te aşteptam ieri.

— Aşa e, zise el, dar pentru a te muta trebuie să-ţi plăteşti chiria. Abia ieri am primit nişte bani pe care trebuia să-i încasez.

— Ai dreptate, zise vânzătorul de fructe, pe care această sinceritate îl captivă. Bem un pahar?

— Bucuros, zise el.

Îi lăsă pe comisionari să-i aranjeze mobilele, şi-l urmă pe vânzătorul de fructe în odaia în care se serveau băuturi.

Dar în timp ce bea se uita prin toate părţile pentru a-şi da seama de starea locului.

Uşa de la pivniţă nu-i scăpă din vedere.

Iarna, în cafenele, în cârciumi, peste tot unde intră şi iese o mulţime de lume, există obiceiul de a arunca, pe timp noroios, un fel de nisip galben pe jos.

Asemenea nisip se afla şi în prăvălia vânzătorului de fructe.

Omul nostru, căruia nu-i scăpă nimic din vedere, observă urma mai multor paşi pe nisip.

Asta nu era nimic extraordinar, avându-se în vedere că seara în cârciumă intrase probabil mai multă lume.

Dar natura acestor urme merita a fi studiată. Era mai întâi urma unui picior încălţat cu pantofi.

Aceasta trebuia să fi fost a vânzătorului de fructe, care, la dânsul acasă, purta tot timpul pantofi.

Apoi era o urmă marcată de cuie.

Piciorul care o lăsase trebuie să fi fost al unui uriaş, al unui Hercule, mergând greu şi având poate şi o sarcină.

În mijlocul celorlalte urme, era una lăsată de un picior fin, încălţat cu o gheată la fel, cum desigur nu o purtau vizitatorii obişnuiţi ai acelei cârciumi.

După aceste observaţii, omul nostru zise:

— Acum e rândul meu să fac cinste.

Şi scoase douăzeci de franci, punându-i pe masă.

După ce bău, se îndreptă spre uşă, urmat de vânzătorul de fructe.

Era abia ora şapte dimineaţă şi măturătorii sosiseră deja pe stradă, dar nu ajunseră încă în faţa prăvăliei.

Pe trotuar, omul nostru văzu urma ghetei aristocratice şi a celei cu cuie.

Cele două urme traversau trotuarul.

Omul nostru le căută şi în mijlocul drumului, dar nu le găsi.

În schimb se vedeau urmele roţilor unei trăsuri care desigur se oprise în faţa prăvăliei.

Făcând aceste reflecţii, omul îi zise vânzătorului de fructe.

— Crezi că acest cartier va fi tot aşa de bun ca cel din strada Grenetat.

— Pe onoarea mea! Răspunse vânzătorul de fructe, nu cunosc cartierul unde ai stat, dar ieri am văzut două servitoare oprindu-se la poartă şi citind firma dumitale.

— Adevărat? Răspunse cu bucurie omul nostru.

Apoi plecă adăugând:

— Mă duc să mă instalez.

Cei doi comisionari terminaseră de transportat bagajul.

Unul din comisionari îi zise celuilalt:

— Iată plata ta. Poţi să pleci. Fac singur patul.

Comisionarul luă banii şi-l lăsă pe camaradul său împreună cu bătrânul.

Cei doi oameni schimbară o privire.

— Aştept ordine, zise comisionarul, care nu era altul decât Pâtissier.

— Numai un moment, zicea Timoléon, să vedem dacă păsărelele sunt tot în colivie.

Şi, după ce închise uşa, în faţa căreia se aşează Pâtissier pentru ca nimeni să nu se poată uita pe gaura cheii, Timoléon ridică hârtia ce astupa gaura pe care o făcuse în perete.

Apoi se uită pe acea gaură.

Gipsy dormea încă.

În celălalt capăt al odăii, se zărea Marmouset, stând la o masă, cu o carte înainte şi cu capul rezemat în mâini.

El studia cu ardoare limba engleză, spre a putea vorbi cu iubita Gipsy.

— Acesta e Marmouset? Îl întrebă Timoléon pe Pâtissier.

Acesta se apropie şi privi la rândul său, zicând:

— Da, e dânsul.

Apoi Timoléon astupă la loc gaura.

— Acum, zise el, când avem pasărea în mână, trebuie să ne silim a-l găsi pe cumpărător.

— Cine ştie ce a făcut cu el Rocambole? Murmură Pâtissier.

— Cred că ştiu, răspunse Timoléon.

— Ei!…

— Rocambole a venit aici noaptea trecută, împreună cu Milon şi a intrat în cârciumă.

— De unde ştii asta? Întrebă Pâtissier.

— Dobitocule! Zise el. Nu există agent de poliţie şi hoţ, fără să aibă un nas fin. Ascultă şi vei vedea.

Falsul comisionar şi bătrânul luară fiecare câte un scaun şi începură să vorbească pe şoptite.

Capitolul XLIV.

Timoléon începu astfel:

— Îţi aduci aminte că în momentul când soseam aseară, în strada Marignan, am văzut o trăsură staţionând lângă grădină?

— Da.

— Era trăsura lui Rocambole şi cu ea l-a răpit pe englez. N-am fost în stare să ne opunem acelei răpiri şi ne-am mărginit să punem mâna pe frumoasa Vanda.

— Ah! Zise Pâtissier, eu rămân la părerea Madeleinei.

— Adevărat? Zise Timoléon.

— Era mai bine să ne scăpăm de dânsa îndată.

Timoléon dădu din umeri.

— Ţi-am spus că am planul meu. Prin urmare, nu-mi bate capul.

Pâtissier făcu un semn de supunere.

— Să ne întoarcem la trăsură, zise Timoléon. Într-o trăsură l-a dus Rocambole pe englez.

— Da.

— Ei bine, jos la poartă se află urmele unei trăsuri.

— Şi în cârciumă se văd urmele unui pas, unul greu, acel al lui Milon, fără îndoială, care-l ducea pe englez pe umeri, şi altul subţire, care nu poate aparţine decât lui Rocambole.

— Atunci, aici crezi că au venit?

— Sunt sigur de asta.

— Vânzătorul de fructe să fie oare un complice?

— Da.

— Am priceput... Dar unde l-au ascuns pe englez?

— Nu ştiu; dar voi afla diseară. Acum, ascultă.

— Vorbeşte.

— Te vei întâlni cu Madeleine.

— Mă aşteaptă în colţul bulevardului şi al străzii Saint-Martin.

— Domnişoara e prea bine legată pentru a se putea mişca, continuă Timoléon, făcând aluzie la Vanda; ea va avea oarecare lupte cu guzganii, dar nu putem să prevedem totul. Numai că, nu vreau ca ea să moară de foame. Din contră, am nevoie de ea vie.

— Dar.

— Pâtissier, zise cu răceală Timoléon, vrei să te răzbuni pe Rocambole?

— Oh! Da.

— Ei bine, bagă de seamă. Dacă ordinele mele nu sunt executate punct cu punct, nu răspund cu nimic. Ceva mai mult, te las şi mă împac cu Rocambole.

Această afirmaţie îl înfioră pe Pâtissier.

— Explică-te! Zise el.

— Astă seară te vei duce cu Madeleine la „Hotel Dab”. Veţi duce de mâncare şi nu veţi pleca până ce dânsa nu va mânca tot.

— Trebuie să-i dezlegăm mâinile?

— Fireşte. Dar înainte de a pleca, i le veţi lega din nou.

— Bine.

— Acum, mai ascultă. Vei lua cu tine un pistol.

— Pentru ce?

— Ca s-o împuşti pe Madeleine dacă-i va face cel mai mic rău acelei femei.

— Aşa voi face.

Timoléon păru că se gândeşte un moment.

— Observi că aici sunt două ferestre?

— Da.

— Aceea care e mai aproape de strada Saint-Martin va fi toată ziua închisă. Aproape de miezul nopţii, vei trece pe stradă.

— Şi mă voi uita la fereastră?

— Da. Dacă o vezi întredeschisă, te apropii de poartă şi o vei deschide. Nu trebuie decât s-o împingi ca să intri. Îţi scoţi ghetele apoi şi te urci aici fără zgomot. Apoi îl vom căuta pe englez. Până atunci eu voi studia planul casei şi obiceiurile locatarilor.

Falsul comisionar plecă având toate instrucţiunile.

Timoléon termină de aranjat mobilierul, după care îşi puse pe cap, în locul pălăriei, o caschetă, care-l făcea şi mai de nerecunoscut.

El îşi petrecu o parte din zi la fereastra pe care i-o indicase lui Pâtissier, sperând să-l vadă fie pe Rocambole, fie pe Milon.

Dar niciunul, nici celălalt nu apărură.

Trei sau patru bone, crezând că se află în faţa unui birou serios de plasare se prezentară pe rând.

Timoléon le înscrise într-un registru şi le spuse cu gravitate:

— Veniţi mâine dimineaţă.

Pe la amiază, el coborî la vânzătorul de fructe şi mâncă ceva.

Apoi urcă în biroul său.

— Iată un om de treabă, îi zise vânzătorul de fructe nevestei sale, care nu face mult zgomot.

— Numai să plătească, zise femeia.

— Vom vedea asta peste trei luni.

Spre seară Timoléon ieşi din casă.

El îl găsi pe vânzătorul de fructe şi partea de jos a scării ocupată.

Doi negustori de vinuri din Bercy voiau să coboare un butoi în pivniţă, nu pe uşa pe care Timoléon o observase, ci pe scara pentru locatari.

Butoiul era greu. La un moment dat vânzătorul de fructe coborî în pivniţă spunând:

— Staţi, să vă ajut eu.

— Pot să vă dau şi eu o mână de ajutor? Întrebă Timoléon.

— Nu pot să vă refuz. Ia lumânarea şi arată-ne puţin calea.

Timoléon luă lumânarea şi coborî.

Nescăpându-i nimic din vedere, Timoléon observă că scara a doua dădea drept în prăvălia negustorului de fructe.

„Bun, gândi el, nu va fi nevoie să trec prin cârciumă”.

Apoi privind la uşa de comunicaţie, îşi zise:

— Uşa asta trebuie să se deschidă cu un fir de pai.

În fine, el observă în pivniţă, pe solul umed, o urmă de paşi, la fel cu aceea de dimineaţă.

Gheata, pe care o credea a fi a lui Rocambole, trecuse şi ea pe acolo.

— Vino să-ţi fac cinste cu un pahar de vermut, îi zise vânzătorul de fructe vrând să răsplătească gentileţea locatarului său.

După ce bău paharul de vermut, Timoléon anunţă că se duce să mănânce prin apropiere.

Şi plecă.

Când să dea colţul din strada Vert-Bois, se află faţă în faţă cu un om care mergea repede şi care chiar îl lovi trecând.

— Scuză-mă, bătrâne! Zise el cu o voce mişcată.

Era Milon. Milon nu-l recunoscu pe Timoléon. Dar acesta îl recunoscu.

„Bun! Gândi el, Rocambole şi el sunt în căutarea Vandei şi vin să afle dacă nu a fost văzută în strada Vert-Bois.”

Şi-şi văzu de drum, râzând sub cascheta lui.

Noul locatar nu se întoarse acasă decât pe la ora zece seara şi luă din prăvălie o lumânare şi cheia sa.

Doi oameni se aflau acolo şi jucau cărţi la o masă.

Timoléon care cunoştea pe toţi hoţii din Paris îi recunoscu pe Chanoine şi pe Moartea Bravilor.

„Garda domnului Marmouset”, îşi zise el.

Şi se urcă în apartamentul său, după ce spuse noapte bună vânzătorului de fructe şi soţiei sale.

Apoi, aşezându-se la fereastră, stinse lumânarea şi murmură:

— Acum să aşteptăm închiderea prăvăliei.

Capitolul XLV.

În timpul zilei, Timoléon observase o mulţime de lucruri.

El văzu urcând şi coborând locatarii şi era deci la curent cu obiceiurile lor.

Ştia că la zece seara toţi se aflau în casă, afară de un lucrător care ocupa o odăiţă la catul al şaselea, care lucra noaptea şi nu se întorcea decât la ziuă.

Prăvălia negustorului de fructe era deschisă până la miezul nopţii.

Timoléon aştepta cu nerăbdare la fereastra lui.

Locatarii se întoarseră acasă unul câte unul.

Timoléon îi auzi urcând pe scări.

Apoi uşa din dos a prăvăliei se deschise.

Timoléon trase cu urechea.

Vânzătorul de fructe le spunea noapte bună lui Chanoine şi lui Moartea Bravilor, care dormeau într-o odaie deasupra celei ocupate de Marmouset, fără îndoială spre a fi gata să-i vină în ajutor la primul semnal, în fine şi lumina din odaia lor se stinse. Moartea Bravilor şi Chanoine se culcaseră. Doar asupra unui singur om din banda lui Rocambole, Timoléon nu avea veşti.

Dar Milon, fără îndoială, se afla cu stăpânul său. Liniştea cea mai desăvârşită domnea acum în casă. Timoléon deschise fără zgomot fereastra indicată. Pâtissier, nu întârzie să apară la extremitatea străzii. Atunci Timoléon se descălţă şi coborî încet scara. El deschise uşa şi Pâtissier intră.

— Scoate-ţi ghetele, zise Timoléon luându-l de mână, şi nu face nici un zgomot.

După două minute, amândoi erau închişi la etajul întâi şi vorbeau în şoaptă.

— Ei bine! Întrebă Timoléon, ai văzut-o pe prizoniera noastră?

— Da.

— N-a murit?

— Nu.

— Guzganii n-au mâncat-o?

— Oh! Zise Pâtissier, e o femeie teribilă. S-ar putea spune că e de oţel.

— Cum adică?

— Ştii că am legat-o zdravăn şi am culcat-o la pământ?

— Da.

— Nu ştiu cum a făcut, dar a reuşit să se scoale în picioare.

— Fără să rupă frânghiile?

— Fără. Era tot legată, dar guzganii o plictisiseră probabil şi unul chiar o muşcase de faţă.

— Mititica! Zise batjocoritor Timoléon.

— S-a ridicat în picioare şi a ucis mai mulţi guzgani, strivindu-i cu picioarele.

— Şi n-au muşcat-o?

— Afară de muşcătura de pe faţă, n-are nimic.

— Era disperată?

— Era la fel de liniştită ca mine şi ca dumneata. Madeleine a vrut s-o necăjească, dar m-am opus.

— A mâncat?

— Cu poftă. I-am dezlegat mâinile şi, după ce a mâncat, i le-am legat la loc, fără ca ea să opună cea mai mică rezistenţă.

— Prea bine. Dar zise Timoléon, are aerul că ar spera să fie salvată?

— N-a spus nimic. E liniştită.

— Bine, murmură Timoléon. Trebuie să ne grăbim. Acum, băiete, la lucru.

— Ştii unde e englezul?

— Aproape.

Timoléon, care până atunci stătuse în întuneric, aprinse o lumânare şi deschise cutia biroului său.

Se afla acolo o adevărată prăvălie de lăcătuşerie. Timoléon luă toate acele obiecte apoi stinse lumânarea.

— Drace! Zise Pâtissier. Iei multe precauţii!

Timoléon se aplecă spre dânsul şi apropiindu-şi buzele de urechea lui, îi spuse:

— Ascultă bine la cele ce-ţi spun.

— Vorbeşte…

— Ne jucăm viaţa în acest moment, ca într-o partidă de „ecarte”.

— Hm! Răspunse Pâtissier.

— Adversarii noştri, urmă Timoléon, au trei puncte şi au scos şi popa. E vorba de a câştiga partida.

— Mă rog.

— Dacă ţi-e frică, du-te. Numai că atunci nu ne vom răzbuna pe Rocambole, iată totul.

— Să mergem! Zise Pâtissier.

Şi strânse în întuneric mâna lui Timoléon în semn de învoială.

Acesta deschise uşa.

O deschise fără zgomot, cu mii de precauţii.

Apoi simţind nevoia de a expune lui Pâtissier gravitatea împrejurărilor zise:

— Casa e plină de oameni din banda lui Rocambole.

— Ah!

— Deasupra noastră se află doi oameni care ar sări la gâtul tău şi te-ar ucide, dacă te-ar recunoaşte. Vrei să afli numele lor?

— Da.

— Chanoine şi Moartea Bravilor.

Pâtissier îi cunoştea şi se înfioră.

Timoléon urmă:

— Jos doarme vânzătorul de fructe pe care l-a scăpat de puşcărie Rocambole, şi îi este devotat cu totul.

— Şi toţi sunt aici, murmură Pâtissier cu necaz.

— La cel mai mic zgomot, ei se pot deştepta, vor coborî pe scară şi…

— Să mergem! Repetă Pâtissier. Vreau să mă răzbun.

— Coborâră.

La fiecare treaptă Timoléon se oprea şi trăgea cu urechea.

Casa era cufundată în tăcere şi întuneric. Ajungând jos, se opriră din nou.

Timoléon pipăi cu mâna zidul şi căută, intrarea în pivniţă.

Uşa comună tuturor locatarilor, se deschidea printr-o broască.

Dar Timoléon constatase că broasca era aşa de veche încât scârţâia.

De aceea deschise cu cea mai mare precauţie.

La spatele lui, Pâtissier îşi ţinea răsuflarea.

Un sforăit puternic, pe care îl auziră, le dădea curaj.

Era vânzătorul de fructe, care dormea, şi a cărui sforăitură se auzea prin pereţi.

Dacă vânzătorul de fructe dormea, totul mergea de minune.

În fine, uşa pivniţei se deschise.

Timoléon, care cunoştea oamenii, îl luă pe Pâtissier de mână şi, împingându-l pe scară, îi zise:

— Coboară, drept înainte.

Apoi închise uşa cu aceeaşi băgare de seamă, fără să facă cel mai mic zgomot. Coborî şi Timoléon.

— Unde eşti? Întrebă el.

— Aici, răspunse Pâtissier.

Timoléon întinse mâna şi îl atinse.

— Bine! Zise el. Acum să facem puţină lumină.

Şi aprinse o lumânare.

Capitolul XLVI.

Mergând pe urmele de paşi, ajunse la uşa pivniţei particulare a vânzătorului de fructe.

La uşa acesteia, îi dădu lumânarea lui Pâtissier s-o ţină.

Apoi, căutându-se în buzunar adăugă:

— Dacă am putea să fugim, după asta aş sparge uşa; dar cum trebuie să mai stau în această casă, unde am treabă, încă două-trei zile, trebuie să nu ne trădăm.

Luă legătura de chei şi cu o răbdare de înger, pe când Pâtissier ţinea lumânarea, încercă cheile una câte una.

În fine, una din ele se potrivi şi uşa se deschise.

Timoléon scoase cheia din broască, după ce intră cu Pâtissier, încuie uşa la loc.

— Niciodată omul nu ia destule precauţii, zise el.

Pivniţa, după cum s-a putut vedea când Rocambole şi Milon îl aduseseră pe sir James leşinat, era împărţită în mai multe compartimente.

Dar Timoléon zări urma ghetei subţiri la uşa unui compartiment.

Acolo, după dânsul, trebuia să fie închis englezul.

Se mai opri însă odată să tragă cu urechea.

Sosind prea târziu, în ajun, spre a împiedica răpirea baronului, Timoléon nu ştia că sir James se afla sub influenţa unui narcotic.

Credea deci că se mulţumiseră să-l lege şi să-i astupe gura ca să nu strige.

Însă oricât de bine ar fi cineva legat la gură, se aud totuşi câteva gemete înăbuşite.

De aceea Timoléon trăgea cu urechea.

Dar nu auzi nimic.

— Să-l fi ucis? Se întrebă el.

Şi simţi sudoarea curgându-i pe frunte.

Pâtissier ţinea lumânarea în mână.

Timoléon reluă legătura cu chei şi făcu acelaşi lucru ca la prima uşă.

După ce o deschise, rămase înmărmurit. Se afla în pragul unei celule cu totul goale.

„Unde să fie sir James?”

Un moment, crezând că s-a înşelat, Timoléon vru să facă cale întoarsă.

Dar el găsi urma ghetei fine şi în această celulă.

Timoléon încercă zidul în speranţa că descoperă vreo cavitate misterioasa.

Peste tot zidul era intact.

Începu să examineze pe jos.

Observă că nisipul era aşezat de curând.

Începu să-l dea la o parte.

Curând apăru piatra ce astupa puţul.

Dând-o la o parte, apăru puţul.

„Sunt deştepţi, murmură Timoléon, făcând aluzie la Rocambole şi la complicii săi.”

Pâtissier se aşează în genunchi, la marginea puţului şi se uită ţinând în mână o lumânare.

— L-au ucis, murmură el.

Timoléon se înfioră, dar nu-şi pierdu curajul.

— Cine ştie, zise el.

Luând sforile pe care le adusese cu dânsul, începu să lege un capăt de mijlocul lui Pâtissier.

— Ce faci? Întrebă acesta.

— Ţine-te bine. Vei vedea imediat.

Timoléon prinse celălalt capăt al sforii şi se lăsă să alunece în puţ.

Ajuns jos, atinse corpul lui sir James. Corpul nu se mişca. Timoléon îl pipăi. Era rece.

„Rocambole să-mi fi zburat răzbunarea?” se întrebă el cu emoţie.

Dar Timoléon nu-şi pierdea niciodată capul.

„Să judecăm, zise el. Dacă Rocambole l-ar fi ucis pe sir James, l-ar fi lăsat pe loc şi nu l-ar mai fi adus aici.”

În acelaşi timp, ridică ochii în sus.

Văzu la distanţă gura de aerisire.

„Bine! Zise el. Dacă aici e aer, e semn că trebuie să trăiască”.

Şi deodată o amintire îi fulgeră prin minte.

Îşi aminti cum odinioară Rocambole o scosese pe Antoinette din Saint-Lazare, şi se gândi că sir James luase şi el din acel narcotic puternic, care paralizează corpul cu totul.

Din acel moment vru să se asigure că bănuiala lui era fondată.

Întredeschise gura lui sir James şi observă că gingiile îi erau roşii. Era un semn bun.

„Vom examina toate astea mai cu de-amănuntul, când vom fi sus”, îşi zise el.

Apoi, luând sfoara, îl legă de mijloc pe sir James. După care îi şopti lui Pâtissier, care era aplecat pe marginea puţului:

— Ţine-te bine, căci urc.

Şi, agăţându-se de sfoară reveni sus.

— E mort? Îl întrebă Pâtissier.

— Nu ştiu.

— E uşor de cunoscut.

— Nu ştiu, repetă Timoléon.

Apoi, apucând sfoara cu amândouă mâinile adăugă:

— Ajută-mă să-l urcăm sus.

Un om neînsufleţit, spun oamenii din popor, e mai greu decât altul viu. Să fie adevărat? Nu putem şti.

E sigur însă, că Pâtissier şi Timoléon scoaseră cu mare greutate pe sir James din puţ şi-l lungiră la pământ.

— E mort, repetă Pâtissier.

Şi, aplecându-se, puse mâna pe inima baronului.

Inima nu bătea şi pieptul îi era rece, ca şi faţa.

Timoléon îi puse mâna pe braţe şi pe picioare.

Membrele nu aveau acea rigiditate pe care o au morţii.

Cu toate astea erau douăzeci şi patru de ore de când sir James se afla acolo.

— Nu-i mort! Zise Timoléon.

— Ei! Exclamă Pâtissier, e rece.

— Asta nu face nimic.

— Totuşi…

Timoléon îl privi cu un aer de compătimire.

— Se vede, zise el, că nu-l cunoşti pe Rocambole.

La aceste cuvinte Pâtissier se înfioră.

Rocambole se juca deci şi cu moartea?

Capitolul XLVII.

Timoléon observă uimirea, chiar spaima pe care o produseseră aceste din urmă cuvinte asupra lui Pâtissier.

— Ah! zise el, să nu crezi că asociindu-te cu mine spre a-l extermina pe Rocambole, ai intrat într-o partidă uşoară.

— Dar…

— Dacă ţi-e frică, mai e încă timp… Pleacă! Adăugă Timoléon.

— Niciodată! Răspunse Pâtissier.

Timoléon îngenunchease în faţa lui sir James şi îl examina cu atenţie.

— Da, zise el în fine. Antoinette Miller era tot aşa când a fost scoasă din Saint-Lazare, într-un coşciug.

— Antoinette! Exclamă Pâtissier uimit.

— Da, e o istorie cam lungă. N-avem timp acum de povestit.

— Atunci nu crezi că e mort?

— Nu, zise Timoléon.

— Ei bine! Şi acum ce facem?

— Asta mă întreb şi eu, murmură Timoléon. Dar repede el luă o hotărâre.

— Ştiu, zise el, că cel mai cuminte lucru ar fi să-l luăm de umeri şi să-l scoatem din această casă. Dar ce va spune birjarul? Şi apoi, nu vom întâlni vreun poliţist de oraş din cale afară de curios? Cine ştie când îşi va reveni! Pe de altă parte, nu putem să-l lăsăm aici…

După aceste cuvinte, adăugă:

— Ţine-mă, cobor iar în puţ.

Nu se ţinea de frânghie decât cu mâna dreaptă.

Când se află în faţa gurii de aerisire se opri.

„Să vedem, gândi el, când te lupţi cu Rocambole trebuie să-ţi iei toate măsurile. E sigur că nu-l lăsau pe englez în puţ fără să-l vadă din când în când. Deci, dacă vin şi nu-l mai găsesc trebuie să afle pe unde a putut să fugă”.

Se apucă apoi şi desfăcu cu mare precauţie o piatră de la gura de canal, făcând o gaură prin care putea să treacă corpul unui om.

Apoi, Timoléon urcă sus, spunându-şi: „Când Rocambole şi tovarăşii săi vor veni, vor crede că, englezul a fugit prin canale.”

Nu era de ajuns ceea ce făcuseră până atunci.

Trebuia să restabilească lucrurile în starea lor dinainte, aşa fel încât să nu se bănuiască de loc că sir James ar fi putut fugi prin altă parte decât prin gura de aerisire.

Timoléon se puse pe lucru.

Aşează piatra la loc la gura puţului.

Apoi întinse nisipul.

După aceea, împreună cu Pâtissier îl luă pe sir James unul de mâini, celălalt de picioare, şi-l scoaseră din celulă.

În sfârşit Timoléon încuie uşa, scoţând cheia din broască.

Sir James a fost apoi transportat în culoarul subteran după care uşa a doua a fost închisă ca cea dintâi.

Lumânarea era pe sfârşite.

— Iată că s-a ivit un pericol, zise Timoléon.

— Ce? Întrebă Pâtissier.

— Dacă încercăm să urcăm scara pe întuneric, ne putem lovi de ceva şi vom face zgomot. Atunci suntem pierduţi. Pe

de altă parte, lumina se poate vedea.

— Ascultă, zise Pâtissier, iau eu mortul, căci e mort, sunt sigur, şi-l duc pe umerii mei. E greu, dar asta nu face nimic.

— Fie.

Şi Timoléon urcă scara pivniţei, pe când Pâtissier, cu sir James pe umeri, venea după dânsul.

În fine, ei ajunseră în apartamentul ocupat de Timoléon.

— Pune-l pe patul meu zise Timoléon.

Apartamentul lui se compunea din trei odăi, una mare, chiar la intrare şi în care îşi instalase biroul de plasare.

Urmau o bucătărioară, apoi odaia de dormit, care n-avea decât o fereastră ce dădea în curte. Acolo îşi aşezase patul Timoléon. Pe acel pat Pâtissier îl puse pe sir James. Timoléon începu să examineze din nou corpul.

— Nu, repetă el cu convingere, nu-i mort.

— Atunci, zise Pâtissier, să-l readucem la viaţă.

— Asta nu se poate.

— De ce?

— Îşi va reveni singur în fire.

— Când?

— Peste douăzeci şi patru sau treizeci şi şase de ore, zise Timoléon, care îşi amintea câte ore dormise Antoinette.

— Şi până atunci? Întrebă Pâtissier.

— Până atunci avem alte lucruri de făcut.

— Ei!

— Trebuie să ne ocupăm de Rocambole.

În privirea lui Pâtissier apăru un fulger sălbatic. Timoléon descheie haina lui sir James, căută în buzunare şi scoase un portofel.

În el se afla o mie de franci, în bilete de bancă.

— După dreptate, zise el, englezul trebuie să plătească cheltuielile de război.

În acelaşi timp îi întinse lui Pâtissier trei hârtii de câte o sută, spunându-i:

— Pleci pe unde ai venit, închid eu poarta după aceea.

— Bine!

— Mâine dimineaţă, te duci în strada Bellefond.

— Ce fac acolo?

— Te adresezi portarului. El va pricepe că vii din partea mea. Îi vei da aceşti bani şi-i vei spune că îmi trebuie un butoiaş cu iarbă de puşcă.

— Ce să facem cu el?

— Vei afla mai târziu.

— Asta e tot?

— Nu. Mai mergi la o femeie bătrână, pe care o cunoşti sau trebuie să o cunoşti, şi care locuieşte în strada Filles-Dieu.

— Cum se numeşte?

— Philippette.

— O cunosc.

— O vei trimite la mine… am nevoie de dânsa.

— Şi când trebuie să mă întorc?

— Noaptea următoare, la aceeaşi oră.

Şi Timoléon socoti că ar fi de prisos să-i mai facă alte destăinuiri lui Pâtissier.

Acesta plecă şi Timoléon rămase singur, lângă sir James în letargie.

Capitolul XLVIII.

În timp ce Timoléon se gândea numai la răzbunarea sa, căreia îi consacrase toată viaţa torcând firele dramei sale tenebroase, Vanda continua să se afle în acea carieră părăsită în mijlocul câmpiei Montfaucon.

Se ştie cum fusese dusă acolo.

Vă amintiţi că Timoléon o legase înainte de a o părăsi.

Vă amintiţi de asemenea, că el îi ordonase lui Pâtissier să-i aducă de mâncare a doua zi.

Acest ordin le păruse fără noimă Madeleinei şi lui Pâtissier.

Madeleine, mai ales, spunea mereu:

— Dacă trebuie s-o ucidem, de ce să nu facem asta îndată?

Oare Timoléon vrea să aştepte ca Rocambole s-o scape?

Pâtissier nu dăduse niciodată vreun răspuns Madeleinei la această întrebare, fiindcă el nu cunoştea planurile lui Timoléon.

Dar el executase ordinul pe care i-l dăduse acesta din urmă, adică s-o apere pe Vanda de violenţele Madeleinei.

Vanda, după cum povestise Pâtissier a doua zi seara lui Timoléon, reuşise cu toate legăturile, să se ridice în picioare şi să se apere de guzgani.

Ea petrecuse o zi teribilă.

Oricare alta în locul ei ar fi murit; oricare alta ar fi scos ţipete de disperare şi ar fi chemat moartea în fundul acestui mormânt unde era îngropată de vie.

Vanda nu dispera deloc.

Ea se apără contra guzganilor cum putu; apoi aşteptă.

Rocambole n-o scăpase pe Antoinette?

N-o scăpase pe Madeleine?

N-o smulsese pe Gipsy de pe rug?

Vanda îşi spunea: „Ei nu m-au ucis, nu mă vor ucide. Fără îndoială vor să mă lase să mor de foame… dar voi răbda cel puţin trei sau patru zile, poate şi mai mult. Până atunci… Rocambole îmi poate da de urmă”, căci era sigură că la ora aceea el o căuta.

Şi Vanda socotea că Rocambole trebuie să se fi dus în casa din Marignan, în aceeaşi dimineaţă, şi că acolo, negăsindu-o, va fi ghicit tot sau o parte din adevăr.

Dacă avea doar un fir singur conducător era de ajuns pentru Rocambole.

Vanda rezista la ororile întunericului ce o înconjura; ea sfârşise prin a se obişnui cu contactul guzganilor.

De câte ori nenorocita nu se aflase în acea situaţie?

I-ar fi fost cu neputinţă să precizeze.

Deodată, auzi un zgomot îndepărtat la început, dar care se apropia şi devenea din ce în ce mai distinct.

Vanda recunoscu paşii.

Spera că veneau să o scape.

Un moment şi-l va vedea pe Rocambole apărând.

Vai! Iluzia sa fu curând spulberată.

Uşa se deschise şi Pâtissier apăru.

După el venea Madeleine.

„De astă dată, gândi Vanda, vin să mă ucidă.”

Avea picioarele şi mâinile legate, dar Timoléon îi destupase gura, deci putea să facă uz de dinţi şi se gândea să facă din ei o armă teribilă, să-şi vândă viaţa cât mai scump, când auzi pe Pâtissier zicând:

— Am adus mâncarea doamnei ducese.

În acelaşi timp, văzu un coş în mâinile Madeleinei.

— Ah! Canalie! Zise aceasta, ce nenorocire pe mine să fiu nevoită să-ţi aduc de mâncare, în loc să te strâng de gât.

Vanda nu răspunse decât printr-o privire plină de dispreţ.

Pâtissier scoase un revolver din buzunar şi-i spuse Madeleinei:

— Ştii ordinul şefului, dacă n-o respecţi pe doamna, te ucid.

— Bine! Voi aştepta, murmură Madeleine cu furie.

Acest fapt îi dovedea un lucru Vandei, că Timoléon nu hotărâse încă moartea ei şi că putea mânca fără teamă de a fi otrăvită.

Pe când Pâtissier îi dezlega mâinile, Madeleine deschisese coşul şi îl pusese lângă lanterna pe care o avea în mână.

Lumina puse guzganii pe fugă.

Făcând din nou apel la energia şi forţa pe care le poseda, Vanda îndură înjurăturile Madeleinei şi mâncă cu poftă, ca şi cum ar fi fost la ea acasă.

Hrana ce i se adusese era foarte bună.

Pe când se hrănea, Pâtissier şi Madeleine nu conteniră cu insultele.

Mâncă, fără să le răspundă şi nici nu-i privi măcar.

Reuşi să ascundă sub dânsa o bucată de slănină din ceea ce i se adusese.

După masă cei doi mizerabili îl legară din nou mâinile şi plecară.

Pentru a doua oară, Vanda se află cufundată în întuneric, cu mâinile şi picioarele strâns legate.

Dar pe când mânca cu multă poftă şi pe când Pâtissier şi Madeleine o insultau cu multă patimă, Vanda privise în jurul ei.

Ea observă mai multe găuri în pereţi, iar sus una mai mare…

Atunci îi veni gândul evadării.

Cei doi mizerabili o lăsaseră cu spatele lipit de unul din pereţii carierei.

Ea se lungi singură la pământ.

Se culcă pe spate, astfel ca mâinile să i se afle în contact cu pământul.

Tot pipăind, mâinile dădură peste bucata de slănină.

Cu greu unse cu bucata de slănină frânghia cu care-i erau legate mâinile.

Apoi, cu vioiciunea ce-i era caracteristică se sculă în picioare.

Lumina dispăruse şi guzganii reapăruseră. Vanda îi simţi învârtindu-se în jurul ei şi certându-se pentru firimiturile de pâine căzute la pământ. Curând simţi că unii se agăţaseră de rochia ei. Dar ea nu se mişcă spre a-i goni.

Atraşi de mirosul slăninii ce exala din frânghie, guzganii se urcară până la mâinile ei.

Cu degetele rămase libere fu obligată să ucidă doi guzgani, care o muşcaseră.

Dar alţi doi începură să roadă frânghia, şi Vanda aştepta cu nerăbdare, suportând hidosul contact, în speranţa că va profita de opera lor distructivă.

În fine, se scutură cu putere. Guzganii fugiră.

Frânghia, pe jumătate roasă, se rupse.

Mâinile Vandei erau libere!

A dezlega frânghia cu care-i erau legate picioarele a fost pentru dânsa treabă de un minut.

De aici înainte se putea ajuta de membrele ei şi putea să se apere contra guzganilor.

Vanda era însă tot prizonieră şi cufundată în întuneric.

Deodată auzi chiţăituri ascuţite.

Erau guzganii care fugeau, ca şi cum ar fi fost surprinşi de un inamic neaşteptat.

Vanda înălţă capul şi văzu în colţul carierei două puncte luminoase, ca nişte cărbuni aprinşi.

Erau ochii unui tigru sau ai unei pisici.

Vanda nu sesiză dintru început.

Dar pricepu că poate cerul îi trimitea un ajutor.

Capitolul XLIX.

Cele două puncte luminoase nu statură mult timp nemişcate.

Deodată se agitară şi făcură o săritură.

În acelaşi timp Vanda auzi un ţipăt ascuţit.

Era un guzgan care fusese prins.

Vanda făcu, fără voie, o mişcare.

Pisica, căci era o pisică, o rupse la fugă.

O văzu sărind şi, urmărind cu privirea în direcţia acelei priviri care străluciseră ca nişte cărbuni aprinşi, pricepu că pisica urca pe pereţii carierei.

La o oarecare înălţime pisica se opri.

Vanda făcu un pas înainte.

Pisica urcă şi mai sus.

Mai făcu un pas şi deodată cei doi ochi dispărură. Vanda începuse să se obişnuiască cu întunericul ce o înconjura.

Chiar după ce pisica dispăruse, ei i se păru că vede drumul urmat de dânsa.

Cu mâinile întinse, se îndreptă spre locul unde dispăruse pisica.

Pereţii încăperii nu erau netezi.

Nu mai încăpea nici o îndoială, era locul pe care ea, la lumina lanternei lui Pâtissier, observase găuri destul de adânci pentru a-şi putea introduce mâinile şi picioarele.

Locul pe unde dispăruse pisica era tocmai gaura pe care o observase şi pe unde putea trece un corp omenesc.

Pentru Vanda începu o muncă cu totul ciudată: aceea de a escalada o stâncă în mijlocul celui mai desăvârşit întuneric.

Mâinile ei întâlniră o crăpătură şi se agăţară, pe când picioarele ei căutară un loc de sprijin.

Puţin câte puţin, cu o răbdare foarte mare, Vanda ajunse la oarecare înălţime.

Calea urmată de pisică se afla înaintea ochilor ei şi dânsa avea impresia că vede încă urma luminoasă pe care o zărise.

Pe măsură ce urca, găurile din perete se înmulţeau şi urcarea devenea mai lesnicioasă.

Deodată Vanda simţi o răsuflare în părul ei, înălţă capul şi revăzu cei doi ochi strălucitori.

Era pisica; oarecum se familiarizase cu ea şi revenise.

„Ah! Iată-te!” zise Vanda.

Glasul ei o sperie şi pisica dispăru din nou.

Vanda pricepu că ajunsese la gaura pe care o observase.

În fine, urcându-se încă puţin, simţi aer rece. În acelaşi timp zări cei doi ochi, la o mare distanţă, în direcţia orizontală.

Urcându-se încă, se pomeni într-un fel de canal. Atunci bătu din palme.

Pisica fugi şi, după ce dispăru, Vanda văzu o lumină la extremitatea canalului.

Oare de unde provenea lumina?

Vanda avu o speranţă. Poate era o ieşire necunoscută de Timoléon.

Poate că-şi va recăpăta libertatea.

Strecurându-se târâş prin canal, ea înainta, ţinând mâinile întinse.

Vanda nu se înşelă decât pe jumătate.

Lumina pe care o vedea era lumina zilei. Dar pentru că acel canal făcea o cotitură, Vanda nu vedea decât reflexul

acelei lumini.

Când ajunse la o cotitură, zări o lumină mai puternică. Ea văzu atunci destul de distinct, la vreo zece paşi în faţa ei, o gaură pe unde pătrundea lumina şi pe unde trebuie să fi ieşit pisica.

În acelaşi timp canalul se lărgea tot mai mult şi Vanda nu mai fu obligată să înainteze pe brânci.

Ea ajunse până la acea gaură şi-şi dădu seama că dădea într-o altă carieră, care n-avea acoperiş, căci se vedea lumina cerului.

Numai că acea gaură era prea mică pentru ca un corp omenesc, oricât de subţire ar fi fost, să poată trece.

Vanda recunoscu cu disperare că aceasta era opera naturii, nu a oamenilor şi că era făcută într-o stâncă, dură. Or ea nu avea nici o unealtă, nici un cuţit, nici vreun alt instrument care să-i permită să spargă această stâncă.

Tot ceea ce putea face era să privească în carieră, al cărei sol era aproape la nivelul găurii.

Ea văzu o grămadă de cenuşă, o oală spartă şi două sau trei scânduri într-un colţ.

Era o dovadă că acea carieră era locuită uneori. De cine?

Fără îndoială de hoţi sau vagabonzi, care se refugiau aici.

Şi Vanda îşi spuse: „Dintr-un moment într-altul, ei pot veni… Am să le vorbesc… am să le făgăduiesc bani.”

Trecură mai multe ore.

Vanda tot aştepta, aspirând cu voluptate aerul curat care pătrundea de afară.

De altfel ea scăpase de guzgani şi asta era mult. Lumina slăbea încetul cu încetul. Vanda pricepu că se însera.

Apoi lumina dispăru cu totul, se înnoptase.

Un moment Vanda se gândi să coboare din nou în cariera unde fusese închisă, de teamă ca Timoléon şi tovarăşii săi să nu revină.

Dar deodată auzi un zgomot şi rămase nemişcată.

Era un zgomot de paşi.

Curând văzu agitându-se o formă neagră şi o voce aspră murmură:

— Numai să mai fie foc.

Vanda ghici că oaspetele necunoscut, pe care ea îl aşteptase cu nerăbdare, răscolea prin cenuşă, spre, a găsi un cărbune încă aprins.

Într-adevăr, puţin după aceea auzi un suspin de uşurare şi, la lumina cărbunelui ce se aprindea, Vanda zări o faţă oribilă.

Capitolul L.

Cine era fiinţa cu faţa aceea oribilă pe care o zărise Vanda?

Înainte de a vă spune, să revenim la Timoléon, pe care l-am lăsat singur cu sir James Niwely aflat în letargie.

Timoléon îi dăduse două ordine lui Pâtissier.

Primul, s-o găsească pe femeia numită Philippette şi s-o trimită la dânsul.

Al doilea să revină noaptea următoare la aceeaşi oră.

Odaia în care sir James se afla era foarte departe de uşa apartamentului şi, prin urmare, de scară, pentru ca, dacă englezul deschidea ochii, Timoléon să aibă timp să-l oprească să strige ori să-şi manifeste prea zgomotos surprinderea când îi va explica unde se află, înainte de a fi auzit de cineva de-al casei.

Această situaţie îl puse pe Timoléon în situaţia de a nu mai părăsi apartamentul.

Altfel, în lipsa lui, dacă baronul şi-ar fi revenit în fire şi s-ar găsi singur, într-un loc necunoscut putea să facă un zgomot infernal şi totul putea fi descoperit.

Timoléon, foarte preocupat de această idee, uitase să-i spună lui Pâtissier că trebuie în aceeaşi seară şi la aceeaşi oră să-i ducă de mâncare Vandei.

Timoléon încuiase bine uşa, de teama unei surprinderi, apoi se instalase lângă pat, cu privirea aţintită asupra baronului şi în aşteptarea Philippettei.

Dacă vă amintiţi, Philippette era acea cerşetoare bătrână care îi servise odinioară domnului de Morlux drept mesageră, lăsându-se arestată şi ducând la Saint-Lazare otrava destinată Antoinettei.

Philippette n-avea domiciliu; ea se culca oriunde, dar o puteai întâlni iarna la orele şase dimineaţa şi vara la orele patru în vreo cârciumă de lângă Hale.

Pâtissier ştia foarte bine asta şi nu consumă mult timp căutând-o.

La orele zece dimineaţa Philippette sosea în strada Vert-Bois cu informaţii pozitive.

Ea ştia că Timoléon avea un birou de plasare. Timoléon îi deschise uşa şi se încuie cu dânsa.

— Ce faci acum? Îi zise el.

— Acelaşi lucru, răspunse dânsa. Dar timpurile sunt grele.

— Unde stai deocamdată?

— Săptămâna trecută, m-am culcat la „Carrieres d'Amerique”.

— Şi… acum?

— Acum, pentru că poliţia a făcut o descindere săptămâna trecută, mă culc la Pantin.

— Ah! Ah! Zise Timoléon, în ce carieră?

— Într-una unde nu vine încă nimeni. Iacă, trei nopţi de când fac foc acolo şi nimeni n-a venit să-mi ţină de urât.

— Unde e cariera asta?

Vă închipuiţi că Timoléon a primit-o pe Philippette în odaia din faţă, aşa că ea nu l-a văzut pe sir James.

Timoléon luă o bucată de cretă şi desenă un fel de hartă geografică.

Era planul văii din Montfaucon şi Pantin.

— Iată, zise el, priveşte aici.

— Mă pricep la asta, răspunse Philippette.

Timoléon făcu un punct, care trebuia după el să indice locul exact al unei cariere.

— Aici e? Întreabă el.

— Nu.

Făcu un alt punct.

— Aici?

— Nu, dar e alături.

— Atunci, zise Timoléon, a cărui faţă se întunecă, trebuie să fie acolo.

— Da, răspunse Philippette.

— N-ai văzut o gaură în stâncă?

— Nu m-am uitat.

— Te-ai culcat acolo ultimele trei nopţi la rând?

— Da.

— Şi n-ai auzit nici un zgomot?

— Niciunul.

— Ciudat, zise Timoléon. Aş fi putut paria că ai auzit nişte ţipete de femeie chemând într-ajutor.

— De unde să fi venit aceste strigăte?

— De sub pământ.

— N-am auzit nimic, reluă Philippette. Apoi, noaptea, sunt foarte obosită.

— Şi beată…
— Nu zic nu, moşule.
— De aceea ai somnul greu.
— Aşa e.
— Dacă vrei să facem o afacere, zise Timoléon, nu trebuie să bei.
— Multă vreme?
— Nu, numai două zile.
— E cam mult, suspină Philippette.
— Da, dar vei câştiga ceva galbeni.
— Bine, am să beau apă. Ce trebuie să fac?
Timoléon avea bucata de cretă încă în mână.
— Iată, zise el, priveşte bine.
— Da.
— Aici trebuie să se afle o grădină părăsită.
— Da, e adevărat.
— În această grădină este un puţ acoperit cu scânduri.
— Îl văd aici.
— Între acest puţ şi cariera în care te-ai culcat, se află o altă carieră, în care intri prin puţ, şi în carieră se află o uşă încuiată cu cheia.
Philippette asculta cu multă atenţie; făgăduiala banilor o înviorase şi-i stimulase perspicacitatea.
— În această carieră se află o crăpătură: această crăpătură se continuă printr-un canal subteran, până la cariera unde te-ai culcat. Căutând bine, vei găsi o gaură largă cât mâna.
— Bun.
— Nici un om, nici o femeie n-ar putea trece pe acolo şi stânca e aşa de tare, încât abia după două zile de muncă s-ar putea lărgi gaura.
Philippette continua să asculte.
— În cariera, care are o uşă ce se încuie, am închis o femeie.
— Ah!
— E sigur că această femeie va striga, iar tu ai s-o auzi.

— Şi nu voi spune nimic.

— Din contră, vei pleca din cariera ta şi vei coborî în puţ. Uşa e închisă şi nu vei putea s-o deschizi.

— Atunci la ce bun să cobor? Întrebă Philippette.

— Ca să încerci s-o zgâlţâi.

— Bine!

— Iar femeia închisă înăuntru, care are braţele şi mâinile legate, va face apel la tine, îţi va da poate o însărcinare… să te duci să cauţi pe cineva în strada Saint-Lazare.

— Şi mă duc? Întrebă Philippette.

— Desigur.

— Dar să vin să-ţi spun?

— Nu aici, dar mâine vii la colţul străzii, pe la orele 7 dimineaţa.

— Şi apoi?

— Apoi te duci acolo unde-ţi spune femeia aceea.

— Asta-i tot?

— Da, tot.

— Dumneata ai închis-o pe femeie?

— Da.

— Şi vrei ca altul să-i dea drumul?

— Desigur.

— E ciudat, zise bătrâna. Nu pricep nimic.

— Nu-i nevoie să pricepi, răspunse Timoléon.

Şi o concedie pe Philippette.

Apoi, după plecarea ei, murmură: „Sper că în treizeci şi şase de ore să-l am în mână pe Rocambole”.

Capitolul LI.

Era, desigur, după cum aţi ghicit, faţa Philippettei care se vedea din fundul carierei.

Philippette se ţinuse de cuvântul dat lui Timoléon; ea nu băuse toată ziua decât apă, prin urmare, ducându-se la carieră, era stăpână pe toate facultăţile ei.

Philippette fusese o fată de moravuri uşoare în tinereţea ei, o femeie de încredere la vârsta maturităţii şi hoaţă la bătrâneţe.

Cât timp fusese o putere misterioasă la Paris, adică cât timp, ca agent de poliţie, avusese putere asupra hoţilor, Timoléon n-avusese pe nimeni mai credincios ca această femeie.

După lupta înverşunată pe care poliţia o duce contra hoţilor s-ar putea crede că aceştia sunt nişte inamici teribili.

Ar fi o greşeală să se creadă aşa ceva.

Hoţii, toţi aceşti oameni trăiesc din tâlhărie, n-au decât o ambiţie; ca mai curând sau mai târziu să intre în serviciul poliţiei.

Trecuse mult timp de când Timoléon nu mai apelase la Philippette.

Acesta nu era însă un motiv ca dânsa să nu-l servească cu şi mai mult devotament.

Ea nu ştia nimic de nenorocirile lui; nu ştia că Rocambole îl zdrobise cu totul şi că fusese izgonit din poliţie.

Faptul că Timoléon se afla într-un apartament pe strada Vert-Bois, transformat în birou de plasare, era pentru dânsa dovada că el tot în urmărirea hoţilor se afla şi că întrebuinţa pentru asta hoţi în care avea încredere.

Philippette era sătulă de puşcărie; ea petrecea în închisoare opt luni din douăsprezece, căci nimeni nu se mai ostenea s-o judece, ci era condamnată pe cale administrativă, când la două, când la trei luni, uneori chiar la 14 zile.

Timoléon avea nevoie de dânsa şi-i dădea de lucru.

Asta era o asigurare că va câştiga ceva bani şi că, nu va merge la puşcărie multă vreme.

Făcând această judecată, Philippette ar fi trădat şi pe dracul, dar pe Timoléon nu.

De aceea, ea nu băuse nimic, spre a fi stăpână pe facultăţile sale.

Philippette fusese o femeie foarte inteligentă şi era încă dacă beţia n-o abrutiza. Astfel ea pricepuse foarte bine planul topografic schiţat de Timoléon cu creta.

Îşi dădea exact seama de situarea găurii din stâncă, de canalul subteran săpat între cele două cariere, poate de natură, de posibilitatea de a auzi ţipetele de disperare ale femeii îngropate acolo de vie.

Venind la acel azil părăsit unde timp de trei zile îşi petrecuse noaptea, Philippette trecu pe lângă zidul în ruine; pe lângă puţul acoperit cu scânduri şi pe lângă grădina părăsită.

Sosind la carieră, se aşteptă să audă ţipete. Dar nu auzi nimic.

De altfel, se făcuse noapte, şi întunericul cel mai adânc domnea în carieră.

Vanda, nemişcată de cealaltă parte a găurii, îşi reţinea răsuflarea, în vreme ce Philippette aţâţa focul.

Această femeie nu-i era necunoscută.

Unde o văzuse? Iată de ce nu-şi putea aminti.

După ce ezită un moment, Vanda se hotărî să facă apel la dânsa.

Începu mai întâi să tuşească.

La acest zgomot, Philippette tresări şi înălţă capul.

— E cineva acolo? Întrebă ea mirată.

— Da, răspunse Vanda, o sărmană femeie care moare de foame.

Philippette luă un lemn aprins şi se apropie de gaură. Torţa improvizată lumină faţa Vandei.

— Cine eşti? Întrebă Philippette.

— Ţi-am spus, o femeie închisă aici şi care moare de foame.

În acelaşi timp, Vanda o privea pe Philippette cu acel aer melancolic şi dominator care avea, ca şi ţel al lui Rocambole, o oarecare putere magnetică.

Philippette avea mult sânge rece.

În acel moment ea pricepu totul.

Femeia pe care o zărea era aceea închisă de Timoléon şi care reuşise să se dezlege.

Asta era cu atât mai verosimil cu cât Vanda scosese mâinile pe gaură, şi făcu să se vadă semnul făcut de frânghie pe ele.

Şi Philippette cu un aer cât se poate de uimit şi de naiv, zise Vandei:

— Dar cum de te afli acolo? Prin gaura asta n-ai fi putut trece.

— Nu, zise Vanda. Am. Fost închisă într-o carieră plină de guzgani. Aceştia au ros frânghia cu care eram legată şi mi-am recăpătat libertatea mişcărilor. Apoi am găsit o deschizătură şi am ajuns aici. Speram să pot ieşi. Dar, după cum spui, gaura aceasta e prea mică.

— Şi cine te-a închis, drăguţa mea?

— Oamenii care mă urăsc.

— Şi ce plan aveau cu tine?

— Să mă lase să mor de foame…

— Mititica!

Philippette avea o bucală de pâine în buzunar pe care o scoase şi-o întinse Vandei.

— Nu vei muri în noaptea asta, zise ea. Dar nu există vreun mijloc, să te scap de aici?

— Eşti bătrână, zise Vanda şi nu ai destulă putere singură, căci uşa carierei unde sunt închisă e foarte masivă. Dar n-ai vrea să te duci să-l cauţi pe amantul meu?

— Ah! Ai un amant?

— Da, care e bogat, şi care-ţi va da atâta aur, încât să ai cu ce trăi tot restul vieţii dumitale.

Philippette tresări.

În acelaşi timp o amintire trecu prin mintea Vandei. Ea era îmbrăcată în aceeaşi rochie cu care fusese răpită. N-o căutaseră. Prin buzunare şi trebuia să aibă încă punga în care se aflau câteva piese de aur. Philippette murmură cu lăcomie:

— Ah! Mi se va da mult aur.

— Da, răspunse, regăsindu-şi punga.

Capitolul LII.

Philippette privi cu lăcomie.

Vanda deschise punga şi-i arătă bătrânei femei trei piese de aur.

Philippette întinse repede mâna. Dar Vanda şi-o retrase, spunând:

— Oh! Nu acum!

Vanda redevenise Vanda, adică femeia plină de răbdare, de sânge rece şi de inteligenţă.

— Ascultă-mă, zise ea.

— Vorbeşte, răspunse Philippette, care uitase în acel moment recomandările lui Timoléon.

— Vezi doar că nu sunt o cerşetoare şi că am aur.

— Desigur, zise Philippette.

— Amantul meu e milionar.

— Adevărat?

— Îţi va da cincizeci de poli, îndată ce voi fi eliberată.

— Cincizeci de poli, răspunse Philippette emoţionată.

— Chiar două sute, adăugă Vanda.

Philippette nici nu se mai gândea la Timoléon, care-i făgăduise zece poli.

— Spune, drăguţă, unde e amantul dumitale, căci vrei, desigur, să mă duc la dânsul?

— Da.

— Unde e?

— In Paris, str. Saint-Lazare, numărul 52.

— Cum se numeşte?

— El e rus, maiorul Avatar.

— E un nume ciudat, dacă-l voi uita?

Vanda smulse o foaie din carnetul pe care-l avea în sân şi-i spuse Philippettei:

— Apropie lemnul acela aprins.

Ea scoase un creion şi scrise numele de Avatar şi cuvintele: str. Saint-Lazare, numărul 52; apoi adăugă: „Urmeaz-o pe această femeie”.

— Iată! Zise ea, du-te repede.

— Dar… observă Philippette, dacă nu-i acasă?

— Vei găsi desigur, un servitor, un om înalt şi bătrân.
— Ah!
— Care va şti unde e şi care te va conduce la el.
— Bine, zise Philippette, mă duc.
Apoi, aruncând tăciunele şi întinzând mâna, zise:
— Nu îmi dai una din acele monede de aur?
— Nu, răspunse Vanda.
— De ce?
— Fiindcă o vei cheltui pe drum la toţi cârciumarii şi vei fi beată când vei sosi la amantul meu.
— Asta se poate! Zise eu naivitate Philippette.
— Când te vei întoarce, adăugă Vanda, îţi voi da tot ce am la mine, afară de aceea ce-ţi va da amantul meu.
— Bine, răspunse Philippette, care în sinea ei luase o hotărâre.
Aerul ei de francheţă, nu-i stârni nici cea mai mică bănuială Vandei.
Apoi, luând hârtia, adăugă:
— Mă duc repede.
— Ce oră e acum? Întrebă Vanda.
— Aproape unsprezece noaptea.
Vanda respiră uşurată.
Nu i se adusese de mâncare.
Nimeni nu va mai veni de acum încolo.
Dacă Timoléon, Madeleine şi Pâtissier ar fi venit ca în ajun, era de presupus că aveau să observe dispariţia ei, s-o caute şi de bună seamă, ar fi găsit-o sub canalul subteran în care se refugiase.
Astfel că după ce plecă Philippette, Vanda începu, să spere.
În acest timp, Philippette ieşise din carieră.
Ameţită un moment de vederea pieselor de aur şi de făgăduielile Vandei, plecase la drum pe gânduri, dar când fu afară îşi aminti de Timoléon.
Ce să facă?

Timoléon îi spusese: „Te aştept mâine dimineaţă, cum se va lumina de ziuă, la colţul străzilor Saint-Martin şi Vert-Bois, şi vei avea zece napoleoni”.

Vanda, la rândul ei, îi spusese: „Aleargă la amantul meu din strada Saint-Lazare, şi ţi se va da două sute de napoleoni.”

Trebuia să nu ezite nici o clipă în faţa unei asemenea disproporţii.

Cu toate acestea, Philippette ezită.

Pentru ea, Timoléon reprezenta poliţia.

Poliţia atotputernică care putea s-o trimită la închisoare şi să-i confişte cei două sute de napoleoni, înainte să fi avut timp să-i ascundă.

Şi Philippette, după ce făcu vreo sută de paşi, se opri murmurând: „Iată o situaţie foarte încurcată!”

Dar pe când ea gândea astfel, o umbră neagră se mişcă lângă dânsa.

Philippette făcu un pas înapoi.

Umbra înainta şi o strigă:

— Philippette!

Era vocea lui Timoléon.

Acesta avea o ţigară în gură şi fuma liniştit.

Philippettei i se făcu frică.

— Ah! Zise ea, ţi-era teamă să nu te trădez?

— Nu, zise Timoléon, dar mi s-a întâmplat un lucru la care nu mă gândeam şi care mi-a permis să ies. Atunci, am venit pe aici. Ei bine, ai auzit-o ţipând?

— Am auzit chiar ceva mai mult.

— Adică?

— Mititica mi-a vorbit.

— Ah!

— Şi am văzut-o.

— Asta nu e cu putinţă. Tu n-ai putut să treci prin gaură.

— Nu, dar ea a venit până la gaură.

— Ea!

— Da, căci guzganii i-au ros frânghiile.

— Ei bine? Zise Timoléon încruntând sprâncenele.

— Şi mi-a făgăduit mulţi bani dacă o eliberez.

— Nu mai spune!

— Două sute de napoleoni.

Timoléon îşi schimbă repede atitudinea.

— Ce-ai spus? Întrebă Philippette mirată.

— Nu câştigam decât treizeci de napoleoni ca s-o închidem. Acum avem un câştig mai bun.

Philippette crezu că pricepe.

— Atunci zise ea, trebuie să mă duc?

— Unde?

— Să înştiinţez pe amantul ei, în strada Saint-Lazare nr. 52. Am un bilet pentru dânsul.

Şi-i arătă hârtia scrisă de Vanda.

— Ia să vedem, zise Timoléon.

Luă hârtia şi la lumina ţigării, citi.

Capitolul LIII.

Cum se face că Timoléon, care nu avea voie să-l părăsească pe sir James, se afla în acel moment la carierele din Pantin?

N-avusese încredere în Philippette sau se petrecuse un eveniment neaşteptat?

Această din urmă variantă era mai plauzibilă, căci Timoléon nu i-ar fi acordat încredere Philippettei fără s-o fi cunoscut-o de multă vreme.

Evenimentul neaşteptat, era că brusc sir James îşi venise în fire şi deschisese ochii.

Aceasta se petrecuse cu vreo două ore în urmă.

Toată ziua Timoléon stătuse închis în casa din strada Vert-Bois, dând mereu la o parte perdelele patului, spre a se uita la englez, care avea înfăţişarea unui cadavru.

Totuşi, făcând apel la amintirile sale, Timoléon îşi spunea că Antoinette Miller, care fusese desigur adormită prin acelaşi procedeu, nu se deşteptase decât după trei zile.

Însă, calculând bine, Timoléon nu găsea că trecuseră doar treizeci şi şase de ore.

Nu era însă exclus ca organismul unui om mai robust să iasă din catalepsie mai repede.

În vreme ce Timoléon făcea aceste reflecţii, auzi deodată un suspin.

Odaia nu era decât slab luminată printr-o lumânare pusă pe noptieră.

Timoléon tresări şi se aplecă spre sir James.

Buzele, până atunci strânse ale englezului, se deschiseră deodată.

El îi puse mâna pe inimă.

Inima începuse să bată.

Îşi revenea deci la viaţă.

Timoléon nu mai ezită.

El turnă câteva picături de oţet într-o farfurioară, înmuie colţul batistei şi începu să-i frece tâmplele.

În acelaşi timp, îşi scoase peruca rămânând aşa cum se prezentase în casa lui sir James. Acesta deschise ochii şi-l privi.

Timoléon se aştepta să-l vadă mai întâi uimit, după care să urmeze scena de recunoaştere. Nu fu însă aşa.

Deschizând ochii, sir James începu să surâdă.

— Ştiu cine eşti, zise el, ţi-am recunoscut vocea.

Timoléon, mirat peste măsură, făcu un pas înapoi.

Sir James continuă:

— Din clipa în care am căzut în catalepsie, un singur simţ mi-a rămas, auzul. Am auzit totul.

— Într-adevăr? Exclamă Timoléon.

— Prin urmare, urmă sir James, ştiu tot ce s-a petrecut, i-am auzit vorbind pe Vanda şi pe Rocambole. Apoi, am priceput că acesta din urmă m-a luat şi am reţinut cuvânt cu cuvânt convorbirea lui cu Milon, în trăsură. Mai ştiu că strada pe care ne aflăm se numeşte Vert-Bois; că în această casă se află Gipsy şi un tânăr numit Marmouset. Mai ştiu că am fost vârât într-un puţ şi că tu m-ai scos de acolo. Pe când corpul meu era cu totul lipsit de simţire, sufletul şi mintea mea trăiau.

Mirarea lui Timoléon creştea din ce în ce.

În acest timp sir James reuşise să se scoale puţin din pat.

— Acum, zise el, să stăm de vorbă, am auzit o convorbire pe care ai avut-o cu o femeie, pe care o numeşti Philippette, nu-i aşa?

— Da.

— Din această convorbire, ceea ce mă interesează pe mine, urmă sir James cu mult sânge rece, este că Vanda se află în puterea ta.

— Da, zise Timoléon.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Să mă servesc de dânsa spre a-l atrage pe Rocambole.

— Ah!

— Şi, în consecinţă, să-i suprim pe amândoi.

— Când?

— Aştept să te întremezi de-a binelea în acest scop.

— Foarte bine, zise sir James cu o linişte sălbatică. Deci ai nevoie de mine.

— Nu tocmai.

— Poate doreşti să-mi faci cunoscute condiţiile tale.

Şi sir James surâse.

— Milord, răspunse Timoléon, ţi-am spus acum două zile că m-aş socoti destul de recompensat în ziua când Rocambole va fi mort. Cu toate acestea, sunt bătrân şi sărac şi dacă vrei să-mi asiguri bătrâneţile…

— Ce sumă doreşti?

— O sută de mii de franci.

— Vei avea aceşti bani, zise sir James. Asta e totul?

— Le vei da cât vei crede de cuviinţă şi acelora care m-au servit.

— Vor fixa ei înşişi suma de care au nevoie. Asta-i tot?

— Mai e ceva, zise Timoléon. Deoarece, când erai lipsit de viaţă, ai auzit tot ceea ce se petrecea în jurul dumitale, trebuie să fi priceput că această casă în care ne aflăm e plină de inamicii noştri.

— Da.

— De aceea e necesar să fim liniştiţi, să nu ne mişcăm până ce nu vom scăpa de Rocambole.

— Desigur, zise sir James.

— Teama să nu se întâmple ceva m-a determinat să stau lângă dumneata. Acum, însă, e momentul să trecem la treabă.

— Cred şi eu, zise sir James.

Se auzi o fluierătură în partea cealaltă a străzii.

— Ah! Ah! Zise Timoléon. Acesta e Pâtissier.

— Omul căruia i-ai dat întâlnire pentru diseară?

— Da.

— Explică-mi un lucru, zise sir James.

— Care?

— De ce i-ai cerut un butoi cu iarbă de puşcă.

— Cum, zise cu răceală Timoléon, ca să-l azvârl pe Rocambole în aer.

Şi, punându-şi peruca pe cap, adăugă:

— Cred că e nevoie să ies în întâmpinarea lui Pâtissier.

— Fă ce vrei, răspunse sir James. Eşti prea îndemânatic ca să nu te las să lucrezi după voia ta.

Partea a doua.

D. MILIOANELE ŢIGĂNCII

(Les Millions de la Bohémienne)

Capitolul I

— Să ne întoarcem la Rocambole, pe care l-am lăsat plin de temeri în casa de pe Champs-Élysées unde o lăsase pe Vanda în ajun.

Pe Vanda, despre care i se spunea că ieşise din casă şi pe care el nu o găsea.

Îi întrebă şi pe ceilalţi servitori, după cum îl întrebase şi pe valet.

Toţi răspunseră acelaşi lucru.

Li se dădură voie să iasă în ajun. Ei plecaseră înainte de ora zece, lăsându-i pe sir James şi pe Vanda în apartamentele lor.

Când reveniseră, casa era goală şi uşile deschise.

Rocambole ştia foarte bine ce devenise sir James Niwely.

Dar unde era Vanda?

Aceasta avea obiceiul de a executa întotdeauna punct cu punct instrucţiunile pe care i le dădea.

Rocambole îi spusese: „Vei rămâne aici, căci mâine vom fi vizitaţi de milady şi trebuie să fie cineva care s-o primească.”

Cum putuse dânsa să-şi părăsească postul?

Rocambole era îmbrăcat, aşa cum trebuie să fie îmbrăcat un om de lume, un erou de roman, ca maiorul Avatar.

El îi chemă pe servitori şi le ţinu acest discurs:

— Sunt prietenul intim al lui sir James Niwely, stăpânul vostru şi sunt tot aşa de îngrijorat ca şi voi de dispariţia lui. Prin urmare cum trebuie să-l regăsim, şi pe dânsul şi pe femeia care se aflau aici, vă veţi supune mie.

Servitorii nu văzură nici un inconvenient în aceasta.

Rocambole continuă:

— Am grave bănuieli şi spre a ajunge la un rezultat bun, trebuie ca în cartier să nu se ştie nimic din ceea ce s-a petrecut aici.

Servitorii făgăduiseră tot ceea ce cerea Rocambole.

Acesta se aşează pe un scaun şi aşteptă. După un sfert de oră sosi Milon.

Rocambole îşi recăpătase nepăsarea şi se mărgini să-i spună lui Milon:

— Cred că în momentul în care ne credeam cei mai tari am fost bătuţi.

Milon deschise ochii mari.

— Unde e Vanda? Reluă Rocambole.

— Dar ea trebuie să fie aici…

— Nu, n-a fost văzută de azi-noapte.

Milon fu foarte neliniştit.

— E de prisos să-ţi spun, reluă Rocambole, că a fost răpită.

— Răpită!

— Da. De cine? Asta trebuie să aflăm, iar până atunci urmează-mă.

Şi-l duse pe Milon în budoarul Vandei.

Era odaia în care sir James căzuse în stare de letargie în cursul nopţii.

— Priveşte, zise Rocambole. Nu vezi aici urme de luptă? Pe parchet sunt urme de noroi.

— Adevărat, zise Milon.

— Vanda a fost răpită, continuă Rocambole, asta e sigur. La uşa de afară se află aceleaşi urme. În stradă am observat urme de trăsură. Vanda a fost desigur legată spre a fi transportată.

— Să fie tot englezul care a dat lovitura? Observă Milon.

— Nu poate fi dânsul, zise Rocambole, dar are oameni la ordinele sale, iar oamenii au executat un plan poate făcut mai dinainte.

— Atunci, zise Milon, cum se face că englezul după ce a dat ordine, n-a aşteptat executarea lor şi a vrut s-o ucidă pe Vanda?

Această observaţie, de o logică riguroasă îl uimi pe Rocambole.

— Cu toate acestea, zise el, oamenii care au pătruns aici spre a pune mâna pe Vanda trebuie să fi fost de conivenţă cu sir James. Căci, fără asta, cum ar fi intrat aici?

— Dar, răspunse Milon, dacă e aşa, stăpâne, atunci trebuie să presupunem că cel ce le-a deschis a fost sir James.

— Da.

— Atunci de ce n-au venit în ajutorul lui sir James când noi l-am răpit?

— Aşa e, murmură Rocambole. Pe cine presupui atunci?

— Pe acel german.

— Maiorul Hoff?

— Da.

Rocambole păru că se gândeşte un moment.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, zise el, acest om n-a putut lucra singur.

— E posibil.

— E o femeie la mijloc, şi această femeie este milady.

— Neîndoios, zise Milon.

— Milady va veni aici.

— Da, repetă Milon, deoarece sir James i-a dat întâlnire.

Pe când Milon vorbea astfel, se auzi clopoţelul de la poartă sunând.

Rocambole se duse până la fereastră şi zări un cupeu oprit la poartă.

O femeie coborî şi intră repede în curte.

Cu toate că avea un voal gros pe faţă, Rocambole o recunoscu imediat. Era milady.

Alergând în sală îi spuse valetului:

— Introdu pe această doamnă în salon şi roag-o să aştepte.

Milady care se aştepta să fie primită de sir James Niwely, reprezentantul teribilului Ali-Remjeh, pătrunse în salon cu încredere.

Abia se aşezase şi Rocambole intră.

Milady îşi înăbuşi un ţipăt de surprindere văzându-l, căci îl recunoscuse într-însul pe personajul care-i spusese că e amicul lui Lucien şi-o anunţase pe Marie Berthoud despre duelul tânărului om cu marchizul de Rouquerolles.

— Cum, zise ea, dumneata aici, domnule?

— Da, milady.

— Cunoşti deci pe sir James Niwely?

— El m-a însărcinat să te primesc.

— Pe mine?

Şi milady avu un gest de surprindere. Dar ea se linişti repede.

— Fără îndoială, domnule, zise ea, sir James a fost silit să plece şi te-a însărcinat să mă rogi să-l aştept.

— Nu tocmai, milady.

Ea răspunse cu mirare:

— Nu pricep.

— Milady, reluă Rocambole, privind-o drept în ochi, sir James nu se află aici, el a trebuit să plece azi dimineaţă la Londra.

— Atunci, zise ea, pot să mă retrag.

— Mă rog, zise Rocambole, am împuterniciri de la sir James, ba, mai mult, de la Ali-Remjeh.

La acest din urmă nume, milady tresări şi se ridică în picioare.

— Ce spui dumneata? Întrebă emoţionată.

— Am spus că sunt împuternicitul lui Ali-Remjeh.

Milady îl privea speriată.

— Asta nu trebuie totuşi să te mire, reluă Rocambole, că şeful sugrumătorilor din India are reprezentanţi pretutindeni.

— Cum te numeşti dumneata? Întrebă ea.

— Eu sunt maiorul Avatar…

Acest nume răsună pentru prima oară la urechile lui milady.

Rocambole continuă:

— Milady, în două cuvinte te voi face să pricepi că îţi cunosc toate secretele.

Ea continuă să-l privească cu nelinişte.

— Tatăl copilului dumitale este Ali-Remjeh, urmă Rocambole.

— Altceva? Zise ea.

— Mâinile dumitale sunt pătate cu sângele tatălui dumitale.

Ea deveni foarte palidă.

— Apoi? Mai spuse ea.

— În momentul de faţă, continuă Rocambole, între Ali-Remjeh şi dumneata există o comunitate de secrete care le face să i te supui.

— Ce ordonă el? Întrebă ea cu supunere.

— Îţi voi spune peste trei zile.

— Ah!

— Ieri ţi s-a dat voie să-ţi vezi copilul.

— Da.

— Şi l-ai văzut?

— Da, l-am văzut! Răspunse ea cu entuziasm.

— Peste trei zile, tot la această oră, mă vei găsi la dânsul, şi acolo vei afla ce vrea Ali-Remjeh.

În aceiaşi timp, Rocambole făcu un gest care voia să spună: „Pentru astăzi întrevederea noastră s-a terminat.”

Milady se ridică în picioare.

Capitolul II.

Maiorul Avatar o conduse pe mama lui Lucien cu cel mai mare respect.

Când se aflau în curte, el îi spuse:

— Încă un cuvânt, milady…

— Te ascult, domnule.

— Pentru tot Parisul sunt maiorul Avatar, iar pentru fiul dumitale sunt omul care i-a servit de martor.

— Ei bine!

— Dacă nu vrei să se întâmple vreo nenorocire fiului dumitale, milady, vei ţine secretă întrevederea noastră.

— Oh! Zise milady, recomandarea este de prisos. Fiul meu nu trebuie să ştie…

— Nu vorbesc numai despre fiul dumitale, zise Rocambole.

— Dar despre cine?

— Despre Frantz.

La acest nume milady roşi foarte tare.

— Ştii şi asta? Întrebă ea.

— Ştiu totul, zise el cu linişte, de aceea bagă de seamă.

Şi, oferindu-i mâna, o ajută să urce în trăsură.

După ce milady a plecat, Rocambole se întoarse la Milon, pe care-l lăsase în budoarul Vandei.

— Ei bine? Spuse acesta îngrijorat.

— Această femeie credea că-l găseşte aici pe sir James.

— Bine!

— Şi nici măcar nu ştia că Vanda există.

— Atunci nici dânsa, nici complicii ei n-au dat lovitura?

— Sunt convins de asta.

Şi Rocambole gânditor, îşi luă capul în mâini.

— Stăpâne, zise Milon, Wasilika a murit, sir James este în puterea noastră… Dacă cineva a putut răpi pe Vanda…

— Ei bine?

— Nu poate fi altul decât Timoléon.

La acest cuvânt Rocambole tresări din cap până în picioare.

— Oh! Zise el, ce nume ai rostit?

— Numai el poate să te urască…

— Fie. Dar el nu se află în Franţa.

— Cine ştie?

— Şi chiar de-ar fi, cum ar fi putut să dea de urma Vandei?

— Nu ţi-a spus Vanda că noaptea trecută sir James a vrut s-o ucidă?

— Ba da…

— Cine dar, l-ar fi putut înştiinţa pe sir James despre trădarea Vandei, de care el încă dimineaţa era amorezat la nebunie?

Un fulger teribil trecu prin ochii lui Rocambole.

— Ah! Zise el, nenorocire lui, dacă a îndrăznit din nou să se amestece în afacerile mele!

Milon dădu din cap.

— Stăpâne, zise el, cred că Timoléon nu se teme de dumneata.

— De ce?

— Fiindcă nu mai are nimic de pierdut în ultima partidă pe care o joacă cu dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Fata lui e moartă.

Rocambole făcu un pas înapoi.

— Eşti sigur de asta? Întrebă el. Şi de unde ştii?

— Am aflat acest lucru în timpul şederii noastre la Londra.

Rocambole rămase un moment pe gânduri.

Milon îl smulse din reveria lui spunându-i!

— Dacă e dânsul, zise el, n-avem nici un moment de pierdut.

— Crezi?

— Poate că a şi asasinat-o pe Vanda.

Câteva picături de sudoare se iviră pe fruntea lui Rocambole.

— Trebui s-o regăsim… trebuie să-l găsim pe Timoléon, adăugă Milon.

— Mai întâi, trebuie să aşteptăm aici, zise cu răceală Rocambole.

— Aici!

— Fără îndoială. Dacă Timoléon a răpit-o pe Vanda, el era complicele lui sir James.

— Crezi?

— Şi va reveni în speranţa că-l va găsi.

— Ai dreptate, zise Milon; dar dacă, în acest timp…

Şi vocea lui Milon tremura.

— Vei rămâne aici, zise Rocambole.

— Şi dumneata, stăpâne?

— Eu mă voi sili să găsesc urma Vandei.

Poliţia, oricât de puternică ar fi, adesea nu reuşeşte în investigaţiile sale, dacă nu are un punct de plecare.

Rocambole era, desigur, la fel de îndemânatic ca cea mai bună poliţie din lume; l-am văzut de atâtea ori la lucru.

Dar de astă dată îi lipsea cu totul punctul de plecare.

Milon îi vorbise despre Timoléon, dar asta nu era decât o presupunere, nu o certitudine.

Desigur că Vanda fusese într-adevăr răpită, nimic nu dovedea că Timoléon era răpitorul.

Trebuia deci să fie cu băgare de seamă spre a nu se rătăci în investigaţii lungi şi infructuoase; căci singura cale de urmat era căutarea firului conducător, care răspundea la numele de Vanda.

Rocambole se adresă unui comisionar ce staţiona la colţul aleii Gabriolee.

Comisionarul, susţinu că în cursul nopţii precedente, pe la miezul ei, pe când el ieşea dintr-o cârciumă, văzuse o birjă stând la mijlocul aleii Marignan; că, puţin după aceea, birja trecuse pe lângă dânsul şi auzise pe unul ce stătea lângă birjar, spunându-i:

— Mergem la Romainville. O vei lua pe bulevardele de centură.

Dar comisionarul nu se gândise să se uite în trăsură.

Această informaţie era prea vagă pentru ca Rocambole să poată trage vreun folos dintr-însa.

Pe când el se depărta, comisionarul îl rechemă şi adăugă:

— Cred că felinarele erau roşii şi că cei doi cai erau pereche. Unul era negru şi celălalt roib.

Aceste două culori sunt foarte comune la trăsurile de piaţă.

Totuşi Rocambole spuse: „Au trebuit să ia trăsura de la una din staţiile vecine; să căutăm.

Se afla o staţie de trăsuri, chiar pe Champs-Élysées.

Rocambole se îndreptă într-acolo.

Trăsura din faţă avea doi cai la fel cu cei descrişi de comisionar.

Rocambole observă că, deşi trăsura fusese spălată, avea încă pe spate noroi galben, care nu era asemenea noroiului de pe străzile Parisului.

Aceasta trebuie să fi fost trăsura care a făcut o excursie nocturnă.

Rocambole deschise uşa şi birjarul, care moţăia pe capră, se deşteptă.

— Cu ora, zise Rocambole.

— Unde mergem? Întrebă birjarul, supărat că fusese deşteptat din somn.

Rocambole îl privi cu severitate şi cu ochiul investigator pe care-l posedă numai agenţii de poliţie.

— Mergem la prefectură, răspunse el.

Birjarul se arătă foarte surprins.

— Ei bine! Zise Rocambole, dorm şi caii?

Birjarul luă hăţurile şi dădu bici cailor. Trăsura porni.

Pe când coborau Champs-Élysées, Rocambole lăsă geamul din faţă şi-l trase pe birjar de haină. Acesta întoarse capul.

— Mergem la prefectură, zise Rocambole, şi cursa ar putea fi cu mult mai lungă decât crezi tu.

— De ce? Întrebă birjarul.

— Ai face poate mai bine să mă conduci la Romainville.

La acest cuvânt, birjarul nu putu să se stăpânească şi se sperie.

— Bine! Zise Rocambole, văd că m-ai priceput. Opreşte puţin.

Şi când birja se opri, Rocambole se dădu jos şi se urcă pe capră.

— Avem de vorbit puţin, camarade!

Birjarul era aşa de încurcat, încât atitudinea lui confirmă pe loc bănuielile lui Rocambole.

Acesta adăugă scoţând o ţigară din buzunar.

— Îmi place să fumez la aer, mergi înainte.

Capitolul III.

Dintre oamenii supuşi mai direct autorităţii poliţieneşti, birjarul are mai multă frică, fiindcă poate, e mai vinovat.

Faptul divers din ziare anunţă uneori că un birjar cinstit a adus la poliţie o pungă găsită în trăsura lui; dar nu se pomeneşte nicicând dacă birjarul a fost grosolan şi brutal.

Când birjarul calcă un om, dă bice cailor şi dispare. Birjarul nemulţumit de bacşişul ce i se dă îl înjură pe călător.

Cu toate acestea, ei au o mare frică de poliţie.

Acela lângă care se urcase Rocambole crezu că vede într-însul un înalt reprezentant al autorităţilor.

De aceea el tăcu chitic când îl văzu urcându-se pe capră.

Rocambole îi spusese:

— Nu-i nevoie să mergi aşa repede. Dacă nu te conduc la prefectură, e fiindcă mai avem timp. În caz contrar vom câştiga timpul pierdut.

Între timp, birjarul, stăpânindu-se puţin, încercă să fie îndrăzneţ.

— Eşti un om foarte ciudat! Zise el.

— Crezi?

— Drace! Nici nu ştiu unde vrei să mergi.

— Asta depinde de mine.

— Trebuie să cred, adăugă birjarul, că vrei să iei aer, aşa de dimineaţă, şi să-ţi fumezi ţigara?

— Întâi asta…

— Şi că ţi-e egal unde mergem?

Dar Rocambole se uită la dânsul liniştit şi rece.

— Dragul meu, zise el, dacă vrei să mă iei peste picior, şi să faci pe şiretul, te anunţ că încerci în zadar. În două cuvinte te voi pune la curent.

— Să auzim! Zise birjarul.

— Dacă te voi duce la prefectură, vei sta acolo până ce afacerea ta va fi luminată.

— Dar, zise birjarul cu spaimă, nu se arestează oamenii cinstiţi.

— Când dovedesc că sunt cinstiţi.

— Asta nu-mi va fi greu.

— Vom vedea şi-ţi voi dovedi că poţi să le înşeli. Ai circulat azi-noapte, nu-i aşa?

— Da. Trebuie să câştig. Din ce să trăiesc?

— Depinde de ce fel de serviciu faci.

Şi Rocambole, pe care atitudinea încurcată a birjarului îl întărea în bănuielile sale, adăugă:

— Fiindcă nu vrei să-mi spui ce ai făcut azi noapte, îţi voi spune eu.

— Ah! Zise birjarul tresărind.

— Ai plecat din strada Marignan.

— E cartierul meu.

— Şi te-ai dus la Romainville.

Mutra mirată a birjarului nu-i mai lăsă nici un dubiu lui Rocambole.

— Aveai în trăsură, continuă Rocambole, o femeie legată.

Birjarul păli.

— Acum, continuă Rocambole, văd că în loc să mergem la prefectură, vom merge la Romainville.

— Dar… domnule…

Rocambole scoase ceasornicul şi-i spuse:

— N-am decât două ore de pierdut. Haide la Romainville şi bagă de seamă să nu iei altă cale decât aceea urmată azi noapte.

— Domnule, zise birjarul, văd că eşti un poliţist deştept şi că nu poţi fi păcălit.

— Da, răspunse Rocambole surâzând.

— Dar îţi jur că nu cunosc pe cei doi bărbaţi sau pe femeia pe care au dus-o zise birjarul.

— Ah! Erau doi bărbaţi?

— Da.

— Şi o femeie?

— Ştii tot aşa de bine ca şi mine.

— Poate… zise Rocambole, dar vreau să văd dacă încerci să mă minţi.

Birjarul tremura, de-abia mai putea ţine hăţurile în mână…

Rocambole continuă:

— Cum erau cei doi oameni?

— Unul era înalt şi gras, cu părul aproape alb.

— Şi care se numea Timoléon, zise Rocambole la întâmplare.

— Admit că aşa e, zise birjarul.

— Celălalt cum se numea?

— Avea un nume ciudat, şi femeia de asemenea! Bărbatul se numea Pâtissier.

Rocambole tresări, dar pe faţa lui nu se trăda nici o emoţie.

— Şi femeia?

— Femeia se numea Madeleine, zise birjarul, care avea o memorie bună.

Câteva picături de sudoare se iviră pe fruntea lui Rocambole.

Ce devenise Vanda în mâinile acestor trei bandiţi?

— Ascultă-mă, reluă Rocambole, după un moment de tăcere, şi să ştii că soarta ta depinde de sinceritatea ta. Poţi să mergi la eşafod.

Birjarul îşi înăbuşi un ţipăt de spaimă.

— Căci, urmă Rocambole, te-ai făcut în noaptea asta culpabil de un asasinat.

— Domnule, îţi jur… credeam… că era vorba de o afacere de amor.

Rocambole îl privi pe birjar şi spaima zugrăvită pe faţa lui dovedea că era sincer.

— Haide la Romainville, zise el, acolo… vom vedea.

Cuvântul asasinat şi complicitate îl zăpăciseră în aşa măsură pe birjar, că el nici n-ar fi încercat să fugă, dacă ar fi avut ocazia.

El porni pe aceeaşi cale pe care o făcuse în cursul nopţii.

Apoi, deodată, se opri în câmp şi zise:

— Aici m-am oprit…

Rocambole se dădu jos şi se putu convinge că birjarul spunea adevărul.

Se vedeau urmele roţilor trăsurii ce întorsese acolo.

Apoi urme de paşi, care porneau pe cărare.

Rocambole recunoscu urma lăsată de piciorul mic al Vandei.

Se afla deci pe urmele ei.

Dar unde conducea acea cărare?

Rocambole cunoştea din fericire perfect de bine Parisul, şi-şi spuse îndată: „Dacă n-au asasinat-o, au închis-o în carierele din Pantin.”

Sosesc prea târziu sau prea devreme.

Prea târziu, dacă Timoléon şi-a răzbunat pe dânsa ura pe care o are împotriva mea.

Prea devreme dacă trebuie s-o scap.

Într-adevăr, în costumul în care se afla Rocambole nu se putea aventura în acele cuiburi de bandiţi.

„Trebuie să aştept până diseară” îşi zise el.

Şi, cu inima îngrijorată, dar tot rece, urcă din nou în trăsură, spunând:

— Întoarce la Paris, şi acolo voi vedea ce să fac cu tine.

Capitolul IV.

Rocambole se înapoie deci la Paris.

— Unde să te conduc? Întrebă birjarul tremurând.

— La prefectură, răspunse Rocambole.

Spaima birjarului se mări.

— Băiete, îi spuse Rocambole, nu-ţi poţi ascunde că, fără să vrei ai fost, îmi place să cred, complice într-un atentat.

— Persoana răpită a fost asasinată?

— Nu ştiu încă, dar voi şti în curând.

— Dar domnule, zise birjarul, îţi jur că sunt nevinovat…

— Se poate. Dar eşti implicat. Unde locuieşti?

— Strada Goute d'Or, numărul 2.

— Numele tău?

— Ambroise Giraud.

Rocambole scoase carnetul şi-şi notă numele şi adresa birjarului.

Acesta tremura din tot corpul.

— Mergi înainte. Vom vedea…

Birjarul ajunse pe strada Lafayette şi o luă pe ea până în forburgul Saint-Martin. Dar când vru să întoarcă spre a lua drumul cel mai scurt la prefectură, Rocambole îi spuse:

— Du-mă în strada Marignan.

Birjarul scoase un suspin de uşurare şi porni spre Champs-Élysées.

Pe drum Rocambole cugeta.

Birjarul se opri la poarta la care staţionase în cursul nopţii precedente, când Timoléon, Madeleine şi Pâtissier o răpiseră pe Vanda.

Rocambole îi spuse:

— Aşteaptă-mă! Şi se repezi în casă.

Milon se afla acolo. Când Rocambole îi dădea un ordin, călăul nu-l călca nici dacă s-ar fi aflat în faţa eşafodului.

— Ei bine? Întrebă el nerăbdător.

— Sunt pe urmele ei, răspunse Rocambole.

— Ah!

Şi stăpânul îi povesti cum găsise pe birjar şi cum fusese până la locul unde Timoléon şi complicii săi o dăduseră pe Vanda jos din trăsură.

— Ei bine! Zise Milon, trebuie să mergem la Pantin.

— Bineînţeles.

— Şi asta cât mai repede.

— Nu, răspunse Rocambole. Sau mizerabilii au asasinat-o deja pe Vanda, sau o ţin sechestrată. În acest din urmă caz, dacă vrem să o eliberăm, trebuie să mergem la noapte, să ne amestecăm printre bandiţii din acele cariere.

— Ai dreptate, murmură Milon. Dar mai e mult până la noapte.

— Trebuie.

— Şi ce vom face până atunci?

— Cine ştie? Poate Timoléon ne va ieşi în cale. El n-a răpit-o pe Vanda fără a avea vreun plan asupra casei în care ne aflăm…

— E drept, zise Milon…

Rocambole se duse la birjar.

— Poţi să pleci, îi zise. Dar te sfătuiesc să te duci acasă şi să stai acolo sub pretext că eşti bolnav.

— De ce? Întrebă cu naivitate birjarul.

— Fiindcă dintr-un moment într-altul se poate avea nevoie de tine, ca martor, şi trebuie să ştim unde te găsim. Aş putea să te arestez, dar ai aerul unui om prost şi cinstit şi mi-e milă de tine.

Birjarul îl crezu pe Rocambole şi începu să plângă de bucurie.

Rocambole adăugă:

— Acum să-ţi dau un ultim sfat.

— Oh, domnule, murmură birjarul, care era convins că se află în faţa unui înalt agent de poliţie, vorbeşte. Voi face tot ce vrei.

— Întâmplarea te-ar putea pune în faţa unuia din cei trei bandiţi.

Birjarul se înfioră.

— Poliţia are ochii asupra ta. Dacă ne vei trăda, vei deveni de-a binelea complice. Unii din ei sunt deja prinşi, dacă va trebui să vii, am să te înştiinţez.

Birjarul plecă plin de recunoştinţă.

Cele de mai sus se petreceau în seara zilei în care Timoléon lua măsuri spre a-l elibera pe sir James.

L-am văzut ieşind noaptea sub pretext că se duce să mănânce, iar la colţul străzii Saint-Martin s-a întâlnit cu un alt om, care mergea repede.

Acest, om, vă amintiţi, era Milon, care nu l-a recunoscut.

„Bun! Îşi spusese Timoléon surâzând, se duce în strada Vert-Bois să vadă dacă nu sunt veşti despre Vanda”.

Timoléon se înşela.

Milon se dusese în strada Vert-Bois, din ordinul lui Rocambole, să afle dacă nimeni nu se învârtise în jurul casei şi dacă nu se întâmplase nimic nou.

Cum Timoléon îşi jucase de minune rolul, lucrând şi el în cel mai mare mister, vânzătorul de fructe îi spusese că totul era în ordine şi Milon plecă.

Rocambole îi dăduse întâlnire la bariera Belleville, într-o cârciumă.

Milon nu mai era îmbrăcat ca de obicei.

El se deghizase în vagabond, care se duce noaptea să caute refugiu prin cariere…

Rocambole, aşa cum se travestise, nu mai semăna de loc cu maiorul Avatar.

Cârciuma în care Milon îl întâlni era plină de o lume la fel cu dânşii.

Erau de tot soiul: muncitori cinstiţi, câteva fete pierdute şi vagabonzi.

Toţi beau şi făceau o gălăgie infernală.

— Să stăm aici un moment, îi spuse Rocambole, vom afla poate ceva despre Pantin.

Într-adevăr, când Milon se aşează pe scaun, uşa cârciumii se deschise şi intră o femeie spunând:

— Mulţumesc! M-am săturat de cariere! Bandiţii de acolo erau gata să mă omoare.

— Iată-te, zise o femeie, care bea în fundul cârciumii, eşti tu, Nora?

— Da, eu sunt.

— Ce eşti aşa de năucă şi de învineţită la ochi?

— Cei din Pantin mi-au făcut asta, răspunse ea.

— Să ascultăm, îi zise Rocambole pe şoptite lui Milon.

Capitolul V.

Femeia care intrase nu era alta decât Nora Pitanchel, figurantă la teatrul din Montparnasse, acum fără angajament, dar foarte îngrijorată, căci poliţia o căuta de mult pentru diferite fapte străine de profesiunea ei.

Am văzut-o acum câteva zile la „Carrieres d'Amerique” ţinând discursuri şi enumerând diferiţii prinţi ruşi şi austrieci, care-şi disputaseră inima ei.

Dar, dacă se uita cineva la faţa ei, timpul despre care vorbea trebuie să fi fost foarte îndepărtat.

Femeia care-i vorbise când intrase nu exagerase spunând că ochiul ei era învineţit.

— Ai primit o frumoasă lovitură! Îi zise femeia.

— De la canalia de Léon, răspunse Nora Pitanchel.

— Fostul tău amant?

— Da.

— V-aţi certat?

— Adică m-a părăsit pentru o dobitoacă pe nume Zelie.

— Zelie, de pe strada Vert-Bois?

— Chiar ea.

Auzind vorbindu-se de Vert-Bois, Milon şi Rocambole ascultară cu mai multă atenţie.

— Halal cunoştinţă! Zise femeia.

— Lucrul mi s-a întâmplat la „Carrieres d'Amerique”.

— Cum?

— Într-o seară, acum opt zile, ne aflam la „Eldorado”. Léon nu era acolo. Zelie, pe care proprietarul ei, vânzătorul de fructe din strada Vert-Bois, o dăduse afară că nu-şi plătise chiria, venise şi ea acolo.

— Nimeni nu o cunoştea, dar la „Eldorado” toată lumea e acasă.

Deodată începe să povestească despre un băiat pe nume Marmouset.

Milon îşi înăbuşi un ţipăt… dar Rocambole îl mască şi nimeni nu-l luă în seamă.

Nora continuă:

Era acolo un amic, anume Pâtissier.

— E vestit! Ziseră câţiva muşterii.

— Pâtissier voia să afle adresa lui Marmouset. Zelie n-a vrut să i-o dea. Pâtissier a ameninţat-o cu bătaia. Atunci am intervenit în favoarea ei.

— Aşa începe totdeauna.

Nora reluă:

— A doua zi, vine Léon şi ne spune: Amicilor, poliţia va face o descindere în noaptea asta aici. Deci trebuie să dispăreţi cu toţii. Am plecat şi am luat-o şi pe Zelie cu mine. După trei zile ei erau împreună iar eu eram aruncată ca o zdreanţă.

Dar timp de trei zile am muncit ca să-i găsesc.

— Şi i-aţi găsit?

— Da, la carierele d'Amerique, la Hotel Dab.

— Şi apoi?

— Apoi, n-am mai fost cea mai tare. Léon m-a bătut şi toţi câţi erau acolo au fost contra mea. Ah! Bandiţii! Când te gândeşti că nu s-a găsit unul care să mă apere…

La aceste din urmă cuvinte, Rocambole se apropie şi zise:

— Asta din cauză că sunt toţi nişte laşi.

El se postă în faţa Norei ca să-şi arate talia.

Nora îl privi.

— Ai aerul unui băiat bun, zise ea.

— Şi solid, răspunse Rocambole.

— Îmi placi, zise Nora Pitanchel.

— Şi tu mie.

— Vrei inima mea?

— Nu-ţi cer altceva; dar trebuie mai întâi să-l extermini pe Léon.

Nora fu încântată de aerul războinic pe care îl luase în acel moment Rocambole.

În acelaşi timp toţi se strânseră în jurul său şi deveni centrul tuturor privirilor.

— De unde vii? Întrebă unul din acei vagabonzi.

— Vin din America, răspunse Rocambole.

Asta însemna: „Vin din ocnă”.

— Şi te-ai achitat de pedeapsă? Întrebă Nora.

— Pentru moment, dar asta nu va dura mult timp, nu-i aşa camarade?

Şi Rocambole îl privi pe Milon.

Bătrânul colos se sculă la rândul său şi-şi arătă umerii herculeeni.

Toţi bătură din palme.

— Domnul pe care-l vedeţi acolo, zise Rocambole, ucide un bou cu un pumn.

— Asta se poate, murmurară toţi.

— Dacă vrei să vii cu noi, drăguţă, reluă Rocambole, adresându-se Norei Pitanchel, vei fi bine primită de carierele din Pantin.

— Şi-l vei zdrobi pe Léon?

— Pe Léon şi pe toţi acei care vor dori să-l apere.

— Asta îmi place, zise Nora.

— Ei bine! Trebuie să baţi fierul până e cald.

— Ai dreptate.

— Să mergem!

Şi Rocambole plăti consumaţia.

Nora se agăţase deja de braţul său.

— Bună seara, camarazilor! Zise Milon.

Şi câteşitrei ieşiră în aplauzele tuturor.

Când fură afară, Rocambole îi spuse Norei:

— Eşti lefteră?

— Da.

— Iată, două piese.

Şi-i dădu 10 franci. Nora îl luă de gât.

— Ascultă, urmă Rocambole, voi extermina pe oricine îţi va plăcea, dar mai e cineva cu care am o socoteală de lichidat.

— Cine?

— Pâtissier.

— Ah! Zise Nora Pitanchel, mă îndoiesc că-l vom întâlni la cariere.

— De ce?

— N-a venit încă.

— Cine ştie? Zise Rocambole.

Şi porniră la drum.

Milon îşi spunea: „Dacă stăpânul a luat-o pe aceasta fiinţă şi s-a făcut cavalerul ei, trebuie să aibă vreun plan.”

Capitolul VI.

Rocambole tresări văzând că Nora Pitanchel după ce a trecut prin forburgul Belleville, a apucat-o la stânga, pe strada Moulins.

Această stradă duce la Chaumont, şi putea să fie sigur că Nora va lua drumul urmat în noaptea precedentă de trăsură, la capătul căreia Timoléon o dăduse jos din trăsură pe Vanda.

Rocambole nu se înşelă.

Nora luă acest drum şi, câteşitrei, coborâră în câmpie, pe acea cărare noroioasă şi alunecoasă pe care Vanda alunecase de mai multe ori.

Noaptea era întunecoasă şi ploioasă, vântul violent.

Dar Nora cunoştea perfect valea din Pantin.

Ea nu ezită nici un minut pe drum şi-l conduse pe Rocambole la Hotel Dab.

Acolo avusese loc bătaia; acolo spera ea să-l regăsească pe Léon şi să-l pună să facă cunoştinţă cu pumnii viguroşi ai lui Rocambole şi cu umerii herculeeni ai lui Milon.

Dar, intrând în carieră, Nora scoase un ţipăt de necaz.

Léon şi Zelie dispăruseră.

Când hoţii şi vagabonzii, culcaţi pe pământ, o văzură pe Nora cu cei doi oameni, începură să râdă.

— Te-ai dus după ajutoare, ziseră ei. Dar asta n-o să-ţi folosească la nimic.

— Unde e? Întrebă Nora Pitanchel cu mânie.

— Caută-l, dar nu aici, că nu e.

Şi izbucniră în noi hohote de râs.

Rocambole se aplecă la urechea ei şi-i spuse:

— Dacă vrei, amicul meu şi cu mine le dăm o bătaie acestor domni; dar cred că e mai bine să începem cu Léon.

— Ai dreptate dragă, zise Nora. Toţi aceşti oameni sunt nişte laşi, care nu merită să te ocupi de dânşii… să mergem!

— Drum bun, le strigară vagabonzii.

Ei se duseră la toate celelalte cariere, dar nu-l întâlniră pe Léon.

Rocambole, observase totul, examinase totul, vorbea uneori de Pâtissier, şi, cum vorbea în dialectul hoţilor, toţi îl luau drept unul de-al lor.

Astfel nimeni nu se ferea de dânsul şi, dacă nu i se putu da veşti despre Pâtissier e că nimeni nu-l văzuse.

Cariera unde Timoléon o condusese pe Vanda era necunoscută.

Milon şi Rocambole trecură foarte aproape de faimosul puţ, şi nu bănuiră că aceea pe care o căutau se află la câteva sute de paşi sub pământ.

Noaptea trecu în cercetări infructuoase.

Nora credea că-l urmăreşte pe necredinciosul ei amant, cu rivala sa.

Rocambole, din contră, nu se gândea decât la Vanda.

Lumina zilei îi găsi tot la Pantin.

Cu toate acestea, chiar în acea noapte, Madeleine şi Pâtissier duseseră de mâncare Vandei.

Dar soarta n-a vrut ca ei să-l întâlnească pe Rocambole.

Acesta din urmă, văzând că începe să se lumineze de ziuă, se aplecă la urechea lui Milon şi-i spuse:

— Trebuie să scăpăm de această femeie.

— Cum! Întrebă Milon.

— Vom vedea.

Nora era zdrobită de oboseală.

Rocambole îi spuse:

— Fiindcă Léon nu e la Pantin, se cheamă că se află la Paris, cu amanta sa. Să ne întoarcem deci.

— Bine, zise Nora Pitanchel.

— Îl vom găsi în vreo cârciumă din Belleville său Villette.

— Haide, zise Nora care abia se mai putea ţine pe picioare.

Porniră la drum, şi, deodată Rocambole le spuse:

— Dacă am bea un pahar de vin?

Şi intră cu Nora şi Milon într-o cârciumă care tocmai se deschidea.

Nora era moartă de sete şi de foame. Rocambole ceru vin şi brânză. Nora bău cu poftă.

După o oră ea îşi puse coatele pe masă şi adormi.

— Să mergem! Zise Rocambole.

Şi amândoi ieşiră în vârful picioarelor, după ce lăsară o piesă 5 franci cârciumarului, spunând că se întorc.

Restul zilei îl folosiră în cercetări la fel de infructuoase.

După ce-şi schimbară hainele, se duseră în casa de pe Champs-Élysées.

Servitorii erau peste măsură de miraţi.

Ei nu văzură nici pe sir James Niwely, nici pe Vanda.

Milon se duse în strada Vert-Bois.

Vânzătorul de fructe îl luă la o parte şi-i spuse cu un aer misterios:

— A venit aseară o femeie care se numeşte Zelie.

— Şi a întrebat de mine?

— Nu, zise vânzătorul de fructe, dar voia să-l vadă pe băieţandrul nostru.

— Pe Marmouset?

— Da.

— Ei bine?

— Am dat-o afară. E o fostă chiriaşă a mea. N-am încredere într-însa.

Milon îi aduse la cunoştinţă lui Rocambole care-l aştepta în bulevardul Saint-Martin.

Rocambole îi spuse:

— Te vei instala în strada Vert-Bois. Această femeie va reveni, fără îndoială. Îi vei vorbi şi, dacă are vreo veste despre Pâtissier, mi-o aduci în strada Saint-Lazare, făgăduindu-i oricâţi bani îţi va cere.

Milon, credincios ordinului pe care-l primise, se instala în prăvălia vânzătorului de fructe şi o aşteptă pe Zelie. Rocambole se întorsese în strada Saint-Lazare. El conta mult pe inteligenţa şi îndrăzneala Vandei. Ea era ori moartă, ori prizonieră.

În al doilea caz, oricât de groase ar fi fost zidurile închisorii, oricât de bine păzită ar fi fost, ea găsea mijlocul să-i trimită o scrisoare lui Rocambole.

Era aşa de convins de asta încât se instală acasă şi aşteptă.

Trecu ziua.

Milon nu venise. Dovadă că Zelie nu apăruse pe strada Vert-Bois.

Apoi se înnopta şi trecură câteva ore.

Rocambole începea să dispere, când auzi un zgomot în anticameră.

Micul grom, fostul servitor al lui milady la Rochebrune, se pusese în calea unei cerşetoare care voia cu orice chip să intre.

Rocambole apăru.

Cerşetoare era Philippette.

Ea avea în mână biletul pe care Vanda scrisese în limba rusă aceste cuvinte: „Prizonieră… în puterea lui Timoléon… urmează pe femeia care-ţi aduce acest bilet… i-am făgăduit două sute de napoleoni…” „În fine”, murmură Rocambole, care nu mai putea să-şi stăpânească teribila emoţie care-l sufoca de treizeci şi şase de ore.

Şi se pregăti s-o urmeze pe Philippette.

Capitolul VII.

Să ne reîntoarcem la Timoléon, pe care l-am lăsat încercând la lumina produsă de ţigară sa să descifreze biletul Vandei.

L-am văzut mergând în întâmpinarea lui Pâtissier, după ce-i recomandase lui sir James Niwely să nu se mişte şi să nu facă zgomot.

Pâtissier îl aştepta la colţul străzii Saint-Martin.

— Ei bine? E gata? Întrebă Timoléon.

— Da, butoiul şi fitilul sunt în puţ. Timoléon scoase ceasornicul din buzunar.

— Nu e decât ora 9, zise el, vom ajunge înainte de plecarea Philippettei.

Şi luară o trăsură care-i conduse la Chaumont.

De aici o porniră pe jos.

Pâtissier rămase lângă puţ, pe când Timoléon se apropia fără zgomot de cariera unde trebuia să se afle Philippette.

Ne amintim cum se întâlnise aceasta cu Timoléon.

Philippette nu ştia ce vrea să facă Timoléon precum nu ştia nici cine era maiorul Avatar.

Ştiind câteva cuvinte ruseşti Timoléon putuse să traducă biletul Vandei.

Vanda scrisese: „Urmează pe femeia care-ţi va aduce acest bilet!”

— Merge strună! Murmură Timoléon, dând înapoi biletul Philippettei.

— Ei bine? Întrebă aceasta. Ce să fac?

— Drace! Să duci biletul la adresă.

— Şi crezi că voi avea cele două sute de napoleoni?

— Desigur, fiindcă ne-am înţeles să-i împărţim.

— Oh! Zise Philippette, dacă voi avea partea mea, vreau să mă îmbăt şase luni de-a rândul.

Timoléon începu să râdă.

— Dar pentru ca totul să meargă de minune, zise el, trebuie să faci ce-ţi voi spune.

— Adică?

— Să asculţi bine sfaturile mele.

— Să auzim!

— Vei veni mai întâi cu mine.

— Unde?

— Pe aici.

Şi Timoléon o luă pe bătrâna femeie de braţ şi o duse la un deal, care se afla la distanţă aproape egală de puţuri şi de cariera în care Philippette făcuse foc.

Pe acest deal se afla un tufiş, iar acest tufiş ascundea o mică săpătură.

— Ascultă bine ce-ţi spun, zise Timoléon. Persoana pe care o voi aduce s-o elibereze pe acea damă, va avea grijă să ia o frânghie şi un târnăcop.

— Ce să facă cu ele?

— Vezi această gaură?

— Da.

— Asta era prima intrare a carierei în care am închis-o pe femeia aceea.

— Bun!

— Cu trei lovituri de târnăcop, va săpa o gaură, iar cu frânghia pe care o va lega de o piatră va putea coborî.

— Şi tot pe acolo vor urca sus?

— Desigur, zise Timoléon. Îţi voi mai da un sfat.

— Care?

— Ai face bine să ceri plata dinainte.

— De ce?

— Nu se ştie ce se poate întâmpla. Se poate să-şi frângă gâtul când va coborî.

Philippette privi pe Timoléon. Noaptea nu era luminoasă, dar ea văzu strălucind ochii mizerabilului de o bucurie infernală.

— Ah! Cred că pricep, moşule, zise ea.

— Bine! Zise Timoléon. Numai să fii cu băgare de seamă, căci altfel vom fi păcăliţi şi nu vom căpăta nimic.

— El e totuşi un burghez, spuse Philippette, făcând aluzie la maiorul Avatar.

— Da, dar e foarte şiret; deci fii cu băgare de seamă.

— Bine! Murmură Philippette, n-am petrecut degeaba jumătate din viaţa mea în închisoarea Saint-Lazare… îi păcălesc eu pe burghez.

Şi Philippette plecă.

Timoléon coborî spre puţuri.

Pâtissier găsise puţul şi se culcase alături.

— Haide! Zise Timoléon şi coborî cel dintâi.

Apoi, când Pâtissier ajunse lângă dânsul, aprinse o torţă, spunând:

— Să verificăm obiectele.

— Dar, zise Pâtissier, ne poate vedea frumoasa noastră.

— Nu, zise Timoléon.

— Cu toate acestea, se va vedea lumină pe sub uşă.

— Ea nu mai e în carieră.

— Ce spui?

— E într-un canal care conduce la o altă carieră, dar nu poate ieşi pe acolo.

În acelaşi timp, Timoléon contemplă obiectele aduse de Pâtissier în fundul puţului.

Era, mai întâi, un sfredel din acelea de care se servesc tâmplarii spre a face o gaură în scândură.

— Nu pricep ce vrei să faci cu ăsta, zise Pâtissier.

— Ai să vezi mai târziu.

Se afla apoi un fitil lung uns cu sulf, apoi un butoiaş care ar fi putut conţine 15-20 litri de vin, dar care era plin cu praf de puşcă.

— Iată ce ajunge să sară în aer jumătate din Pantin, zise Timoléon.

— Şi asta pentru… Rocambole?

— Desigur.

Ochii lui Pâtissier străluceau de o bucurie sălbatică.

— Acum, dragul meu, nu mai avem decât un singur lucru de făcut, adăugă Timoléon.

— Care?

— Să ne încrucişăm braţele pe piept şi să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Ca vânatul să cadă în cursa pe care i-am întins-o.

— Dar, zise Pâtissier, aproape ghicesc ce vrei să faci, numai…

— Numai nu poţi să pricepi mijloacele…

— Da.

— Ei bine! Răbdare şi vei vedea că numai dacă Rocambole ar fi dracul în persoană ar putea scăpa.

În acelaşi timp Timoléon stinse torţa şi amândoi se pitiră în fundul puţului.

Capitolul VIII.

Prin urmare Philippette se prezentase la maiorul Avatar şi Rocambole apăruse în anticameră în momentul în care micul grom vorbea cu acea femeie bătrână, care voia să intre cu orice preţ.

Dintr-o aruncătură de ochi, Rocambole o cercetă pe Philippette.

Era una din acele femei care coborâse pe cea mai joasă treaptă socială.

Dar hârtia pe care o aducea era scrisă de Vanda şi lui Rocambole puţin îi păsa de mesagera care i-o adusese.

De altfel, era un lucru care îl lumina pe deplin pe Rocambole.

Vanda era în puterea lui Timoléon.

Prin urmare, dacă ea reuşise să corupă pe cineva şi s-o facă să se intereseze de soarta ei, acea persoană nu putea fi

decât una din creaturile abjecte de care se servea Timoléon.

Dacă Rocambole ar fi bănuit o cursă, atitudinea pe care o avea Philippette l-ar fi lămurit pe deplin.

— Dragul meu, zise ea, venind aici îmi risc viaţa, căci oamenii care ţi-au răpit amanta m-ar ucide dacă ar şti că i-am trădat. Dar amanta dumitale mi-a spus că eşti generos.

— Adică, zise Rocambole, ea ţi-a făgăduit două sute de napoleoni.

— Da.

— Fii liniştită, îi vei avea.

— Dar Philippette nu uitase recomandarea lui Timoléon.

— Aş fi mai încântată dacă aş primi această sumă îndată, zise ea.

— Nu, mai întâi s-o regăsesc pe aceea care o caut, zise Rocambole.

Philippette nu se mişcă.

Rocambole pricepu că nu va pleca dacă nu va vedea banii.

— Vino pe aici, îi zise el.

Şi o pofti în cabinetul său, unde deschise sertarul unei mese.

În acest sertar se aflau o mulţime de bilete de bancă de câte o mie de franci.

Rocambole luă în buzunar patru mii de franci. Apoi închise sertarul spunându-i Philippettei:

— După ce mă vei conduce acolo, îţi voi da banii.

El vorbea, cu atâta francheţă, încât complicea lui Timoléon pricepu că îi va da banii după ce-o va regăsi pe Vanda, dar cu nici un preţ înainte.

— Bine, zise ea, să plecăm.

— Unde mergem? Întrebă Rocambole.

— La Pantin.

El tresări aducându-şi aminte de cercetările sale infructuoase.

— Ah! Zise Philippette, sunt şireţi!

— Cine?

— Acei care au închis-o pe amanta dumitale. Au băgat-o într-o carieră pe care nu o cunoştea nimeni.

Cuvintele femeii confirmau bănuielile lui Rocambole.

Pe când Philippette vorbea, el se îmbrăcase cu o redingotă veche şi-şi pusese pe cap o caschetă, ceea ce-i dădea aerul unui lucrător.

Apoi, fără să fie văzut de Philippette, puse în buzunare două pistoale şi un pumnal.

— Asta nu-i tot; adăugă Philippette.

— Dar ce mai trebuie?

— Îţi închipui că dacă n-aş fi fost aşa de bătrână şi de slabă în loc să fi venit să te caut, aş fi eliberat-o eu pe acea femeie, dar acolo e de lucru şi trebuie un târnăcop şi o frânghie.

— Le vom lua în drum, haide acum!

Şi ieşi cu ea, spre marea uimire a gromului, care nu putea pricepe cum un om de valoarea şi rangul maiorului Avatar putea să plece cu acea femeie.

Pe drum Rocambole luă o trăsură şi, urcându-se cu Philippette, îi spuse birjarului:

— Haide la Buttes Chaumont, dar pe drum opreşti în strada Vert-Bois, la numărul 19.

Philippette tresări.

Ce căuta maiorul Avatar în casa locuită de Timoléon?

— Vom lua un târnăcop şi o frânghie, zise Rocambole.

Trăsura porni.

După un sfert de oră, ajunse în strada Vert-Bois. Strada era pustie, prăvălia vânzătorului de fructe închisă.

Dar prin uşă se zărea o rază de lumină. Rocambole bătu.

Vânzătorul de fructe veni să-i deschidă. În prăvălie se aflau trei persoane: Milon, Moartea Bravilor şi o femeie.

Milon ieşi înaintea lui Rocambole.

— Ei bine! Zise el.

Femeia se întoarse şi murmură:

— Stăpânul!

Rocambole făcu un gest de uimire, căci o recunoscu pe fosta arestată din Saint-Lazare, pe frumoasa Marton, pe femeia cu câinele.

Într-adevăr câinele, acest câine cu instinct minunat, care ajutase la salvarea Antoinettei Miller, era culcat sub masă.

El îl recunoscu pe Rocambole şi se gudură pe lângă dânsul.

— Ce cauţi aici? O întrebă Rocambole.

Philippette rămase în trăsură şi nu putea auzi ceea ce se petrecea în prăvălie.

— Stăpâne, zise Marton, am venit din partea unei femei, pe nume Zelie.

— Bine! Răspunse Rocambole.

— Vreau să-l înştiinţez pe tânărul care se ascunde aici, că Pâtissier vrea să-i joace o festă.

— Ştiu, zise cu răceală Rocambole.

— Zelie a mai fost pe aici, dar stăpânul casei a dat-o afară: atunci ea m-a trimis şi, din fericire, l-am găsit pe Milon.

— Stăpâne, îi şopti Milon, ai veşti despre Vanda?

— Da.

Şi Rocambole, care părea foarte liniştit, îi zise vânzătorului de fructe:

— Trebuie să-mi dai o frânghie lungă, din acelea cu care cobori butoaiele în pivniţă.

— Bine, răspunse vânzătorul de fructe, asta-i simplu.

— Apoi un târnăcop.

— Dar unde te duci, stăpâne? Întrebă Milon.

— S-o eliberez pe Vanda.

— Atunci ai venit să mă iei?

— Nu, tu vei rămâne aici.

— De ce?

— Fiindcă Pâtissier şi Timoléon se învârtesc în jurul casei şi trebuie să veghem asupra fetei.

Vânzătorul de fructe se întoarse după câteva minute aducând un târnăcop şi o frânghie.

— Stăpâne, murmură Milon, nu ajunge Moartea Bravilor, şi amicul nostru, vânzătorul de fructe, spre a o păzi pe Gipsy?

— Nu.

— Cum, te descurci singur?

— Da.

— Stăpâne… mi-e frică…

— Dobitocule! Răspunse Rocambole.

Şi-i arătă pistoalele, adăugând cu glas tare:

— Mă veţi aştepta cu toţii aici.

Şi se urcă din nou în trăsură, unde îl aştepta Philippette.

— La Buttes-Chaumont, zise el birjarului.

Capitolul IX.

După cum am menţionat, Philippette devenise foarte îngrijorată când îl văzuse pe maiorul Avatar ducându-se în strada Vert-Bois.

N-ar fi fost exclus ca în cazul când dânsa ar fi pus mâna pe cei două sute de napoleoni să fi fugit în timp ce Rocambole se afla în prăvălia vânzătorului de fructe.

Dar judecând mai matur, ea se liniştise puţin, făcând acest calcul: „Nu ştiu de ce Timoléon a închis-o pe acea femeie în carieră; nu ştiu, de asemenea, de ce el doreşte ca ea să fie eliberată; ce mă interesează pe mine sunt motivele pentru care acest maior a venit aici. Tot ceea ce ştiu şi asta îmi e de ajuns, e că sunt două sute de napoleoni de împărţit!”

Rocambole, care nu putea ghici reflecţiile bătrânei doamne, începu să-i pună câteva întrebări.

Philippette îi povesti cu naivitate că, neavând adăpost se dusese să se culce la carierele din Pantin; dar că acolo fusese gonită, spunându-i-se că e prea bătrână; apoi, tot căutând, găsise o carieră părăsită, unde o auzise pe Vanda.

Philippette descrise cât putu mai bine cariera şi canalul prea strâmt prin care Vanda încercase să scape.

Ea îi povesti că Vanda îşi schiţase amănunţit intrarea în cariera unde fusese închisă.

Rocambole ascultă toate aceste amănunte cu atenţie.

Philippette îi spuse apoi:

— După chipul în care mi-a vorbit, am priceput că numai un singur om era în stare să facă asta, acest om e Timoléon.

— Tu-l cunoşti aşadar, zise Rocambole.

— Am lucrat pentru dânsul, pe vremuri, dar e un mizerabil. Nu-ţi da nici apă să bei, dar face parte din poliţie. Femeia aceea mi-a spus că-mi vei da mulţi bani. Drace! Mi-am pus condiţiile… cu două sute de napoleoni am cu ce bea şi ce mânca pentru tot restul vieţii.

Rocambole nu răspunse. Trăsura sosise la Buttes-Chaumont. Rocambole dădu zece franci birjarului, spunându-i că poate să plece.

Apoi îi spuse Philippettei:

— Haide! Eu ştiu drumul.

„Încă ceva ciudat, gândi beţiva”.

Coborâră pe cărarea pe care Rocambole mai fusese o dată.

Cu toate că noaptea nu era prea luminoasă, apărură totuşi pe cer câteva stele, aşa că acum era mai multă, lumină decât cu două ore în urmă.

Rocambole o urmă pe Philippette, care-i spunea:

— Haide repede. Sărmana femeie trebuie să fie disperată.

Rocambole înainta cu precauţie, uitându-se în jurul lui, cu acea privire căreia nu-i scăpa nimic.

Câmpia era pustie şi încremenită.

Trecură pe lângă puţul în care se aflau ascunşi Timoléon şi Pâtissier.

Un moment, acest puţ îi atrase atenţia lui Rocambole, dar Philippette mergea înainte.

De altfel, natura n-a dăruit oamenilor acea putere a mirosului pe care a dat-o animalelor.

Un câine ar fi simţit prezenţa celor doi bandiţi în puţ.

Rocambole, însă, trecu înainte.

După câteva minute se afla în cariera unde se adăpostea Philippette, şi Vanda scoase un ţipăt de bucurie.

Philippette luă câţiva tăciuni aprinşi şi, la lumina lor Rocambole se convinse că nu-i era cu putinţă să lărgească gaura din stâncă de unde o zărea pe Vanda.

Aceasta îi spuse:

— Nu pe aici am intrat.

Şi ea îi descrise cum e puţul şi culoarul subteran, care era închis cu o uşă masivă, solidă.

— Bine, zise Rocambole, o voi sparge cu târnăcopul. Dar Philippette îi spuse.

— Ştiu un mijloc mai simplu spre a o scăpa pe doamna.

— Care?

— Ai văzut, reluă bătrâna adresându-se Vandei, un fel de schelă deasupra carierei?

— Da, răspunse Vanda.

— Ei bine! Cu două lovituri de târnăcop se poate deschide prima intrare a carierei, şi cu frânghia pe care domnul a adus-o.

— Această femeie are dreptate, zise Rocambole.

Philippette luă un tăciune aprins şi zise:

— Vino, îţi voi lumina calea.

Rocambole o urmă, în acest timp Vanda porni prin canalul subteran, pentru a coborî în carieră.

Intrarea primitivă a carierei era, am spus, la egală distanţă de puţ şi de cealaltă carieră, în care dormea Philippette.

Rocambole găsi curând o gaură puţin adâncă, în care coborî.

Apoi, lovind cu piciorul, pricepu că dedesubt se afla o cavitate.

Cu târnăcopul dădu câteva pietre la o parte şi făcu o gaură.

— Vanda! Strigă el.

O voce răspunse din acel adânc.

— Sunt aici!

Rocambole desfăcu frânghia şi o legă de o stâncă ce se afla în apropiere.

Apoi când fu sigur că frânghia era bine legată, el zise Philippettei;

— Păzeşte aici; eu cobor; sărmana femeie trebuie să fie zdrobită de oboseală şi de foame ca să mai poată urca singură.

Philippette avu poftă în acel moment să ceară banii.

Dar teama ca Rocambole să nu priceapă cursa ce i se întinsese o reţinu.

Rocambole se agăţă de frânghie, şi coborî cu mare uşurinţă.

Philippette vedea frânghia mişcându-se din cauza greutăţii corpului său.

Deodată la spatele ei apăru un om. Era Timoléon.

— Dumneata! Zise bătrâna.

— Eu! Taci!

Şi Timoléon, care avea un topor în mână, tăia frânghia cu o singură lovitură.

Se auzi imediat căderea unui corp, apoi un ţipăt de durere ieşi din prăpastie.

Capitolul X.

Frânghia de care era atârnat se desfăcu şi înainte să fi ajuns la pământ, Rocambole căzu de la o înălţime de cincisprezece – douăzeci de picioare.

Ar fi putut să moară sau, cel puţin să-şi rupă un picior.

Dar pământul carierei era umed, astfel că el căzu pe sol moale.

Ţipătul care-i scăpase era mai mult de spaimă decât de durere.

Oricât de curajos ar fi un om, şi Rocambole dăduse numeroase dovezi de curaj, nu poate să nu aibă un moment de spaimă căzând într-o prăpastie necunoscută şi în mijlocul unui întuneric adânc.

La ţipătul său, răspunse un altul, acel al Vandei.

Dar Rocambole rosti aproape imediat o înjurătură şi adăugă:

— Mizerabila bătrână, trebuie să fi desfăcut frânghia!

— Dumnezeul meu! Zise Vanda, nu eşti rănit, cel puţin?

— Nu cred, dar sunt cu totul năuc.

Şi în mijlocul acestui întuneric, Rocambole începu să-şi pipăie tot corpul, apoi îşi mişcă membrele unul după altul, spre a se asigura că n-avea nici un os rupt.

Fiind în picioare, începu să facă câţiva paşi.

Dar deja Vanda îl cuprinsese cu braţele pe după gât.

— În fine! Zise ea, în fine! Iată-te.

— Iată-mă prizonier la fel ca tine, zise Rocambole. Mi s-a întins o cursă şi am căzut într-însa, ca un dobitoc. Şi, rosti cu amărăciune, sunt oameni care cred în mine!

Un om inteligent ca Rocambole nu se putea înşela nici un minut asupra accidentului a cărui victimă era.

Acest accident fusese pregătit; şi era o trădare.

— Am fost păcăliţi, murmură el; acum să vedem cum putem scăpa.

Şi, căutând în buzunare, scoase o cutie de chibrituri de ceară.

Un pericol pe care poţi să-l vezi este pe jumătate evitat. La lumina chibritului, Rocambole examina locul unde se afla.

El văzu deasupra lui, la o înălţime de treizeci de picioare, o gaură rotundă.

Era gaura pe care el singur şi-o făcuse, ca şi cum şi-ar fi săpat mormântul.

Cariera semăna perfect de bine cu un clopot şi gaura prin care Rocambole căzuse se afla drept în mijlocul acestui soi de cupolă.

Frânghia căzuse la picioarele lui.

A se urca până la acea gaură era cu neputinţă; o pisică, nu un om, ar fi putut ajunge până acolo.

Ochii lui Rocambole se opriră la uşa ce închidea culoarul puţului.

Dar Rocambole, în acea zi, făcuse toate imprudenţele.

El lăsase sus târnăcopul.

N-avea alt instrument, cu care să fi putut sparge uşa, decât cele două sau trei pietre care căzuseră de sus, când făcuse gaura.

Îşi regăsise însă minunatul sânge rece şi-i spuse Vandei:

— Suntem împreună, asta e mult. A ieşi de aici nu-i mare lucru.

— Acest mizerabil de Timoléon, murmură Vanda, nu te-a atras aici fără să-şi fi luat precauţiile.

— Sunt înarmat, răspunse Rocambole, şi vom vedea. Dar mai înainte trebuie să văd bine locul.

El îi dădu Vandei cutia cu chibrituri.

— Să-mi faci lumină, zise el.

Vanda pricepu de minune ce urmărea Rocambole.

Ea aprinse un al doilea chibrit şi Rocambole, studie din nou configuraţia carierei.

Pricepu astfel că toate sforţările sale trebuiau concentrate asupra uşii.

Dădu o lovitură puternică cu umărul, dar uşa nici nu se clinti.

La lumina unui al treilea chibrit, luă una din cele mai mari pietre.

Dar uşa era aşa de masivă, încât, după câteva minute piatra se sparse în bucăţi.

Rocambole luă o a doua piatră care, curând, avu aceeaşi soartă.

Deodată Vanda îi puse mâna pe umăr:

— Taci! Zise ea.

— Ce e? Întrebă Rocambole.

— N-auzi?

— Ce?

— Un zgomot... acolo... la spate...

Ea scăpase chibritul din mână. Se făcu din nou întuneric beznă.

Trăgând cu urechea, Rocambole auzi într-adevăr după uşă un zgomot surd.

El puse mâna pe unul din pistoale, spunându-i Vandei:

— Stai în spatele meu şi să nu ne mişcăm.

Zgomotul ce se auzea era acel al unui burghiu. Deodată se zări o lumină. Se aprinsese o lampă sau o torţă.

În acelaşi timp burghiul străbătu uşa şi apăru o gaură. Rocambole îi şopti Vandei la ureche:

— Cine ştie, poate e Milon, care m-a urmărit şi munceşte acum să ne scape.

Vanda nu-i răspunse.

Pe măsură ce burghiul lucra, lumina de dincolo se mărea.

În uşă apăru o gaură de mărimea unei farfurii, în acelaşi timp, o voce batjocoritoare strigă:

— Rocambole, cred că jucăm ultima noastră partidă şi că tu ai pierdut.

Şi în gaura uşii apăru faţa lui Timoléon.

— Nu încă, zise Rocambole care, luând din buzunar unul din pistoale, trase un foc…

Capitolul XI.

Cariera răsună de detunătura pistolului, făcând un zgomot infernal.

În acelaşi timp capul lui Timoléon dispăru.

Lumina, care strălucea în partea cealaltă, se stinse.

Timoléon murise?

Rocambole spera acest lucru, totuşi nu se mişcă.

Dar speranţa îi fu de scurtă durată.

Un hohot de râs batjocoritor se auzi şi Rocambole puse mâna pe celălalt pistol.

Timoléon, în momentul în care Rocambole trăsese focul, se aplecase repede şi glonţul trecuse pe deasupra capului său.

— Trăgeai mai bine altădată! Zise mizerabilul! Mâna îţi tremură în ultimul moment al vieţii tale, Rocambole!

— Ultimul meu moment e încă departe! Răspunse acesta.

Şi trase un nou foc.

De astă dată auzi un ţipăt de durere, urmat de cuvântul:

— Atins!

Rocambole se repezi din nou la uşă, vârî mâna prin gaură şi zgudui cu putere. Dar uşa nu se mişcă.

— Atins! Rănit! Repetă Timoléon, dar voi fi răzbunat! Rocambole… ultimul tău ceas a sosit.

— Vom fi răzbunaţi amândoi! Rosti o altă voce cu un accent de ură sălbatică.

— Nu încă! Răspunse Rocambole, zgâlţâind uşa.

Vanda, încremenită în spatele lui, nu pricepea în ce fel se va răzbuna Timoléon, dar ea prevedea ceva teribil şi sinistru.

— Rocambole, continuă Timoléon, nu te mai gândeai la mine, nu-i aşa? Nu credeai să mai revin? Ah! Ah! Ah! Te înşelai! Fata mea a murit. Mai aveam vreun motiv să mă tem de tine? Te-am urmărit pas cu pas din umbră, spionându-te zi de zi, distrugând cu răbdare opera ta. Te interesai de Gipsy, vroiai să te scapi de sir James? Ei bine! L-am eliberat pe sir James şi acesta o va ucide pe Gipsy. Vreau să ştii toate astea, înainte de a muri, căci vei muri. Ah! Ah! Ah! Vei muri!

Şi Timoléon se rostogolea pe pământ în galeria subterană, dar după voce, deşi era grav rănit se simţea că va mai trăi câteva ore.

Rocambole puse mâna pe cutia de chibrituri pe care o avea Vanda.

Aprinzând un chibrit, întinse mâna afară prin gaură spre a lumina galeria.

Atunci un spectacol straniu i se oferi ochilor.

În galerie, care dacă avea o lărgime de trei picioare, se aflau doi oameni şi un obiect, pe care Rocambole nu-l putuse zări bine la început, deoarece era mascat de cei doi oameni.

Unul dintre aceştia căuta să-l ridice pe celălalt. Acesta era Pâtissier.

Celălalt, Timoléon, făcea zadarnice sforţări să se scoale în picioare, dar recădea de fiecare dată scoţând ţipete de mânie.

— Ah! Zicea Timoléon, totuşi ai pierdut partida, Rocambole!

El se dădu la o parte şi Rocambole putu să vadă acel obiect. Era butoiul.

Rocambole, la rândul său, scoase un ţipăt de furie.

Timoléon, adresându-i-se lui Pâtissier, spuse:

— Dă foc fitilului şi ridică-mă pe umăr să mergem!

Rocambole îndată ghici ce conţinea butoiul!

Pâtissier execută ordinul primit.

El aprinse torţa pe care o stinsese un moment mai înainte.

Din contră, Rocambole aruncase chibritul, aşa că acum în carieră era întuneric, iar în galerie lumină.

— Să ne grăbim, zise Timoléon, adresându-i-se lui Pâtissier. Să ne grăbim, să nu-l lăsăm pe Rocambole să aştepte.

Fitilul avea o lungime de aproape cinci picioare şi putea să ardă o jumătate de oră.

— Să plecăm imediat, zise Timoléon, nu mai avem ce face aici. Adio, Rocambole.

Pâtissier îl luă pe Timoléon în braţe şi-l aruncă pe umeri, repetând:

— Noapte bună, Rocambole! Îţi făgăduiesc că va fi vai de protejatul tău Marmouset.

Rocambole, sinistru dar liniştit, o strângea pe Vanda în braţele sale.

Fitilul ardea încet.

El îi văzu depărtându-se şi nu scoase nici un sunet. După câteva secunde se auzi un nou ţipăt al lui Timoléon, urmat de o înjurătură.

Rocambole şi Vanda deveniră atenţi.

— Laşule! Laşule! Strigă Timoléon.

— N-am frânghii şi nu te pot urca sus.

— Nu e vina mea că eşti prea greu.

— Vrei să mă laşi aici? Strigă Timoléon.

— N-am încotro, răspunse Pâtissier, a cărui voce anunţa că se depărtase. Peste un sfert de oră cariera va sări în aer şi atunci… noapte bună.

— Laşule! Laşule! Urla Timoléon.

Rocambole, cu faţa lipită de gaură îl văzu pe Timoléon târându-se pe pământ.

El avu un moment speranţa că instinctul de conservare va domina ura sălbatică ce umplea inima mizerabilului şi că el va scoate fitilul din butoi…

Dar această speranţă fu de scurtă durată.

Timoléon se culcă lângă butoi şi zise cu furie:

— Ei bine! Vom muri împreună.

Fitilul continua să ardă şi Rocambole, strângând-o pe Vanda la pieptul lui, zise:

— Trebuie să murim!

Capitolul XII.

Pe când fitilul ardea, pe când Rocambole, Vanda şi Timoléon aşteptau momentul fatal în care butoiul avea să facă explozie, alte evenimente se petreceau pe strada Vert-Bois.

După cum am văzut, Rocambole refuzase să-l ia cu dânsul pe Milon, cu toate presimţirile sinistre ale acestuia.

Milon avea ordin să vegheze asupra ţigăncii.

Cu toate acestea, dacă Milon avusese vreodată poftă să nu asculte pe Rocambole, era sigur că acest moment sosise.

— Nu ştiu, murmură el pe când vânzătorul de fructe închidea din nou prăvălia, dar nu-mi iese din cap gândul că i se va întâmpla o nenorocire stăpânului.

— Oh! Zise frumoasa Marton, ce idee!

— Avem din nou de-a face cu Timoléon, zise Milon, mi-ar plăcea de o mie de ori mai mult să avem în faţa noastră pe toţi sugrumătorii de pe pământ.

— Aş! Zise vânzătorul de fructe, sugrumătorii nu sunt periculoşi. Cel puţin acela pe care îl avem în pivniţă n-a dat încă nici un semn de viaţă. Am coborât adineauri să aduc târnăcopul şi nimic nu s-a mişcat.

— El doarme încă, fără îndoială, adăugă Milon.

Pe când Milon pronunţa aceste cuvinte, se auzi o bătaie la uşa ce da din prăvălie în curte.

Vânzătorul de fructe deschise şi rămase uimit văzându-l pe Marmouset.

Acesta era în picioarele goale şi în cămaşă.

Fără îndoială vreun eveniment neaşteptat îl smulsese din patul său.

Mai mult, el duse în chip misterios un deget la buze.

— Ce e? Întrebă vânzătorul de fructe din ce în ce mai uimit.

— Este, zise Marmouset intrând, că am fost păcăliţi şi stăpânul de asemenea.

Milon se înfioră la auzul acestor cuvinte.

Marmouset reluă:

— Pe englez l-aţi pus în pivniţă?

— Da.

— Şi credeţi că e tot acolo?

— Drace!

— Ei bine! Nu mai e acolo, adăugă Marmouset.

— Oh, zise vânzătorul de fructe, asta e cu neputinţă.

— A scăpat…

— Dar pe unde?

— Nu ştiu.

— Scăpat? Strigă Milon speriat.

— Din fericire, zise Marmouset, vom pune din nou mâna pe dânsul.

— Unde e?

— Aici în casă.

Marmouset vorbea tot pe şoptite.

— Dar, adăugă el, nu trebuie să faceţi zgomot şi să vă scoateţi ghetele.

— De ce? Întrebă vânzătorul de fructe.

— Ascultaţi, zise Marmouset.

Şi, adresându-se vânzătorului de fructe, îl întrebă:

— Ai un nou locatar de două zile?

— Da. Un bătrân care are un birou de plasare.

— Ei bine! Englezul e la dânsul.

Asta părea atât de extraordinar, încât vânzătorul de fructe îl privi pe Marmouset de parcă acesta ar fi înnebunit.

— Ascultaţi, reluă Marmouset.

— Vorbeşte.

— Gipsy doarme în odaia din fund, aceea care nu e despărţită decât printr-un perete de scânduri de apartamentul bătrânului.

— Da. Şi?

— Mă culcasem abia de o oră, şi eram aproape, să adorm. Mi s-a părut că Gipsy plângea şi am intrat în odaia ei în vârful picioarelor.

De când a înnebunit ea plânge adesea în somn şi are visuri urâte.

M-am apropiat deci de patul ei, dar dormea, fără vise.

Eram gata să mă retrag, când vad un punct luminos în fundul odăii.

Lumina venea de la o gaură făcută în zid.

Un sentiment de curiozitate m-a atras într-acolo.

M-am uitat pe gaură, întrebându-mă:

Ce poate face vecinul meu la acea oră?

Un om stătea la o masă, adică în apartamentul bătrânului.

Acest om era cu faţa întoarsă spre mine.

— Ei bine?

— Nu era bătrânul, ci englezul! Dacă vă îndoiţi, veniţi cu mine…

Milon şi vânzătorul de fructe îşi scoaseră ghetele şi amândoi urcară scara fără zgomot. Marmouset lăsase uşa crăpată. Gipsy continua să doarmă.

Marmouset pătrunse în odaie şi privi din nou pe gaura din perete.

Apoi, luându-l pe Milon de mână, îl duse la gaură spre a se putea uita.

Milon privi şi, dându-se înapoi cu un pas, murmură:

— E dânsul!

Marmouset îl luă din nou pe Milon de braţ.

— Da, repetă acesta, el e.

Şi ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie înşelat de proprii ochi, se întoarse spre vânzătorul de fructe şi îl împinse spre gaura din perete.

Vânzătorul de fructe nu-l văzuse pe sir James decât adormit şi, prin urmare, ca mort.

Acum era cu ochii deschişi şi stătea în atitudinea unui om, care se crede singur.

Cu toate acestea, vânzătorul de fructe îl recunoscu.

— Da, zise el, e dânsul.

— Ce trebuie să facem? Întrebă Milon.

— Foarte simplu, răspunse Marmouset.

— Adică!

— Ce a vrut stăpânul? Să-l suprime pentru câtva timp, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine! Zise Marmouset, să mergem.

Şi se îndreptă spre uşă.

— Un moment, zise vânzătorul de fructe. Ei au totdeauna asupra lor un revolver în buzunar.

— Se poate, răspunse Marmouset.

— Mă duc să-mi iau ciocanul, adăugă vânzătorul de fructe.

— De ce? Întrebă Milon.

— N-am încredere în englezi, zise vânzătorul de fructe.

— Poate că ai dreptate, răspunse Marmouset.

— Mă duc să-mi iau ciocanul, repetă vânzătorul de fructe.

Cu ciocanul său putea să ucidă un om, dintr-o singură lovitură.

Capitolul XIII.

Pe când vânzătorul de fructe se dusese să-şi aducă ciocanul, Milon şi Marmouset se strecuraseră afară şi se aşezară ca nişte santinele la uşa apartamentului lui Timoléon, în aşa chip încât să-i taie orice retragere lui sir James Niwely, care ar fi putut să audă vreun zgomot şi să aibă dorinţa de a fugi.

Vânzătorul de fructe sosi.

— Mă veţi lăsa, zise Marmouset, să vorbesc eu întâi cu englezul.

— Cum vrei, răspunse Milon.

Marmouset bătu în uşă.

Un zgomot de scaun arătă că sir James se sculase în picioare.

Dar ei nu căpătară nici un răspuns şi uşa nu se deschise.

— Trebuie să dai o lovitură cu umărul, şopti Marmouset la urechea lui Milon. Uriaşul nu se lăsă rugat.

El lovi uşa cu umărul şi aceasta se deschise cu zgomot.

Sir James scoase un ţipăt de uimire şi poate chiar de spaimă văzându-i pe cei trei oameni intrând în odaia lui.

El îi recunoscu pe Marmouset şi pe Milon.

La un semn al lui Marmouset, vânzătorul de fructe se repezi la sir James, îl înhaţă de gât şi, ridicând teribilul său ciocan, îi zise:

— Dacă scoţi un ţipăt, eşti mort!

Sir James poseda un admirabil sânge rece şi, oricât de disperată i se păru situaţia, se hotărî să-i ţină piept.

El făcu semn cu mâna că nu vrea să opună nici o rezistenţă.

— Lasă-l, zise Marmouset, căci avem de vorbit.

Milon, la un gest al lui Marmouset, se duse să închidă uşa, când apăru frumoasa Marton cu câinele ei.

— Vreau să fiu şi eu cu voi, zise Marton.

Sir James îşi încrucişase braţele pe piept şi-i privea pe toţi liniştit.

— Ce vreţi de la mine? Zise el.

— Închide uşa, Milon, zise Marmouset.

Apoi, adresându-i-se lui sir James:

— Milord, zise el, n-avem nevoie să te întrebăm de nume. Eşti sir James Niwely, şeful sugrumătorilor din Londra, dar dorim să ştim cum se face că fiind îngropat de viu, acum patruzeci şi opt de ore, într-o pivniţă, te găsim aici?

— Foarte simplu, răspunse sir James, amicii mei m-au scăpat.

— Cred şi eu, replică Marmouset, numai că au greşit când te-au lăsat aici, fiindcă iată-te recăzut în puterea noastră.

— De aceea, zise cu răceală englezul, sunt gata să cedez forţei.

— Adevărat?

— Şi să mă întorc în pivniţă.

— Ah! Nu, zise Marmouset.

— Vă voi urma oriunde aveţi plăcerea, mai spuse sir James.

— Asta este o greşeală, zise Marmouset.

— Nu pricep.

— Un om care, ca dumneata, iese dintr-o pivniţă în stare de letargie, e cam greu de păzit. Stăpânul nu ne-a dat încă ordine relativ la dumneata, căci nu ştie despre evadare, dar, desigur, ne va aproba.

În acelaşi timp Marmouset făcu un nou semn spre vânzătorul de fructe.

— Tu eşti voinic, zise el, dă-i ciocanul tău lui Milon şi strânge-l de gât pe milord.

Sir James păli, dar nu rosti nici un cuvânt. Milon scoase ciocanul şi vânzătorul de fructe începu să-l strângă de gât pe sir James.

— Un moment, spuse Marmouset.

Vânzătorul de fructe se opri şi ciocanul, gata să cadă pe capul lui sir James, căzu într-o parte.

— Milord, zise Marmouset, dacă vrei să câştigi o oră sau două şi să aştepţi, prin urmare reîntoarcerea stăpânului, care va decide despre soarta dumitale, fă-ne ceva destăinuiri.

— Cum? Zise sir James liniştit, care părea că aşteaptă moartea cu nepăsarea orientalilor.

— Care sunt amicii care te-au scos din pivniţă?

— Nu ştiu.

— Cum de te afli aici?

— Nu ştiu…

— Ia, seama zise Marmouset, n-avem vreme de glumit.

— Dar, în fine, strigă Milon, în mintea căruia se iscă o bănuială, dacă domnul se află aici, înseamnă că locatarul apartamentului s-a învoit la acest lucru.

— Probabil, zise el.

Un surâs flutură pe buzele lui sir James.

— Cum, exclamă vânzătorul de fructe, acel bătrân?

— Acel bătrân, zise Milon, e desigur un complice al englezului, care ne-a păcălit ne toţi.

— Atunci, zise Marmouset, domnul ne va spune numele lui.

Sir James dădu din umeri răspunzând:

— Nu-l ştiu.

— Ia seama, repetă Marmouset, dacă te încăpăţânezi, te ucid cu lovituri de ciocan.

— Nu, zise Milon, stăpânul nu ne-a spus asta.

— Dar, strigă Marmouset, stăpânul e poate în pericol în acest moment.

Sir James nu răspunse; dar o sclipire de bucurie sălbatică străluci în ochii săi, şi Marmouset o surprinse.

În acelaşi timp, câinele care, de două minute se învârtea prin odaie, începu să urle.

El găsise pe un fotoliu o haină a lui Timoléon şi o muşca cu furie.

— E haina unui inamic! Zise frumoasa Marton.

Milon îl întrebă pe vânzătorul de fructe:

— Cum arată bătrânul?

Vânzătorul îl descrise cât putu mai bine.

— E Timoléon! Zise Milon.

În acelaşi timp, sir James făcu fără voie o mişcare.

— Precis, murmură Marmouset, care sesizase mişcarea.

Câinele urla din ce în ce mai tare.

— Prieteni, zise Marmouset, împărtăşesc părerea lui Milon. Stăpânul se află în pericol şi trebuie să-l salvăm. Omul care a închiriat această odaie nu e altul decât Timoléon. Unde e? Trebuie ca domnul să ne spună. Dacă nu vrea, va muri.

Milon îşi reluase ciocanul şi vânzătorul de fructe, înhăţându-l de gât, îl trântise pe sir James la pământ.

— Ucideţi-mă, zise sir James, dar nu veţi afla nimic… şi voi muri răzbunat!

— Loveşte, Milon, zise Marmouset!

Dar frumoasa Marton opri braţul lui Milon.

— Nu-i nevoie, zise ea, n-avem nevoie de domnul spre a şti unde se află Timoléon.

Câinele, care auzea pentru a doua oară acest nume, lătra cu furie.

— Şi cum îl găsim? Întrebă Milon.

— Câinele meu e aici, zise Marton. Şi adresându-se câinelui, spuse:

— Caută pe Timoléon!

Câinele se repezi la uşă.

Marmouset se întoarse spre Milon şi-i zise:

— Această femeie are dreptate. Vânzătorul de fructe şi Moartea Bravilor îl vor păzi pe englez ca pe ochii din cap până ce ne întoarcem. De fapt ar face mai bine să-l lege şi, dacă va face zgomot…

— Să facă uz de ciocan? Întrebă vânzătorul de fructe.

— Da.

— Dar noi? Întrebă Milon.

— Noi, zise Marmouset, o vom urma pe Marton, adică pe câinele ei, şi, dacă-l regăsim pe Timoléon, trebuie să ne spună ce a făcut cu stăpânul.

Frumoasa Marton luase haina lui Timoléon şi o duse la nasul câinelui, care urla cu furie.

Capitolul XIV.

Marmouset îşi recucerise acea autoritate de care se bucurase la plecarea din Londra, prin voinţa lui Rocambole.

Milon, vânzătorul de fructe, Moartea Bravilor şi frumoasa Marton, care îl vedeau pentru prima oară, se puseseră sub ordinele sale.

În câteva momente sir James Niwely a fost legat şi dus din nou în pivniţă. Dar în loc să fie aruncat în puţ, a fost culcat jos şi Moartea Bravilor se instală lângă dânsul.

Apoi, Marmouset îi zise vânzătorului de fructe:

— Nu uita că răspunzi de Gipsy.

— La drum! Le zise lui Milon şi frumoasei Marton.

Frumoasa Marton legase câinele cu o batistă, căci el voia cu orice chip s-o ia la fugă.

— Cred că vei lua pistoalele, îi zise Milon lui Marmouset.

— Asta face zgomot, răspunse Marmouset, dar, în fine, nu se ştie.

Şi băgă un revolver în buzunar.

O dată cu revolverul, luă şi un pumnal, spunând:

— Ăsta e mai bun.

— Am poftă să iau ciocanul de la Moartea Bravilor, spuse Milon…

— Nu, n-are rost. Să nu pierdem timpul, să plecăm.

— Dar unde mergem?

— În căutarea lui Timoléon, răspunse Marmouset.

— N-ar fi mai bine să-l căutăm pe stăpân? Zise Milon.

— Nu.

— De ce?

— Din două lucruri una, zise Marmouset. Sau stăpânul nu e în nici un pericol, şi e mai bine să punem mâna pe

Timoléon, sau stăpânul e ameninţat într-adevăr de acest pericol de care te temi şi atunci Timoléon e autorul.

— E drept, răspunse Milon.

— Prin urmare punând mâna pe Timoléon, îl scăpăm pe Rocambole.

— Ai dreptate, băiete. La drum!

Frumoasa Marton era deja la poartă.

— Îi dăm drumul câinelui, întrebă ea?

— Desigur, spuse Marmouset, dar o să-l putem urmări?

— Când o ia prea repede, îl chem eu.

Începu în chiar inima Parisului una din acele vânători stranii şi nemaivăzute.

Câinele mergea înainte, cu capul ridicat.

Uneori lătra, ceea ce însemna că era pe calea cea bună.

Timoléon mersese pe jos până în bulevard, dar în foburgul Saint-Martin luase o trăsură.

Acolo câinele se cam încurcă.

Sărea pe loc şi lătra neliniştit.

— Caută, Phanar, caută! Spunea frumoasa Marton.

Şi ea îi dădea să miroasă haina lui Timoléon, pe care o luase cu dânsa.

Trecuse de miezul nopţii şi trecătorii erau rari. Totuşi unii din ei întrebară despre ce era vorba.

— Vânăm guzgani, răspunse Milon.

Trecătorii îşi văzură de drum.

Phanar coborâse, mirosea trotuarul, apoi pavajul din mijlocul drumului.

Era sigur că acolo nu mai călcase pe pământ.

Milon şi Marmouset îl priveau cum se ducea şi se întorcea în acelaşi loc şi era foarte neliniştit.

Se bizuiră prea mult pe inteligenţa câinelui?

Numai Marton nu era îngrijorată şi spunea:

— Câinele îi va găsi urma.

Într-adevăr, începu deodată să latre şi porni pe o urmă misterioasă, prin mijlocul drumului.

Marmouset se luă pe urmele câinelui şi zise:

— El a priceput şi am priceput şi eu.

— Ce? Întrebă Milon.

— Timoléon s-a urcat într-o trăsură. Vino să vedem.

Şi se întoarse spre acel loc al trotuarului unde câinele ezitase atâta timp şi unde se vedeau urmele roţilor unei trăsuri.

— Ei bine! Zise Milon.

— Ei bine, câinele va urma trăsura, aşa cum s-a luat după urmele omului.

— Dar e eu neputinţă…

— De ce?

— Fiindcă au trecut sute de trăsuri pe această stradă.

— Fii pe pace, zise Marmouset. Un câine bun nu se înşeală niciodată.

Prin mersul său, câinele părea să-i dea dreptate lui Marmouset.

El se duse drept înainte, cu botul în sus, urcând foburgul Saint-Martin.

— Da, zise Marton, putem să-l urmăm, e pe urmele lui Timoléon.

— Să-l urmăm, strigă Milon, căci trebuie să-l salvăm Rocambole!

Capitolul XV.

Pe măsură ce urcau foburgul Saint-Martin, trecătorii deveneau tot mai rari iar prăvăliile închise.

Din când în când, Milon dădea din cap şi spunea:

— Nu cred să se poată lua pe urmele trăsurii.

— Oh! Zicea frumoasa Marton cu încredere, el a făcut multe altele.

Dar Milon schimbă deodată vorba.

Câinele sosise în strada Lafayette.

Animalul nu ezită de loc. El o apucă pe această stradă, care ducea la Buttes-Chaumont.

Şi Milon îşi aminti că era drumul pe care îl făcuseră în ajun.

Deodată câinele se opri din nou.

De bună seamă Timoléon dăduse drumul trăsurii în acel loc.

— Caută! Caută! Zise Marton. Şi ea îi dădu să miroasă haina lui Timoléon. Câinele, după ce mirosi, scoase deodată un urlet.

— Să mergem, spuse Marmouset.

— Am mai fost aici, zise Milon.

— Când?

— Noaptea trecută.

În acelaşi timp, Milon aprinse un chibrit şi se uită la pământ, la urmele lăsate de trăsură.

Dar Marmouset strigă:

— Pe aici n-a trecut o trăsură, ci două.

— A noastră de ieri, zise Milon.

— Nu, astă-seară au fost două.

— Ei bine?

— Aceea a lui Timoléon şi aceea a stăpânului.

Şi Marmouset chemă câinele zicându-i:

— Caută! Caută!

Inteligentul câine mirosi mai întâi una din urmele trăsurii şi nu făcu nici o mişcare, dar la cea de a doua începu să urle.

— Asta e trăsura lui Timoléon, zise Marmouset.

— Bine, răspunse Milon, care tot nu pricepea.

— Iar aceasta a trecut înaintea celeilalte; dovadă e că trăsura a doua, când a întors, a călcat pe urmele celei dintâi.

— Ce dovedeşte asta? Întrebă Milon.

— Asta dovedeşte, răspunse Marmouset, din două una: sau că Rocambole îl urmăreşte pe Timoléon, sau că acesta din urmă i-a întins o cursă lui Rocambole. Oricum, trebuie să ne grăbim.

Ei ajunseră în vasta câmpie de la Pantin, pe care Milon şi Rocambole o exploraseră în zadar cu o noapte înainte.

Câinele o porni spre puţ.

— Unde dracu ne duce? Zise Marmouset.

Câinele coborî spre puţ.

Marmouset scosese revolverul, iar Milon avea pumnalul Deodată nişte strigăte confuze, ajunseră până la urechile lui Marmouset.

Strigătele păreau că vin de sub pământ.

— Să ne culcăm, zise Marmouset.

Şi câteşitrei se aruncară cu faţa la pământ, lângă gaura din tufiş.

Câinele se apropiase de puţ.

Deodată ieşi un om de acolo, fugind din răsputeri.

Câinele îl lătră, dar nu se luă după el.

Din contră, se repezi la puţ, urlând cu furie.

Omul fugea.

Dar la o sută de metri de puţ, Milon îl înhaţă de gât.

— Pâtissier? Exclamă Marmouset, recunoscându-l pe fostul său şef.

— Lasă-mă! Lasă-mă! Zise Pâtissier, încercând să fugă.

Dar bătrânul uriaş îl trântise la pământ zicându-i:

— Dacă nu-mi spui unde e Rocambole, eşti mort.

— Rocambole! strigă Pâtissier pe jumătate înăbuşit. Rocambole! Ah! Ah! Ah!

— Vorbeşte, sau te ucid! Zise Milon punându-i pumnalul în gât.

— Nu ştiu! Zise Pâtissier.

— Minţi!

Când vârful pumnalului îl înţepase puţin la gât, scoase un ţipăt.

— Spune! Repetă Milon, unde e Rocambole?

— E pierdut, răspunse Pâtissier.

— Pierdut?

— Şi voi de asemenea, adăugă mizerabilul, dacă nu mă lăsaţi să fug… şi dacă nu fugiţi cu mine.

Milon îl privi înmărmurit.

— Explică-te! Zise el.

— Peste 5 minute, praful de puşcă va lua foc şi vom sări cu toţii în aer.

Aceste cuvinte produseră asupra lui Milon o emoţie aşa de puternică, încât îl lăsă liber pe Pâtissier. Acesta se sculă, vrând s-o ia din nou la fugă. Dar mâna de fier a lui Milon îl opri.

— Lasă-mă… sau suntem pierduţi! Repetă Pâtissier, ai cărui dinţi clănţăneau de frică.

Şi, cum Milon nu-i dădea drumul, zise:

— Rocambole şi Timoléon sunt într-o carieră sub picioarele noastre… unde e un butoi cu praf de puşcă şi un fitil care arde… Totul va sări în aer.

Marmouset scoase un ţipăt şi se repezi la puţul de unde dispăruse câinele.

— Ei bine, zise Milon beat de durere, tu nu vei vedea explozia!

Şi-i implântă pumnalul în piept.

Pâtissier căzu scoţând un ţipăt. Apoi, zvârcolindu-se, zise cu o bucurie sălbatică:

— Rocambole va muri! sunt răzbunat!

Capitolul XVI.

În acest timp teribilul fitil ardea.

Timoléon, culcat lângă butoi, aştepta liniştit moartea. Rocambole, după ce se sili în zadar să biruie uşa, îşi simţi inima înduioşându-se.

Nu-i păsa că moare, dar vroia s-o salveze pe Vanda.

— Timoléon! Strigă el.

— Ce vrei? Întrebă rănitul, întorcând capul.

— Că vrei moartea mea, pricep şi nu-ţi cer îndurare pentru mine, zise Rocambole cu o voce rugătoare, dar vei lăsa tu să moară o femeie?

Timoléon nu răspunse.

— Ascultă, urmă Rocambole, care urmărea îngrijorat progresele focului de-a lungul fitilului, dacă vrei să iei acel fitil, îţi jur că-mi voi implânta pumnalul în gât până în plasele.

Timoléon hohoti de râs.

— Tu ai noroc răspunse el, şi vei scăpa.

— Aşteaptă până mor şi apoi deschizi uşa, se mai rugă Rocambole.

Dar Vanda se aruncă de gâtul lui şi-i zise:

— Vreau să mor cu tine!

Rocambole urmă:

— Admit să mă urăşti, dar îţi pot păta mâinile cu sângele unei femei?

Rocambole îşi aplecă fruntea.

— Tu ai avut milă de fata mea? Zise Timoléon.

Fitilul ardea cu o iuţeală înspăimântătoare.

Rocambole scoase pumnalul.

— Mă voi sinucide, zise el. Când voi fi mort, poate vei avea milă de dânsa.

Dar Vanda îi luă pumnalul şi, aruncându-l prin gaura uşii, zise eu hotărâre:

— Vreau să murim împreună.

Rocambole scoase un ţipăt înăbuşit şi Timoléon continuă să aştepte moartea cu recea lui nepăsare.

Dar deodată Vanda se lipi de Rocambole.

— Auzi? Zise Rocambole.

Un lătrat se auzea deasupra lor.

Era câinele frumoasei Marton.

— Poate că vin în ajutorul nostru, murmură Vanda.

— Cine vrei să vină? Zise Rocambole.

— Nu ştiu… dar tot mai sper…

Se auzi un al doilea lătrat, dar mai slab şi mai depărtat.

— Speranţă zadarnică, zise Rocambole. Dar deodată apăru o umbră în culoarul luminat de fitil. Umbra căzu ca fulgerul peste Timoléon.

— Câinele! Câinele! Strigă Vanda.

Câinele îl înhăţase pe Timoléon de gât şi urla cu furie.

— Câinele frumoasei Marton, strigă Vanda recunoscându-l.

— El nu va stinge fitilul, murmură Rocambole.

Câinele îşi înfipse dinţii în carnea lui Timoléon.

Durerea dădu acestui om resemnat să moară instinctul suprem al conservării.

El încercă să scape, să lupte; la un moment dat mâinile lui întâlniră pumnalul pe care Vanda îl smulsese din mâinile lui Rocambole şi îl aruncase.

Începu atunci o luptă stranie şi sălbatică între om şi câine.

Timoléon lovea cu o mână nesigură; câinele, exasperat de durere, îl muşca cu furie.

Omul scotea strigăte înăbuşite. Câinele urla.

Rocambole şi Vanda asistau la această luptă ciudată şi aproape uitaseră de fitilul ce ardea.

Un moment totuşi ei avură o stranie speranţă, în mişcările sale, câinele fu gata să scoată fitilul din butoi.

Dar Pâtissier îl băgase aşa de adânc încât fitilul rezistă. Deodată Timoléon nu mai mişcă. Apoi scăpă pumnalul din mână. Animalul triumfase asupra omului. Câinele frumoasei Marton îl ucisese pe Timoléon. Sărmanul animal se culcă sângerând peste cadavrul inamicului său.

— Cel puţin! Murmură Rocambole, vom muri răzbunaţi.

Fitilul nu mai avea decât două degete până la butoi.

— Numai e nici o speranţă… murmură Rocambole.

— Eu tot mai sper, răspunse Vanda cu o energie disperată.

Rocambole se lăsă în genunchi şi-i cerea iertare lui Dumnezeu pentru crimele sale.

Fitilul înainta cu o iuţeală uluitoare.

— În genunchi! Îi strigă Rocambole Vandei, în genunchi! Şi roagă-te!

Dar în acel moment o umbră sări în puţ strigând:

— Salvaţi!

Era Marmouset, care smulse fitilul în ultima clipă. Câinele se ridică urlând şi Rocambole simţi că Vanda leşină în braţele sale.

, Dumnezeu nu vrea să mor!” murmură el.

Capitolul XVII.

Trecuseră două zile de la evenimentele pe care le-am relatat şi patru zile de când servitorii casei din strada Marignan nu mai auziseră vorbindu-se nici de sir James Niwely, nici de Femeia care trecea drept soţia sau logodnica lui, nici, în line, de acel personaj care se prezentase a doua zi după dispariţia lor, le vorbise cu autoritate, spunând că e prieten cu sir James şi recomandându-le cea mai mare discreţie.

Timp de două zile, servitorii se conformaseră cu stricteţe recomandării lui Rocambole.

Unul dintre ei avusese un mare respect pentru Milon, care petrecuse o zi întreagă în casă.

Dacă avem în vedere că sir James se afla în Paris de numai câteva zile, că oamenii pe care îi luase în serviciul său nici nu-l cunoşteau, că, prin urmare, nu puteau să ţină la dânsul, se va înţelege indiferenţa lor.

Cu toate acestea, în a treia zi, pentru că nu mai apăruse nimeni, începuse să intre discordia între ei.

Bucătarul şi fata din casă vorbeau că ar fi bine să se ducă să anunţe comisarul de poliţie.

Vizitiul, din contră, le amintea recomandările lui Rocambole.

Valetul spuse la rândul său:

— Dacă diseară nu se întâmplă nimic nou, plec după ce îmi iau plata zilelor de serviciu.

Casa nu avea decât mobile.

Dar Vanda lăsase bijuterii, iar sir James ceva hani, toate erau aşa de bine încuiate, încât fata din casă, care îşi permisese o mică percheziţie, nu găsise nimic.

Dar valetul avea probabil informaţii mai serioase, pe care le ţinea pentru dânsul.

Sosi şi ziua a patra şi nimeni nu apăru.

Bucătarul pomeni din nou despre comisarul de poliţie.

— Ce să facă comisarul? Întrebă vizitiul.

— Drace! Răspunse bucătarul, îi voi declara că stăpânii noştri au dispărut.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic, dar îmi datorează leafa pe zece zile, câte zece franci pe zi. Vreau să fiu plătit.

— Plăteşte-te singur, zise fata din casă.

— Cum?

— Adu un telal şi vinde-i lucrurile din bucătărie.

— Ca apoi, într-o dimineaţă, sir James, să apară.

— Tot ce se poate.

— Şi să mă denunţe ca hoţ.

— Eu, zise fata din casă, mai aştept opt zile. Dacă nimeni nu vine, voi lua toaleta cucoanei.

Valetul dădu din umeri.

— Sunteţi nişte dobitoci, zise el.

— De ce?

— D-aia…

— Pentru ce, mă rog?

— Nu ne este bine aici?

— Fără îndoială, dar nu avem bani.

— Ştiu eu unde sunt banii.

— Tu? Întrebă vizitiul.

— Eu!

— Şi nu ne spui?

— M-am gândit mai întâi să păstrez totul pentru mine. Dar dacă vreţi să mă ascultaţi, îi vom împărţi.

— Suma e mare?

— Trei hârtii de câte o mie de franci.

— Unde sunt? Zise fata din casă; am căutat peste tot şi n-am găsit nimic.

— Chiar în biroul care e în odaia englezului.

— Cheia e în cutie. Am căutat şi eu acolo şi n-am găsit nimic.

— Sunt totuşi sigur că sunt trei mii de franci.

— Dar unde?

— Într-o ascunzătoare pe care n-ai văzut-o. Numai, prieteni, fiecare să ia după munca sa. Cum eu am descoperit banii, vreau partea leului.

— Aşa e drept, zise bucătarul.
— Deci păstrez o mie de franci pentru mine.
— Mă rog! Zise camerista.
— E cam mult, răspunse birjarul.
— Nu e, dacă vă gândiţi că aş fi putut lua totul.
— Bine! Zise bucătarul, după ce vom lua aceşti bani, ce vom face?
— Vom fugi.
— Şi dacă suntem prinşi?
— N-avem de ce să ne temem, căci stăpânii ne-au părăsit.
— Dar furtul celor trei mii de franci?
— Nu e un furt.
— Cum?
— Este plata pentru serviciile noastre; n-am spart sertarul de la birou; era deschis.
— Serviciile noastre vor fi plătite! Zise vizitiul.
— Ei bine! Când punem mâna pe bani?
— Diseară…
— Dar, zise fata din casă, dacă acel domn, care e prieten cu englezul, va reveni?
— Dacă va reveni şi acela care pare a fi un Hercule, adăugase bucătarul…
— Ei bine! Nu ne vor mai găsi.
Valetul, după cum se vede, avea răspuns la toate; dar un zgomot de la poartă, îl scoase din visurile lui de fericire.
O trăsură se oprise.
Nu era o birjă, ci un cupeu de casă, tras de doi cai frumoşi.
Un vizitiu şi un fecior se aflau pe capră.
De când stăpânii plecaseră, servitorii nu mai stăteau în odăile lor.
Ei şedeau toată ziua în salon.
Fata din casă se duse la fereastră.
— Ah, Doamne! Strigă ea speriată.
— Cine e?

— Doamna.

Într-adevăr, consternaţi servitorii văzură coborând din cupeu o femeie elegant îmbrăcată, care puse mâna pe sonerie cu autoritatea unei persoane ce vine acasă la dânsa.

Era Vanda.

Servitorii se refugiară fiecare pe unde putură.

Fata din casă veni să deschidă.

Vanda intră total indiferentă, ca şi cum n-ar fi lipsit atâta vreme de acasă şi nici nu întrebă dacă cineva trecuse pe acolo.

Capitolul XVIII.

Dacă Vanda era sau nu soţia lui sir James, servitorii nu ştiau, dar ea pentru dânşii era stăpâna lor.

Astfel la vederea ei, toate frumoasele lor planuri de fugă şi de furt dispăruseră şi totul reintră în ordine.

Înainte de a intra Vanda, dăduse drumul trăsurii care o adusese.

Ea se duse drept la odaia de culcare şi-i spuse servitoarei:

— Dezbracă-mă!

După o jumătate de oră, într-o haină de casă, se aşează pe un scaun la gura sobei, în atitudinea femeii care aşteaptă pe omul iubit.

Servitorii se priveau buimaci, iar vizitiul îi spunea valetului că fusese un prost că nu luase mai înainte cei trei mii de franci.

După o oră o altă trăsură se opri la poartă.

Din ea coborî un bărbat.

Servitorii îl recunoscură pe acela care le spusese că e amicul lui sir James şi îi dominase cu privirea sa; adică pe Rocambole.

Maiorul Avatar era într-o ţinută foarte elegantă.

Tot aşa de liniştit ca Vanda, el părea că nici nu-şi mai aduce aminte de pericolul în care se aflase cu patruzeci de ore înainte.

Rocambole intră în casă ca stăpân şi, de astă dată nu mai întrebă despre sir James.

Pusese în schimb această întrebare:

— Doamna e în salon sau în odaia ei?

— În odaia ei, răspunse fata din casă.

Rocambole se îndreptă fără greş spre acea odaie şi, după ce sărută mâna Vandei, se aşează lângă dânsa.

După câteva minute fata din casă coborî la bucătărie şi spuse:

— Pricepeţi ceva din toate astea?

— Nimic, răspunseră cu toţii.

— Totuşi eu, zise vizitiul, am o idee.

— S-o auzim.

— Doamna nu e măritată cu sir James.

— Bun!

— Ea l-a dat afară.

— Bine!

— Şi celălalt i-a luat locul.

— Şi eu cred tot aşa, zise fata din casă. Adineauri am tras cu urechea la uşă să aud ce-şi vorbesc.

— Ei bine!

— N-am priceput un singur cuvânt.

— Vorbeau în engleză?

— Nu, nemţeşte sau ruseşte, nu ştiu sigur.

— Deci, zise valetul, acum nu mai suntem în serviciul doamnei.

— Nu.

— Atunci suntem în serviciul acestui om, care parcă te arde când te priveşte?

— Da.

— E totuşi ciudat.

— Nu, zise vizitiul, fiindcă doamna e la dânsa acasă, şi ea ne-a tocmit la început.

— E drept. Numai să ne plătească.

Valetul suspină gândindu-se la cele trei bilete de câte o mie de franci.

Iată convorbirea dintre Rocambole şi Vanda în limba rusă.

— Stăpâne, zise Vanda, s-au petrecut lucruri aşa de stranii de patru zile, încât mă întreb dacă nu visez.

— E sigur că am scăpat ca prin urechile acului, zise Rocambole. Fără Marmouset eram pierduţi.

— În fine, zise Vanda, nu mai avem de ce să ne mai temem din partea lui Pâtissier sau a lui Timoléon.

— Acesta a murit şi Pâtissier nu mai e mare lucru.

— Cred că e rănit de moarte, zise Vanda.

— Cel puţin asta e părerea medicilor din spitalul unde a fost transportat. În orice caz, dacă trăieşte, va rămâne idiot, şi nu mai avem a ne teme de revoltele sale. Dar, adăugă Rocambole, care nu-şi putu reţine un fior, Marmouset a smuls la timp fitilul. Zece secunde mai mult şi am fi fost morţi.

— Stăpâne, reluă Vanda, îmi vei spune acum de ce ai ţinut să revin aici?

— E foarte simplu. Casa aceasta e a ta, contractul de vânzare nu e pe numele tău?

— Da… dar… sir James?

— Ei bine! Sir James va locui tot aici.

Vanda îl privi cu mirare pe Rocambole.

— Cum! Zise ea, nu-l laşi în pivniţa din strada Vert-Bois?

— Nu.

— Vrei să-i redai libertatea?

— Nu.

— Atunci nu pricep.

— E totuşi foarte simplu: sir James va fi prizonierul tău.

— Pe cuvânt? Zise Vanda cu un aer de îndoială:

— Dar sub paza lui Milon.

— Şi servitorii?

— Ah! Servitorilor, răspunse Rocambole, le vei da drumul astă-seară, plătindu-le pe o lună înainte.

— La toţi?

— Desigur.

— Sub ce pretext?

— Pretextul cel mai natural din lume. Nu-l mai iubeşti pe sir James şi l-ai gonit.

— Bine!

— Mă iubeşti şi iau locul lui sir James.

— Atunci dau servitorii afară spre a-ţi fi pe plac?

— Da. Şi luăm ca servitori pe oamenii noştri, pe Noël şi pe Moartea Bravilor, pe Milon şi pe Chanoine. Frumoasa Marton devine fata ta din casă. Gipsy va trece ca o soră mai tânără a ta, Marmouset e nepotul meu. Astfel casa e completă şi Champs-Élysées devine cartierul nostru general.

— Apoi? Zise Vanda.

— Cum, apoi? Tu nu ştii că opera noastră nu-i terminată?

— Aşa e.

— Şi că ne mai trebuie milioanele ţigăncii?

— Da, dar cum le vom avea?

— Pentru moment, e încă secretul meu, răspunse Rocambole.

Capitolul XIX.

Ce devenise sir James Niwely?

Marmouset şi Milon, plecând pe urmele câinelui spre a-l căuta pe Timoléon, şi implicit pe Rocambole, îl lăsase sub paza Morţii Bravilor şi vânzătorului de fructe.

Sir James avea un sânge rece uimitor.

El avu înţelepciunea de a nu opune nici o rezistenţă şi de a lăsa cu o nepăsare englezească ca evenimentele să-şi urmeze cursul.

De altfel, el nu avea arme, iar gardienii posedau o asemenea forţă încât îl puteau ucide cu un singur pumn.

El nu căută să rupă sforile cu care era legat şi stătu culcat pe parchet, cu resemnarea unui fachir indian.

Trecu noaptea. Nimeni nu veni.

Moartea Bravilor şi vânzătorul de fructe se priveau îngrijoraţi.

Ce devenise stăpânul?

Aceasta era întrebarea pe care şi-o puneau.

În fine, pe la ora opt dimineaţa sosi Milon, urmat de Marmouset.

După chipul lor înduioşat, dar triumfător, vânzătorul de fructe şi Moartea Bravilor pricepură că stăpânul scăpase.

Milon vru să spună ceva dar nu reuşi.

Marmouset fu cel care povesti acea noapte plină de emoţii, care fu cât pe ce să fie ultima noapte a lui Rocambole.

Sir James nu pierdu nici un cuvânt din povestire.

Timoléon era mort, faptul era sigur; Rocambole ieşise învingător şi, prin urmare, dânsul, sir James, nu se mai putea bizui decât pe el însuşi spre a continua o luptă inegală.

Dar acest om era foarte tare, nu se descuraja niciodată şi avea o încredere oarbă în steaua sa.

Marmouset zise vânzătorului de fructe:

— Stăpânul nu va veni, dar aduc instrucţiunile sale.

— Ce are a ordona? Întrebă Moartea Bravilor.

— Îl veţi coborî pe englez în pivniţă.

— Bine!

— Şi-l veţi păzi ca pe ochii din cap până ce stăpânul va lua o hotărâre în privinţa lui.

Voinţele lui Rocambole fură executate punct cu punct.

— Sir James, aşa tot legat cum era, fu transportat în pivniţă. Vânzătorul de fructe şi Moartea Bravilor se instalară lângă dânsul.

Îi fură dezlegate mâinile, spre a mânca, şi apoi fu legal la loc.

După prima zi Moartea Bravilor fu înlocuit cu vânzătorul de fructe, care-şi petrecu noaptea lângă prizonier.

A doua zi dimineaţă Moartea Bravilor îşi reluă postul de sentinelă.

Trecură astfel trei zile.

Sir James nu era mai abătut ca în prima zi; el conta pe întâmplare, ca un adevărat fatalist ce era.

În fine, în seara celei de a treia zile, în locul vânzătorului de fructe apăru Milon.

Colosul ducea în spinare o ladă mare pătrată, la fel cu acelea ce servesc pentru împachetarea mobilelor.

El puse lada jos şi-i zise lui Moartea Bravilor:

— Iată noul domiciliu al prizonierului nostru.

Sir James privi cu uimire lada.

— Te vom duce într-o călătorie, îi zise Milon.

— Unde mă duceţi?

— Stăpânul-doreşte să vorbească cu dumneata. Să te conducem cu o trăsură e periculos, căci s-ar putea să ţipi şi să atragi atenţia vreunui poliţist. Te vom duce în chip de bagaj.

Lada avea trei sau patru găurele pentru a lăsa să pătrundă aerul în interior.

Sir James făcu jurământul să nu opună nici o rezistenţă.

El se lăsă legat la gură şi vârât în ladă.

Se puse capacul deasupra.

Apoi sir James simţi o violentă zguduitură şi pricepu că Milon şi Moartea Bravilor duceau lada.

Zgomotul din afară ajungea până la dânsul, graţie găurilor făcute pentru aerisire.

El îl auzi pe vânzătorul de fructe spunând:

— Nu veţi întâlni multă lume. Sunt orele două după miezul nopţii şi plouă torenţial.

La poartă se afla un camion plin de lăzi, deasupra cărora puseră şi pe aceea în care se afla sir James.

Apoi Milon se urcă alături de vizitiu, care nu era altul decât Noël.

— La drum! Zise el.

Pe drum zgâlţâiturile fură atât de puternice încât crezu că-şi va pierde cunoştinţa.

Dar era legat la gură şi nu putea ţipa.

Afară de asta Noël trosnea din bici şi făcea un zgomot aşa de asurzitor, încât dacă ar fi ţipat, n-ar fi fost auzit.

Dar el era resemnat.

Asemenea tigrului prins în cursă, nu aştepta decât ocazia de a evada.

Camionul merse timp de aproape o oră. După o oră se opri.

Atunci lada fu luată şi dusă în interiorul unei case.

În fine, sir James auzi o voce care spuse:

— Desfaceţi lada. Trebuie să se înăbuşe acolo înăuntru.

Capacul sări la a treia lovitură de ciocan.

Sir James, culcat pe spate, deschise ochii şi văzu un tavan aurit, pe care îl recunoscu îndată.

Era tavanul camerei lui de culcare, din casa de pe strada Marignan.

În acelaşi timp Milon îl luă în braţe şi îl scoase din ladă.

Sir James se pomeni în faţa lui Rocambole, care-i spuse:

— Îţi cer de o mie de ori iertare pentru chipul excentric în care te-am făcut să călătoreşti.

Şi-i făcu semn lui Milon, care dezlegă mâinile şi picioarele baronului.

Rocambole avea în mână acelaşi pumnal cu care sir James încercase s-o lovească pe Vanda cu cinci zile înainte.

— Vezi, zise el, te-ai reîntors acasă la dumneata.

Sir James se înclină în tăcere.

— Şi dacă vrei, adăugă Rocambole, vom sta de vorbă. Poate ne vom înţelege.

— Doresc şi eu, zise cu răceală sir James.

Şi aşteptă.

Capitolul XX.

Sir James şi Rocambole schimbaseră între dânşii acea privire pe care o schimbă doi adversari în momentul în care îşi încrucişează săbiile pentru lupta supremă.

— Milord, zise Rocambole, a trebuit să suferi mult zilele acestea şi-ţi cer mii de scuze, dar oamenii pe care îi am în serviciul meu sunt lipsiţi de educaţie. Ei nu ştiu că un om nu trebuie legat fără a fi învinovăţit; ei nu ştiu decât să se ia la luptă cu dânsul şi să-l trântească la pământ, să-i rupă hainele.

Sir James ascultă cu mult sânge rece.

Rocambole continuă:

— Pentru că, convorbirea noastră poate se va lungi şi desigur, trebuie să-ţi fie sete şi foame, permite-mi să cer să ţi se aducă de mâncare.

El sună şi îndată se deschise uşa. Milon şi Noël intrară.

Ei erau îmbrăcaţi cu câte o frumoasă livrea galonată, o adevărată livrea pentru casa unui gentilom englez care vine în Franţa cu întreaga sa gospodărie.

Ei aduceau o masă gata pregătită.

— Milord, mai spuse Rocambole, trebuie că ai nevoie să te primeneşti de rufe şi de haine; de cabinetul dumitale nimeni nu s-a atins, deci nu te jena.

În acelaşi timp, el se aşează lângă sobă.

Sir James mulţumi cu un gest şi primi în grabă.

Cabinetul de toaletă dădea în camera de culcare şi era o odaie pătrată, luminată printr-o fereastră ce dădea în grădină.

Acolo se afla un garderob în care sir James îşi aminti că ascunsese o pereche de revolvere de fabricaţie foarte bună. Amintirea acestora trecu prin creierul lui sir James cu iuţeala fulgerului.

Dar faţa lui nu manifestă nici o emoţie şi el răspunse cu răceală:

— Îţi mulţumesc, domnule, de atenţia dumitale, mai ales că mă simt rău în aceste haine rupte şi cu rufe de care nu m-am primenit de câteva zile.

— Bine, zise Rocambole, făcând un semn.

Sir James deschise uşa cabinetului de toaletă cu mare indiferenţă şi apoi o închise la loc. El luă o lumânare de pe masă.

Cel care l-ar fi văzut pe sir James în acel moment n-ar fi bănuit că el nutrea speranţa unei evadări.

Într-adevăr, el se reîntoarse la uşa pe care tocmai o închisese şi, vărsând nişte apă în lighean cu o mână, cu

cealaltă încuie uşa, aşa că oricine ar fi vrut să intre în cabinetul de toaletă ar fi trebuit să spargă uşa.

Odaia se afla în starea în care o lăsase şi nimic nu arăta că cineva pătrunsese acolo.

Garderobul era încuiat.

Sir James avea obiceiul să pună cheia sub un vas ce se afla pe o etajeră.

El ridică vasul şi găsi cheia.

Din acel moment putea conta pe revolverele sale.

După cum am mai spus, fereastra acelei odăi, dădea în grădină.

Sir James îşi făcuse planul de evadare.

A încerca să treacă peste corpul lui Rocambole, ar fi fost nebunie. El putea să-l ucidă cu un foc de revolver; dar Milon şi Noël ar fi alergat îndată; şi, cu toate că putea dispune de viaţa a doisprezece oameni, împuşcăturile ar fi pus tot cartierul în picioare.

Evadarea pe fereastră era un lucru mai sigur şi revolverele sale nu trebuiau să-i servească decât pentru a-i proteja fuga.

Sir James deschise garderobul, băgă mâna înăuntru şi-şi găsi revolverele.

El le băgă în buzunar şi alergă la fereastră.

Dar acolo îl aştepta o surpriză cu totul neplăcută.

După ce ridică perdelele, văzu că la fereastră se pusese nişte obloane solide.

Pentru a fugi, trebuia deci să iasă pe uşă, cu pistoalele în mână.

Sir James nu ezită.

El se primeni şi se îmbrăcă foarte elegant. Cele două revolvere erau în buzunarele sale.

După ce termină, deschise uşa.

Rocambole, stând lângă sobă, fuma liniştit o ţigară.

Milon, cu un şervet în mână, stătea lângă masă.

— Poţi să te duci să te culci, îi zise Rocambole, eu am de vorbit mai mult timp cu milord.

Milon făcu un pas spre uşă.

— Spune-i şi lui Noël să se culce, adăugă Rocambole.

Sir James tresări.

— La masă, milord, mai zise acela pe care Milon îl numea stăpânul.

„Se pare, gândi sir James, aşezându-se la masă, că afară de obloanele de la fereastră, s-au luat şi alte precauţii.”

Făcea această reflecţie, ţinând în mână cuţitul de pe masă.

Acest cuţit cu vârful ascuţit era bun doar de tăiat o bucata de pâine şi sir James nu se putea gândi să-l implânte în pieptul lui Rocambole.

„Dar, îşi zise el, nu s-au gândit la revolverele mele.”

Şi se aşează în faţa lui Rocambole, astfel ca masa să se afle între el şi adversarul său.

Apoi, cu multă eleganţă, zise:

— Acum, domnule, sunt dispus să vă ascult.

Capitolul XXI.

Rocambole îl servise pe sir James, cu un pahar de vin de Porto. Acesta e vinul preferat al englezilor şi era un act de curtenie să-l servească cu un asemenea vin.

— Spre a te face să pricepi bine ceea ce doresc, milord, zise el, pe când baronul mânca cu poftă, să-mi dai voie să rezum puţin situaţia.

— Ascult, zise sir James.

— Erai la Londra şeful Ştrangulatorilor…

— Sunt încă.

— Desigur, însă nu par să se îngrijească prea mult de dispariţia şefului lor.

Sir James îşi muşcă buzele.

— O smulsesem pe Gipsy din mâinile lui sir George Stowe; dumneata, în virtutea împuternicirilor avute, l-ai destituit pe sir George şi i-ai luat locul.

— E adevărat.

— Sir George Stowe a plecat din Londra şi n-ai ştiut nimic, sau mai bine zis ai fost mai puţin inteligent decât

dânsul, căci ai căzut într-o cursă.

Sir James nu răspunse.

— Ai crezut în ura Vandei împotriva mea şi te-ai amorezat la nebunie de dânsa. Ai urmat-o la Paris şi aici au început nenorocirile dumitale.

— Lasă asta la o parte, zise baronul.

— Mă rog, e absolut necesar, să continui spre a te face să înţelegi ceea ce-ţi voi spune. La Paris, întâmplarea îţi vine în ajutor, cu care ştii ce s-a întâmplat. Iată-te deci singur, aşteptând pe ştrangulatori, care nu mai sosesc şi, prin urmare, riscând să rămâi prizonierul meu până la sfârşitul zilelor dumitale, afară de cazul când mi-o veni chef să te fac să dispari.

— Apoi, zise sir James.

— Ţi-am dovedit deci neputinţa dumitale…

Sir James nici nu clipi.

— Lasă-mă, continuă Rocambole, să-ţi pun şi condiţiile mele. Sir George Stowe era un fanatic, care credea că sufletul tatălui său era închis în corpul unui peşte roşu; el o servea pe pretinsa zeiţă Kali; dumneata, din contră, sir James, eşti un spirit tare, un sceptic, iar vederile politice domină în dumneata instinctul religios, dumneata n-ai vrut s-o arzi pe ţiganca Gipsy nu pentru că n-a rămas castă, ci fiindcă ea are dreptul la o avere imensă.

— Ah! Ştii şi asta? Întrebă sir James.

— Această avere, furată de miss Ellen şi de amantul ei Ali-Remjeh, şeful suprem al thugilor din India, trebuia să fie împărţită între dânşii.

— Continuă, zise sir James cu nepăsare.

— Am regăsit-o pe miss Ellen şi ea va fi în puterea mea ori de câte ori voi dori. Îţi aminteşti de castelul din Picardia, unde ai petrecut o noapte cu Vanda?

— Da, zise sir James.

Era locuinţa lui miss Ellen. Vanda s-a culcat în odaia unde venea fantoma. Aceasta nu era altul decât Bob, fostul valet al comandorului. El a crezut că vorbeşte cu milady.

Pricepi acum în ce împrejurare istoria lui miss Ellen şi a lui Ali-Remjeh ne-a devenit cunoscută.

— Dar unde vrei să ajungi? Întrebă sir James, privindu-l pe Rocambole.

— La asta: pe miss Ellen o am în mână prin fiul ei.

— Miss Ellen va înapoia totul.

— Ah!

— Adevărat?

— Şi doresc ca să nu te opui în nici un fel.

Un surâs flutură pe buzele lui sir James.

— Am luat-o pe Gipsy sub protecţia masa, precum am luat-o pe Nadeia, fiica generalului Komistroi. Vreau să fac un pact cu dumneata.

— Să auzim.

— Sugrumătorii să renunţe la orice drept asupra acestor femei.

— Bine!

— În schimb vei fi liber să te întorci în Anglia şi-ţi jur că nu mă voi amesteca în afacerile dumitale.

Sir James se juca cu cuţitul, făcând pe faţa de masă nişte figuri ciudate.

— Milord, mai spuse Rocambole, îţi cer iertare dacă stărui, dar sunt grăbit.

— Ah!

— Am nevoie să-mi spui hotărârea dumitale înainte de a se face ziuă.

— O vei şti îndată, răspunse sir James. Refuz.

— Adevărat?

— Mai întâi fiindcă n-am dreptul să nu mă supun lui Ali-Remjeh.

— Şi apoi?

— Apoi, fiindcă voi ieşi de aici.

— În orice caz, zise Rocambole, nu vei face asta pe fereastră.

Şi, ridicând perdelele de la ferestre, arătă că se puseseră obloane în toate părţile.

— Bine, zise sir James, dar în loc să ies pe fereastră, găsesc că e mai simplu să ies pe uşă.

Şi repede ca fulgerul scoase cele două revolvere din buzunar.

Rocambole sări şi se aşează în dreptul uşii.

— Loc! Strigă sir James. Loc! Sau trag!

— Milon! Strigă Rocambole arătându-se neliniştit.

— Va veni prea târziu! Zise sir James.

Şi apăsă pe trăgaci.

Se aprinse doar capsa.

Trase un al doilea foc.

Sir James scoase un ţipăt de furie.

Rocambole izbucni într-un hohot de râs şi zise:

— Nu te mai osteni degeaba. La ambele revolvere am scos gloanţele.

În acelaşi timp el repetă:

— Milon! Milon!

Acesta intră.

— Văd, zise Rocambole cu răceală, că trebuie să ne scăpăm de domnul.

De astă dată sir James pricepu că era pierdut!

Capitolul XXII.

Să ne întoarcem acum la acel palid şi frumos tânăr, care nu ştia nimic despre originea lui misterioasă, cu o lună înainte de evenimentele pe care le-am povestit, şi care se numea Lucien de Haas.

Lucien era în convalescenţă.

Socrul şi logodnica lui, acea frumoasă Marie Berthoud, se instalaseră la căpătâiul lui.

În fine, într-o zi, adică a treia zi după ce-l ucisese pe marchizul de Rouquerolles şi primise şi dânsul o lovitură de spadă care îi pusese viaţa în pericol, o femeie se prezentase la dânsul.

Era milady.

Vă amintiţi că milady leşinase la Tuileries, auzindu-l pe maiorul Avatar anunţând tinerei fete că logodnicul ei se

bătuse în duel.

Acest leşin o trădase pe mamă:

De atunci o vie afecţiune le unise pe milady cu Marie Berthoud.

Englezoaica, după ce primise autorizaţia lui sir James, în numele lui Ali-Remjeh, de a-şi vedea fiul, se aruncase în braţele tinerei fete spunând:

— Fiul meu e încă prea slab spre a putea suporta o asemenea întrevedere. Trebuie să mă duci la dânsul ca pe o rudă a ta.

Marie Berthoud consimţise la această nevinovată păcăleală.

Dar vocea naturii este atât de puternică încât dejoacă toate planurile omului.

Abia intrase milady în odaia tânărului şi acesta strigă:

— Tu eşti mama mea!

Bucuria l-ar fi putut ucide pe Lucien, dar ea îl salvă.

După trei săptămâni, Lucien era în picioare şi căsătoria lui era fixată peste cincisprezece zile.

Dar un nor întuneca fericirea tânărului şi oricât se silea să-şi ascundă tristeţea, ea devenea din zi în zi tot mai vizibilă.

Lucien era trist, fiindcă simţea că un mister teribil domnea asupra naşterii sale şi prin urmare asupra numelui său.

Milady îi spusese:

— Lucien, sunt mama ta; dar mi-e cu neputinţă să-ţi spun numele meu şi, prin urmare, pe acel al tatălui tău.

Lucien îşi plecase fruntea. Cu toate acestea, el mai puse o întrebare:

— Tata a murit?

— Nu, zise milady.

— Trăieşte? Strigă el cu o mişcare de bucurie.

— Da, răspunse milady, dar mă tem că nu îl vei cunoaşte niciodată.

Lucien păli, dar nici un murmur, nici un suspin nu ieşi din pieptul lui.

Frantz o însoţea adesea pe milady.

Trecutul criminal al acestor două fiinţe îi unise.

Frantz o iubea pe milady cu o gelozie plină de furie, iar milady îi iubea pe acest mizerabil.

Lucien surprinse într-o zi o privire a lui Frantz, care nu era nici privirea unui servitor, nici aceea a unui amant.

Când fu singur cu mama sa, îi spuse:

— Maiorul Hoff este tatăl meu.

— Te înşeli, zise milady.

— Îţi jur.

Lucien îşi plecă fruntea şi din acea zi n-o mai chestionă pe milady.

El pricepuse că Frantz se afla în bunele graţii ale mamei sale şi că nu el era tatăl său.

Deveni şi mai melancolic.

Milady avea ore de bucurie şi ore de tristeţe.

Uneori se putea intui că dânsa se temea de un viitor, poate, foarte apropiat, că se temea de vreun eveniment teribil.

Lucien şi Marie Berthoud, care se iubeau nespus, îşi mărturisiseră toate astea.

Într-o zi, milady fu mai neliniştită ca de obicei.

Când plecă, îşi anunţă fiul că poate a doua zi nu va putea veni.

A doua zi, într-adevăr, nu veni.

Era ziua în care sir James îi dăduse întâlnire.

Se ştie că în locul lui sir James îl găsise pe Rocambole, care-i spusese:

— Vino mâine dimineaţă. Ordinul de la Ali-Remjeh.

Convinsă, într-adevăr, că maiorul Avatar era plenipotenţiarul teribilului ei amant, milady venise a doua zi în casa din strada Marignan.

I se răspunse că maiorul Avatar plecase.

Reveni seara.

Dar nici maiorul, nici sir James nu apăruseră. De atunci, milady tot aşteptase să i se dea o altă întâlnire.

Dar nici a doua zi, nici în zilele următoare maiorul Avatar nu dăduse nici un semn de viaţă.

Această tăcere, în loc de a o linişti, îi mărise dimpotrivă neliniştea.

Cu toate acestea ea nu îndrăznea să spună nimic lui Frantz.

Maiorul Avatar, după cum vă amintiţi, îi spusese:

— Orice destăinuire îi vei face maiorului Hoff poate să fie fatală fiului dumitale.

Ea nu îndrăzni de asemenea să-i vorbească lui Lucien despre maiorul Avatar.

Şi zilele treceau, iar milady devenea din ce în ce mai neliniştită, pe măsură ce sănătatea fiului ei se îmbunătăţea şi ziua căsătoriei se apropia…

Ea se temea ca Ali-Remjeh sa nu sosească în ultimul moment.

În fine, într-o seară, când bătrânul profesor, fiica sa şi milady se aflau în odaia lui Lucien, se anunţă maiorul Avatar.

Intră surâzând, întinzând mâna lui Lucien şi spunându-i:

— Ai crezut probabil că sunt uituc, scumpul meu amic. Dar de când nu ne-am mai văzut am fost la Londra şi m-am întors.

— Eşti scuzat mai dinainte, zise Lucien.

Maiorul şi milady se salutaseră cu răceală, ceea ce nu putea să-i dea de bănuit lui Lucien ca ar fi putut exista între dânşii vreo relaţie misterioasă.

Rocambole petrecu două ore la Lucien.

Dar, înainte de a se retrage, el găsi ocazia să-i şoptească la ureche lui milady:

— Te aştept la poartă, trebuie să-ţi vorbesc chiar astă-seară.

Milady făcu un semn de supunere.

Maiorul Avatar se retrase; şi nici Marie Berthoud, nici Lucien nu bănuiră un moment că el o aştepta pe milady în stradă.

Capitolul XXIII.

Fruntea lui milady se încărcase de nori după plecarea maiorului Avatar.

Totuşi avu puterea să se stăpânească şi să stea până la orele unsprezece şi jumătate.

Aceasta era ora la care ea se retrăgea de obicei.

— Pe mâine, mamă, îi zise Lucien.

— Pe mâine, repetă ea.

Era cuprinsă de triste presimţiri.

Când ieşi din odaia fiului ei, se reîntoarse ca şi cum ar fi călcat pentru ultima oară acel prag şi ochii i se umplură de lacrimi.

Maiorul Avatar o aştepta, într-adevăr, la poartă.

Când milady se apropie de trăsură, el îi deschise uşa.

Milady se urcă şi Rocambole se aşează lângă dânsa, după ce-i spuse vizitiul să meargă în strada Marignan.

Milady era atât de mişcată, încât, la început, nu putu pronunţa nici un cuvânt.

Rocambole îi spuse:

— Să nu crezi doamnă, că am minţit; sosesc tocmai din Londra.

— Ah! Zise milady.

Dar ea nu îndrăzni să-l întrebe dacă îl văzuse pe Ali-Remjeh.

Trăsura ajunse după câteva minute în strada Marignan.

— Doamnă, îi spuse Rocambole, întrevederea noastră va fi lungă. Dă drumul trăsurii dumitale, căci te voi conduce eu într-o birjă.

Acest om exercita asupra acelei femei o stăpânire tot aşa de mare, ca aceea pe care o avusese odinioară asupra ei Ali-Remjeh.

Ea nu îndrăzni să insiste şi-i dădu ordin vizitiului să plece.

Casa era tăcută şi nici o lumină nu se vedea la ferestre.

Rocambole deschise uşa cu o cheie şi, dându-i mâna lui milady, îi spuse:

— Urmează-mă!

Intrară într-un vestibul, care era cufundat în întuneric.

Dar milady nu se mai temea de fantome şi îl urmă cu curaj.

În fundul vestibulului, Rocambole aprinse o lumânare şi o conduse pe milady la catul întâi, în odaia în care sir James, cu revolverele sale, încercase să devină stăpânul situaţiei.

Odaia, cochet mobilată, n-avea nimic înspăimântător. Rocambole avea de asemenea un aer liniştit. Emoţia lui milady dispăru încetul cu încetul.

Rocambole o pofti pe un scaun, iar el rămase în picioare în faţa ei.

— Doamnă, reluă el, sosesc într-adevăr din Londra.

— L-ai văzut? Întrebă repede milady.

— Pe cine?

— Pe „dânsul”.

Şi ea apăsă asupra acestui cuvânt cu un fel de spaimă. Rocambole nu răspunse direct la întrebare.

— Ali-Remjeh, zise el, va fi la Paris cel mult peste opt zile.

Milady deveni palidă ca o moartă.

— Doamnă, reluă Rocambole, lasă-mă să-ţi spun ce se petrece la Londra. Acesta e singurul mijloc spre a afla ce aştept de la dumneata.

— Vorbeşte, zise mama lui Lucien.

Rocambole reluă:

— La Londra a avut loc o schimbare de minister. Noul secretar de stat la departamentul marinei şi al coloniilor este un om activ, curajos şi hotărât. În acord cu vice-regele Indiei, care e tot aşa de energic, el a jurat să distrugă cu desăvârşire acea vastă asociaţie care se numeşte a sugrumătorilor şi care are ramificaţii şi adepţi până în sânul aristocraţiei engleze.

Milady nici nu clipi.

— Ah! Au jurat ei asta? Zise ea cu un ton batjocoritor.

— Da, milady. Lordul secretar de stat nu ştie totuşi un lucru.

— Care?

— Că va fi nevoit să târască înaintea înaltei Curţi de justiţie, împreună cu nişte criminali vulgari, oameni care poartă nume mari şi posedă averi imense.

— Şi mai departe… zise cu răceală milady.

— Secretele asociaţiei tenebroase, al cărei şef este Ali-Remjeh, au fost trădate.

— De cine?

— De un om care ştie istoria lui Ali-Remjeh, aceea a lui miss Ellen Perkins…

Milady făcu o mişcare de surprindere.

— El ştie, continuă Rocambole liniştit, în ce scop mai multe tinere fete din aristocraţia engleză au fost marcate în mod misterios, pe piept sau pe umeri, cu semne nu mai puţin misterioase, consacrate zeiţei Kali.

— Adevărat, zise milady, acest om ştie toate acestea.

— Da, şi el i-a spus tot secretarului şi lordul secretar a spus că se va face dreptate.

— Va fi greu, zise milady.

— Crezi?

— Fără îndoială, şi asta pentru mai multe motive.

— Te ascult la rândul meu, zise Rocambole.

— Mai întâi, reluă milady, asociaţia de care vorbeşti e imensă.

— Da, dar ea nu are decât un cap, pe Ali-Remjeh.

— Apoi Ali-Remjeh nu se află la Londra.

— Nu, dar trebuie să vină la Paris.

— La Paris poliţia engleză e neputincioasă, fără autorizarea Franţei.

— Chiar fără a nu se cunoaşte de către poliţia franceză că Ali-Remjeh a venit în Paris.

— Acest om a făgăduit mai mult decât va putea să facă, zise cu răceală milady.

— El s-a mai angajat, apoi, continuă Rocambole, s-o predea pe miss Ellen Perkins.

— Oh! Asta e nostim!

— Precum şi un act important, care va dovedi că ea l-a asasinat pe tatăl ei, comodorul, în complicitate cu Ali-Remjeh, şi un oarecare valet german, anume Frantz.

— Iată un lucru, zise milady, pe care desfid să-l dovedească.

— Te înşeli, milady.

— Nu are probe.

— Ba da. Are una.

— Care?

— Un lung memoriu scris de Bob, fostul dumitale intendent, şi pe care-l posedă omul de care-ţi vorbesc.

— Ei bine, dacă-l posedă, zise ea tot liniştită, cred că ai depline puteri, de la Ali-Remjeh.

— Ca să fac ce?

— Să parezi lovitura ce ne ameninţă.

— Te înşeli, milady, căci acest om, care trebuie să-l predea pe Ali-Remjeh, pe miss Ellen, pe Frantz şi pe principalii şefi ai sugrumătorilor…

— Ei bine?

— Acest om sunt eu, zise cu răceală Rocambole.

Milady scoase un ţipăt şi-l privi pe Rocambole cu o spaimă atât de mare ca şi cum o prăpastie s-ar fi deschis la picioarele ei.

Capitolul XXIV.

Milady îl privea pe Rocambole cu uimire.

Acest om vroia s-o încerce. Oare nu era, aşa cum îl crezuse, emisarul lui Ali-Remjeh?

Se gândi un moment la această alternativă.

Dar Rocambole n-o lăsă mult timp în această iluzie.

— Doamnă, zise el, aveai o soră, miss Anne.

— Ah! Zise milady, ştii şi asta.

— Ştiu că ai pus s-o sugrume.

— Nu eu, ci Ali.

— Ali-Remjeh sau dumneata, nu e acelaşi lucru?

Milady îşi aplecă ochii şi nu răspunse.

Rocambole reluă:

— Miss Anne a lăsat o fată, pe Gipsy.

— Ei şi? Zise milady cu o voce înecată.

— Acestei fete i se cuvine imensa avere furată de la mama ei.

Dar milady se sculă ca o tigroaică şi răcni:

— Averea este a fiului meu!

Rocambole începu să râdă.

— Eşti sigură? Întrebă el.

— Este a lui, repetă milady cu pasiune, căci am dobândit-o cu preţul unei vieţi pline de crime şi disperare.

— Aşteptam această mărturisire, doamnă…

Milady îl privi pe acest straniu personaj.

— Domnule, zise ea, nu mă pricep să ghicesc enigmele.

— Mă voi explica, continuă Rocambole.

— Vorbeşte…

— Fiul dumitale este un gentilom. E onest, frumos şi brav… el merită să fie fericit.

— Oh! Fiul meu… murmură milady cu orgoliu.

— De aceea, continuă Rocambole, nu va fi în stare să se atingă de o avere pătată.

— Domnule!

— Dacă i s-ar spune fiului dumitale: „Strălucita educaţie pe care ai primit-o, luxul care te înconjoară, cadourile de nuntă ale logodnicei tale chiar, toate astea îţi sunt date cu banii crimei!” Ce crezi că ar răspunde?

Milady scoase un ţipăt surd şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Doamnă, urmă Rocambole, ascultă-mă bine, ascultă-mă cu toată seriozitatea, căci ora e solemnă… E un târg pe care ţi-l ofer şi trebuie să te învoieşti îndată.

Din nou ea ridică ochii la dânsul şi se simţi foarte speriată.

— Ştiu toată istoria dumitale şi am probe despre crimele dumitale. Nimic nu mi-ar fi mai uşor decât să te dau mâine

pe mâna justiţiei engleze. Totuşi nu voi face asta decât dacă nu am altă alternativă.

Milady regăsi puţin din acea energie sălbatică de care miss Ellen Perkins dăduse atâtea dovezi.

— Adevărat! Zise ea cu răceală. Şi de ce atâta bunăvoinţă din partea dumitale?

— Pentru fiul dumitale.

Acest cuvânt o lovi drept în inimă pe milady, care se simţi din nou doborâtă.

— Aş fi fost fără milă fată de dumneata, continuă Rocambole, dacă n-ai fi fost mama lui Lucien.

— Deci nu mă vei preda?

Şi se uită fir jurul ei, ca şi cum ar fi vrut să fugă.

Rocambole nu se putu opri să surâdă.

— Oh! Linişteşte-te, doamnă, n-am deloc intenţia să te ţin prizonieră. Numai că ai face foarte rău dacă ai pleca de aici înainte de a ne fi înţeles.

Milady îşi recăpătase sângele rece.

— Ce vrei, dar? Întrebă ea.

— O femeie ca dumneata, doamnă, înzestrată cu atâta energie, obişnuită să domine situaţiile cele mai grele, ar fi capabilă să le ţină piept judecătorilor, să nege totul, cu toate probele cele mai zdrobitoare şi chiar să devină martiră. Justiţia oamenilor, te-ar putea condamna, dar fiul dumitale nu. Asta nu vreau.

— Continuă, zise milady liniştită.

— Vreau să-ţi dau un singur judecător, pe fiul dumitale.

Milady se înfioră:

— Oh! Zise ea, nu vei face asta!

— O voi face, dacă nu vei restitui averea furată.

— Să-l despoi pe fiul meu!

— Trebuie.

— Niciodată! Zise ea cu tărie.

— Ascultă-mă liniştită, doamnă. Tatăl dumitale, comandorul Perkins, a lăsat o avere imensă. Această avere,

destinată surorii dumitale, nenorocita miss Anna, se află întreagă în mâinile dumitale.

Milady dădu din umeri.

— Ceea ce spui se poate, zise ea, dar e o împrejurare pe care poate nu o ştii.

— Să vedem?

— Am alienat această avere.

— Ştiu!

— Şi am ascuns-o aşa de bine, încât nici justiţia engleză, nici dumneata, nici chiar Ali-Remjeh, care n-a atins niciodată decât partea sa de venit, nu ar putea s-o descopere.

— Tocmai fiindcă ştiu asta, zise Rocambole, m-am gândit să întrebuinţez unicul mijloc care să te poată sili să vorbeşti.

— Fiul meu! Zise ea cu un gest de nepăsare.

— Fiul dumitale, care te va dispreţui şi se va smulge din braţele dumitale pentru totdeauna, când îţi va cunoaşte crimele, fiul dumitale, termină Rocambole, care nu va vrea poate să mai trăiască, după această ruşine şi-şi va căuta refugiul în moarte.

Milady scoase un ţipăt.

Dar slăbiciunea şi spaima ei avură doar durata unui fulger.

— Şi cine îţi garantează, zise ea, că fiul meu te va crede?

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole când zise:

— Cu asta mă însărcinez eu.

Apoi, cum milady stătea nepăsătoare, adăugă:

— Noaptea înaintează şi nu vreau să am aerul că îţi întind o cursă. Oameni ca noi trebuie să lupte piept la piept, pe faţă, şi să se servească de toate armele lor.

— Mi-ai vorbit de armele dumitale, dar nu mă tem de ele, zise milady, poţi să-i spui totul fiului meu, el nu te va crede!

— Îţi dau timp până mâine, zise Rocambole.

— Şi dacă mâine… refuz?

— Mâine fiul dumitale te va dispreţui, te va blestema…

— Fie, pe mâine, zise milady.

Şi se scula.

Rocambole sună şi Milon apăru.

— Adu o trăsură pentru milady, zise stăpânul.

După un sfert de oră, milady se depărta, cu mânia în inimă, dar gata să lupte şi nevoind să restituie o avere pe care o destinase pentru fiul ei.

După ce ea plecă, Vanda intră în odaia unde se afla Rocambole.

— Stăpâne, zise ea, nu pricep ce vrei să faci.

— Ora violenţei n-a venit încă, zise Rocambole.

— De ce?

— Fiindcă milady e o femeie în stare să se lase târâtă la eşafod fără să spună ce a făcut cu milioanele ţigăncii; şi aceste milioane ne trebuiesc, rosti apăsat Rocambole.

Capitolul XXV.

Aproape în momentul în care Rocambole o conducea pe milady în casa de pe strada Marignan, trenul expres de Bah sosea la Paris.

Un om cu faţa bronzată, cu părul negru, presărat ici colo cu un fir alb, dar cu dinţii de o albeaţă strălucitoare, privirea înfocată şi talia zveltă, coborî dintr-un cupeu însoţit de alţi doi oameni, cu faţa la fel de bronzată, dar care, deşi erau bine îmbrăcaţi, păreau totuşi servitorii lui.

Acest personaj, care venea din Constantinopol, pe uscat, şi care, prin urmare, după ce se urcase pe Dunăre până la Viena, luase trenul, călătorea cu un paşaport turcesc, care îi conferea titlul de Effendi, adică colonel, şi numele de Rostuck-Paşa şi ziceau că e însoţit de doi servitori sau ofiţeri de ordonanţă.

Unul din aceştia, din urmă, care servea şi ca interpret, luă o birjă, încărcă bagajul şi indică ca loc de destinaţie Grand-Hotel.

După douăzeci de minute Rostuck-Paşa sosea la Grand-Hotel şi cerea, tot prin interpretul său, un apartament luxos.

În timp ce se transportau bagajele şi cei doi secretari vizitau apartamentul şi-l aranjau, turcul, sau cel care se dădea ca atare, aprinse o ţigară şi începu să se plimbe în sus şi în jos pe Bulevardul Capucinilor.

Fiind îmbrăcat europeneşte, cu o distincţie perfectă şi nepurtând nici fes, nu atrase nimănui atenţia şi trecătorii îl luară drept un distins călător.

Unul din secretari veni şi-i spuse că apartamentul era gata.

Rostuck-Paşa se mărgini să răspundă printr-un semn, care se putea traduce astfel:

— Îmi place mai mult aici la aer.

Şi el continuă să se plimbe în sus şi în jos, aruncând o privire distrată asupra trăsurilor care intrau şi ieşeau din curtea hotelului.

Dar deodată el tresări.

O trăsură intrase în curte.

În trăsură străinul observă o femeie palidă, care părea într-o stare de maximă surescitare.

— Miss Ellen, murmură el în limba engleză.

Apoi în loc să se grăbească s-o întâmpine el se ascunse după poartă şi aşteptă.

Trăsura se opri la scară şi milady, căci ea era, coborî.

Un valet îi ieşi înainte.

— Maiorul Hoff s-a întors? Întrebă milady.

— Nu încă, i se răspunse.

Milady era aşa de agitată încât nu văzu pe nimeni în jurul ei, nici chiar pe străinul cu ochi de foc, care tresărise foarte tare auzind pronunţându-se numele maiorului Hoff, încât obrazul său brun devenise alb, ca acel al unui european de la Nord.

Condusă de valet, milady urcă la dânsa.

În faţa lui Rocambole se stăpânise.

Dar, o dată singură îşi repetă întrebările la care nu putuse să răspundă. Era evident că dacă fiul ei afla adevărul avea s-o renege de mamă.

Poate chiar, după cum spusese Rocambole, se va sinucide.

Dar a înapoia imensa avere dobândită în schimbul atâtor crime şi pe care ea le ascunsese aşa de bine încât nimeni nu le putea descoperi, nu era un sacrificiu peste puterile ei?

Şi apoi, cum să-şi anunţe fiul, care o cunoştea acum, şi căreia dânsa îi spusese: „Vei fi cel mai bogat om din Franţa!” că era ruinat?

Ea sesizase în maiorul Avatar pe unul din acei adversari cu care nu se poate juca decât o singură partidă, întotdeauna pierdută.

Trebuia deci să pareze cât mai repede teribila lovitură ce o ameninţa sau totul era pierdut.

Un singur om putea să o servească şi acest om era Frantz.

Acesta însă nu se întorsese încă.

Pretinsul maior Hoff petrecea foarte adesea o parte a nopţii la clubul Asperges şi nu se întorcea decât foarte târziu.

Milady cu toate că era de multă vreme amanta lui, ştiuse să înconjoare legătura lor cu oarecare speranţe.

Maiorul avea în hotel un apartament separat.

Milady îi ordonă servitorului care o însoţise să nu se culce până la reîntoarcerea maiorului şi să-i spună că îl aştepta.

După ce servitorul plecă, milady deschise fereastra şi aspiră aerul rece al nopţii.

„Fiul meu! Fiul meu!” repetă ea într-un fel de delir.

Trecu o oră.

Milady căuta un mijloc de a fugi de Rocambole, de a-l smulge pe Lucien, de a scăpa de urmărirea lui, şi nu-l găsea.

În cele din urmă se auzi un pas în coridor.

— În fine! Murmură milady, iată Frantz…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise ea.

Dar deodată milady se dădu înapoi, tot aşa cum făcuse odinioară, când Rocambole se demascase.

Nu era totuşi maiorul Avatar cel care intrase!

Nu era nici Frantz.

Era personajul misterios sosit sub numele de Rostuk-Paşa şi care înainta încet spre milady, cu braţele încrucişate pe piept.

— Mă recunoşti, miss Ellen? Întrebă el.

— Ali-Remjeh! Murmură dânsa.

Şi căzu aproape fără cunoştinţă într-un fotoliu aflat lângă sobă.

— Da, răspunse indianul scoţând un pumnal, sunt eu care am venit să-i pedepsesc pe vinovaţi.

Şi înainta încet spre dânsa.

Capitolul XXVI.

Ali-Remjeh, căci el era, se apropie la doi paşi de milady, care se uita la dânsul zdrobită.

— Miss Ellen, zise el, ce au devenit jurămintele tale? Cu cine m-ai trădat?

Ea nu răspunse.

— Miss Ellen, continuă Ali-Remjeh, ştiu totul. Unui altuia i-ai dăruit acum inima ta şi ai încetat, să mă iubeşti.

— Iertare! Murmură ea, iertare!

— Nu, zise Ali-Remjeh, tu şi Frantz sunteţi condamnaţi la moarte, dar mai înainte vreau să ştiu unde e fiul meu.

Şi pe când pronunţa acest cuvânt, vocea lui aspră se înduioşă şi furia lui se linişti ca prin farmec.

Milady îl privea cu spaimă; şi totuşi pe lângă spaimă se vădea şi oarecare admiraţie.

Ali-Remjeh era tot frumosul indian de odinioară şi soarele torid care-i arsese capul timp de douăzeci de ani nu fusese în stare să-l îmbătrânească.

— Fiul meu! Unde e fiul meu? Repetă el.

În vocea lui, deşi avea pumnalul în mână, se afla un accent de rugă.

Milady văzu în aceasta salvarea ei.

— Fiul meu? Zise ea, îl văd în fiecare zi şi îşi adoră mama!

Ali-Remjeh aruncă pumnalul, ca şi cum s-ar fi temut că nu va rezista setei de răzbunare.

Milady căzu în genunchi:

— Da, zise ea, ai dreptate… sunt vinovată… mi-am călcat jurământul… dar această crimă trebuie să-mi fie imputată numai mie? Nu m-ai părăsit timp de douăzeci de ani, trimiţându-mi prin sclavii tăi ordinele cele mai crude? Timp de douăzeci de ani nu mi-ai interzis să-mi văd copilul? Şi n-am trăit în completă izolare, aşteptând în zadar reîntoarcerea ta?

— Eu nu îmi aparţineam, zise Ali-Remjeh.

— În schimb eu, continuă milady, eram singura… pradă remuşcărilor mele… fără un prieten… fără o afecţiune

adevărată în jurul meu… Un om din care făcuseşi complicele meu, un mizerabil, dacă vrei, s-a amorezat de mine, m-a urmărit… a devenit stăpânul meu, amintindu-mi mereu de crimele mele…

Şi milady se târa la genunchii acestui om care recăpătase asupra ei supremaţia sa sălbatică, fatală şi pe care, cu opt zile înainte, ea credea că nu-l mai iubeşte.

— Da, spunea dânsa, sub imperiul unui delir, te-am trădat… sunt infamă… merit moartea… ucide-mă! dar, înainte, lasă-mă să-l văd pe copilul nostru.

Această coardă vibrase deja; milady atingând-o încă o dată, îl înduioşa cu totul pe Ali-Remjeh. El o sculă, o privi lung şi-i zise:

— Eşti tot frumoasă!

Milady era salvată.

— Dar, reluă el după un moment de tăcere, vreau să-l ucid pe acest om; vreau să-l ucid!

Milady îşi aplecă capul.

Ea îl părăsise pe maiorul Hoff.

Ali-Remjeh continuă:

— Sunt liber acum, am dat în alte mâini puterea teribilă pe care am exersat-o aşa de mult timp şi care m-a ţinut douăzeci de ani departe de Europa.

Nu mai sunt Ali-Remjeh, şeful sugrumătorilor, sunt Rostuck-Paşa, un om pe care vice-regele Indiei şi întreg guvernul britanic nu-l vor putea recunoaşte. Eşti bogată, precum sunt şi eu… Am venit să te găsesc…

— Unde vrei să mă conduci? Întrebă milady.

— În America. O navă care-mi aparţine ne aşteaptă la Havre.

— Şi fiul nostru?

— Îl vom lua cu noi.

— Dar e mare şi frumos şi se va însura curând.

— O vom lua şi pe logodnica lui.

Şi pe când Ali-Remjeh vorbea, milady îşi aminti…

Ea îşi aminti de maiorul Avatar şi de teribilele lui ameninţări, de condiţiile pe care i le pusese cu o oră înainte.

Sculându-se în picioare şi luând mâna indianului, ea îi spuse:

— Ah! Te crezi liber?

— Sunt.

— Te înşeli. Peste două zile poate, vom fi amândoi prizonieri.

— Prizonieri!

— Da.

— Ai cui?

— Ai guvernului britanic. Vom fi târâţi în fata unei Curţi de justiţie şi vom fi condamnaţi, tu ca şef al sugrumătorilor, eu ca paricidă.

Ali-Remjeh izbucni într-un hohot de râs.

— Aş! Zise el, ştii doar că Anglia a pus un premiu pe capul meu, şi n-aş putea fi în siguranţă în Anglia…

— Nu este nici aici, zise milady.

— Am un paşaport turcesc, răspunse Ali-Remjeh şi nu voi putea fi extrădat.

— Te înşeli…

Şi milady, care era încă sub impresia terorii produsă de convorbirea ei cu maiorul Avatar, îi povesti acestui om tot ceea ce el îi spusese, tot ceea ce dânsa ştia.

Strangulatorul reapăru în omul care nu mai voia să trăiască decât pentru femeia şi pentru copilul sau.

— Ah! Zise el râzând, există deci un om care îndrăzneşte să se lupte cu mine?

— Da.

— Îl voi zdrobi.

— Sau te va zdrobi, zise milady cu spaimă.

Dar Ali-Remjeh îşi regăsise sângele rece.

— Şi acest om, zise el, ţi-a dat douăzeci şi patru de ore de gândire?

— Da.

— Ei bine! Peste douăzeci şi patru de ore vom fi departe de Paris.

— Dar fiul nostru?

— Îl vom lua cu noi, ţi-am spus.

Şi pe când Ali-Remjeh vorbea astfel se auziră nişte paşi în sală.

Milady păli şi începu să tremure.

Uşa se deschise şi maiorul Hoff intră.

Ali-Remjeh îşi reluase pumnalul şi milady, înspăimântată îşi ascunse capul în mâini.

Capitolul XXVII.

Frantz se opri speriat la vederea lui Ali-Remjeh.

Şi dânsul îl recunoscuse pe teribilul indian.

Acesta se repezi la uşă şi o încuie.

Apoi se aşează în faţa pretinsului maior german, spre a-i tăia calea.

Frantz aruncă o privire spre milady.

Aceasta stătea cu capul plecat.

Frantz pricepu că strania putere de fascinaţie exersată odinioară de Ali-Remjeh asupra ei lucrase din nou.

— Sclavule, zise Ali-Remjeh, ai îndrăznit să ridici ochii asupra femeii pe care o iubeam? Vei muri.

Dar Frantz era un om curajos şi-şi regăsi toată îndrăzneala.

Şi el era voinic şi puternic, gata pentru orice încercare.

Ghemuindu-se într-un colţ al odăii, scoase la rândul său pumnalul.

— Ali-Remjeh, zise el, te înşeli, nu mai sunt un sclav.

— Ah! Zise Ali-Remjeh cu dispreţ, ce eşti atunci?

— Sunt un om pe care milady l-a ridicat până la dânsa.

— Adevărat? Zise indianul.

— Şi pe care dragostea l-a făcut egalul ei.

Indianul, dădu din umeri; dar nu se mişcă.

Adresându-i-se lui milady, îi zise:

— Îl auzi, doamnă?

Milady tremura şi continua să ţină ochii aplecaţi.

— Acest om se laudă că este iubit de tine… miss Ellen, continuă Ali-Remjeh cu un accent ce voia să spună că nu e decât un sclav mizerabil şi un asasin plătit.

— Milady, zise la rândul său Frantz, spune-i lui Ali-Remjeh că, de peste zece ani, buzele mele s-au unit cu ale dumitale, că inima dumitale a bătut pe inima mea, că am avut aceeaşi viaţă, că am îndurat aceleaşi dureri şi am avut aceleaşi bucurii.

Milady continuă să tacă.

Ridicând pumnalul, Frantz zise cu furie:

— Da, înţeleg, acest om te sperie, Ellen. El te-a ameninţat în numele puterii sale misterioase şi teribile. Dar eu nu mă tem de dânsul.

Ali-Remjeh dădea din umeri şi-l privi pe Frantz cu un desăvârşit dispreţ.

— Dar spune-i că mă iubeşti! Strigă Frantz cu un accent plin, de ură şi gelozie, şi-i voi împlânta pumnalul în inimă.

Aceste ultime cuvinte scoaseră pe milady din toropeala ei.

Ea înălţă deodată capul; cu privirea fulgerând de mândră, fiica pairilor din Scoţia zise:

— Sclavule, minţi ca un lacheu ordinar! Nu te-am iubit niciodată… nu te iubesc; te dispreţuiesc!

Frantz scoase un ţipăt.

Un moment el rămase ca un om lovit de trăsnet.

Apoi scoase un ţipăt teribil şi ochii lui se injectară de sânge.

Şi, pe când Ali-Remjeh, liniştit, părea cu se bucură de acest triumf neaşteptat, dispreţul lui milady pentru Frantz, acesta din urmă, beat de furie se repezi la dânsa, cu pumnalul ridicat.

— Vei muri cea dintâi, zise dânsul.

Dar înainte ca braţul lui să lovească pieptul lui milady, se auzi o şuierătură în aer şi teribilul laţ al sugrumătorilor aruncat de mâna dibace a lui Ali-Remjeh, se înfăşură de gâtul lui şi îl culcă neînsufleţit la pământ.

Frantz căzu grămadă, scoţând un ţipăt înăbuşit, se agită convulsiv câteva secunde, apoi rămase nemişcat.

Atunci, Ali-Remjeh o luă în braţele sale pe milady, nebună de spaimă, şi-i zise:

— Haide să-l luăm pe fiul nostru şi să fugim!

În acest timp, sufletul maiorului Hoff se găsea încă în corpul său încremenit.

Era mort sau trăia încă?

Nici el singur n-ar fi putut spune, cu toate că mintea nu i se stinsese în totul.

Laţul adusese poate moartea în corp, dar sufletul, care e nemuritor, nu părăsise ura lui plină de gelozie.

Se petrecu atunci un fenomen imposibil de explicat, dar care nu e unic în felul său. Sufletul maiorului Hoff, ca şi cum ar fi fost jucăria unui vis, traversă spaţiul şi-l urmă pas cu pas pe Ali-Remjeh şi pe milady.

Cât timp dură această călătorie?

Mister.

Noaptea trecu, veni ziua; se pătrunse în odaia părăsită de milady şi fu găsit maiorul Hoff fără cunoştinţă.

Un doctor chemat în grabă declară că el încetase din viaţă.

Dar un străin, un rus care se afla din întâmplare la Grand-Hotel, unde venise să facă o vizită, auzind zvonul iscat de acest misterios eveniment, intră în odaia care era plină de lume, se apropie de pretinsul mort şi-l examină cu atenţie.

Apoi, întorcându-se către doctor, îi zise:

— Cred, doctore, că te înşeli. Acest om n-a murit.

Doctorul făcu o schemă dispreţuitoare, ca orice medic conştiincios care-şi vede părerea combătută.

— Îţi repet, zise rusul, acest om nu e mort.

— Eşti doctor? Întrebă cu aroganţă medicul.

— Mă numesc Avatar, şi sunt medic la ocazie.

Şi Rocambole, căci dânsul era, se instală la căpătâiul maiorului Hoff şi-i spuse:

— Îl voi învia eu!

Capitolul XXVIII.

Seara, după plecarea mamei sale, Lucien se simţise mai trist ca de obicei. Acest mister care domnea asupra naşterii sale, grijile în prada cărora se afla mama lui, îl chinuiau.

Cu o lună înainte, plin de dragoste pentru Marie Berthoud, Lucien privea viitorul cu bucurie.

Acum când o cunoştea pe mama lui, viitorul îl speria.

De multe ori după ce tânăra fată şi bătrânul profesor se retrăgeau, el încerca în zadar să adoarmă.

Avea friguri, ca în primele zile al rănii sale, şi se agita în zadar pe pat.

Două ore de dimineaţă, apoi ora trei sunară pe rând.

Negrele presimţiri ale lui Lucien sporeau.

Avea impresia că ceva teribil i se va întâmpla.

În unele momente ale vieţii spiritul pare a fi înzestrat cu o luciditate supranaturală, adică cu alte cuvinte, cu o a doua vedere.

În timp ce era pradă celor mai stranii halucinaţii, uitând aproape pe logodnica lui spre a nu se mai gândi decât la mama lui tânără şi frumoasă încă, dar care părea că poartă pe frunte stigmatul fatalităţii şi suferise deja chinurile unei vieţi agitate, auzi un zgomot.

Noaptea, cei agitaţi de febră, au un auz de o fineţe uimitoare.

Zgomotul pe care-l auzise Lucien era foarte natural.

Era acela al porţii care se deschide şi se închide.

Era un lucru cât se poate de firesc; totuşi Lucien îşi simţi inima bătându-i mai cu putere.

O voce tainică părea a-i spune: „Pentru tine se deschide această poartă.”

Urechea lui, supunându-se, spre a spune astfel, gândului său, se transportă pe scară.

Un pas uşor se auzi urcând spre dânsul.

Pasul grăbit al unei femei.

Apoi se auzi clopoţelul.

Lucien sări din pat.

De când intrase în convalescenţă, de când ar fi fost de prisos să vegheze cineva lângă dânsul, dormea singur în apartamentul său, iar valetul în mansarda lui.

Lucien îmbrăcă repede un halat, nu aprinse lumânarea şi, se repezi în anticameră.

El deschise uşa şi, cu tot întunericul, cu toate că nu-l văzuse pe vizitator sau pe vizitatoare zise:

— Mamă!

— Da, eu sunt, copilul meu, zise cu o voce mişcată milady.

Şi ea intră.

Lucien o luă în braţe şi-i spuse:

— Oh! Vino, te aşteptam…

— Mă aşteptai? Întrebă milady surprinsă.

— Da, când poarta s-a deschis, ceva în mine mi-a spus: „Vine mama ta!”

Şi o duse pe milady în odaie.

Un rest de foc ardea în cămin, luminând puţin odaia, aşa că Lucien nu se mai gândi să aprindă o lumânare.

Milady căzu pe un scaun şi-i zise:

— Lucien, copilul meu, am venit să îmi iau adio.

— Mamă!

— Da, adio! Repetă dânsa.

Lucien, disperat, îngenunche în faţa ei.

— Dar unde pleci, mamă?

— Plec.

— Oh! Nu poţi să faci aşa ceva.

— Şi nu ne vom mai revedea niciodată…

El scoase un ţipăt şi, luându-i mâinile, le strânse într-ale sale.

— Vrei deci să mor? O întrebă el.

— Nu, vreau să fii fericit.

— Fericit! Fericit fără tine? Ah, mamă, mamă! Zise el cu durere.

— Vei fi fericit cu tânăra ta soţie, urmă milady.

— Mamă, mamă, strigă Lucien disperat, chiar vrei dar să mă ucizi?

Dar milady îl privi şi-i spuse cu o voce mişcată:

— Lucien, am venit în mijlocul nopţii fiindcă vroiam să am cu tine o întrevedere solemnă şi supremă. Ştii că sunt mama ta, dar nu ştii numele meu şi ţi-am spus că nu-l vei şti niciodată pe tatăl tău.

Lucien îşi aplecă fruntea şi nu răspunse.

— Lucien, continuă milady, în ora supremă a despărţirii…

— Oh! Mamă, de ce vorbeşti astfel?

— În această oră supremă, continuă ea, nu vreau ca fiul meu să mă dispreţuiască.

— Să te dispreţuiesc!

— Lucien, copilul meu, tatăl tău trăieşte şi te iubeşte…

— Tata trăieşte, tata mă iubeşte! Strigă Lucien cu delir.

— Tatăl tău se află la Paris.

Lucien scoase un ţipăt.

— Dar înainte de a se face ziuă, el va părăsi acest mare oraş, termină milady, şi nu-l vei vedea niciodată.

— Oh! Zise Lucien disperat, tot ceea ce spui e cu neputinţă, mamă! Cum, tatăl meu se află în Paris… şi nu-l pot vedea?

Milady încuviinţă din cap.

— Îţi repet, zise ea, tatăl tău şi cu mine vom părăsi Parisul înainte de a se face ziuă.

— Oh!

— Şi crede-mă trebuie să fie un motiv foarte puternic pentru ca un tată să treacă pe lângă fiul său fără să-i deschidă braţele, pentru ca o mamă să se despartă de dânsul pentru totdeauna…

Şi milady izbucni în lacrimi.

— Mamă! Mamă! Zise Lucien îngenunchind în faţa ei, mă simt jucăria unui vis oribil…

— Mai puţin oribil decât realitatea, zise ea, ştergându-şi lacrimile.

Şi cum el o privea cu spaimă, ea adăugă:

— Lucien, tatăl tău este condamnat la moarte!

Lucien se sculă în picioare, se clătină şi fu cât pe ce să cadă.

Dar Dumnezeu îi dădu, fără îndoială, în acel moment o putere supraomenească, pentru că el spuse:

— Mamă, oricât de teribil ar fi adevărul, vreau să-l ştiu.

— Ţi-l voi spune… murmură milady.

Capitolul XXIX.

Milady era cu faţa scăldată în lacrimi.

— Da, copilul meu, zise ea, ai dreptate să-mi ceri adevărul şi-l vei afla…

În acelaşi timp, îşi şterse lacrimile, păru să facă o sforţare spre a se calma şi începu astfel povestirea micului roman pe care îl pregătise:

— Copilul meu, sunt englezoaică. Tatăl tău este indian. Prin strămoşii mei descind, dintr-una din cele mai mari familii din Scoţia; prin tatăl tău, tu eşti moştenitorul unui rajah strangulat de englezi.

La aceste cuvinte, Lucien respiră.

— Ah! Zise el, tata nu e deci un criminal?

— Tatăl tău e cel mai nobil dintre oameni, continuă milady. Rebel faţă de Anglia, care voia să-l supună, el s-a bătut cu disperare spre a apăra tronul strămoşilor săi. La douăzeci de ani era general, şi a ţinut un moment piept întregii armate a Companiei Indiilor. A căzut rănit pe câmpul de luptă, a fost ridicat, fiind încă în viaţă; i s-a refuzat moartea pe care o cerea, şi a fost adus prizonier la Londra.

Milady se opri un moment şi-l privi pe fiul său, a cărui faţă se transfigurase.

Lucien se simţea renăscând.

— Apoi, mamă, apoi? Zise el cu nerăbdare.

— La Londra l-am cunoscut, l-am iubit şi am fost adorată de dânsul.

Şi vocea lui milady redeveni mişcată.

— Tată! Meu, continuă ea, s-a războit mult timp în India; el dispreţuia această mare rasă a indienilor şi maharhilor, sau mai bine zis îi ura.

El m-ar fi ucis dacă ar fi ştiut că cedasem amorului tatălui tău.

— Încep să pricep, murmură Lucien plecându-şi capul.

— Nu, nu pricepi, reluă milady. Un preot catolic ne-a unit în secret.

Lucien avu o explozie de bucurie.

— Nu sunt deci un bastard! Strigă el.

— Nu, zise milady, dar eşti fiul unui proscris. Tatăl tău a putut să scape. Ascuns pe bordul unei nave de comerţ, el a părăsit pe furiş Anglia, s-a dus în India, şi, adunând rămăşiţele partizanilor săi, a reînceput lupta. Această luptă a durat douăzeci de ani. În curs de douăzeci de ani, aci învins, aci respingându-i pe englezi spre marginea mării, aci obligat să se refugieze în munţi, el a dus la disperare Compania Indiilor.

— Şi a murit? Întrebă cu tristeţe Lucien.

— Nu. A trebuit să părăsească, în fine, acest pământ al Indiei, unde nu mai avea soldaţi. Pe capul său s-a pus mare preţ în Anglia. Oriunde îl vor găsi vor pune mâna pe dânsul.

— Chiar în Franţa.

— În acest moment, zise milady, sunt oameni la Paris, care aşteaptă sosirea lui spre a pune mâna pe dânsul.

— Se ştie deci că el trebuie să vină?

— Da, spre a-şi revedea femeia şi copilul.

— Dar atunci, zise Lucien cu bucurie, îl vom vedea.

— Nu, căci e obligat să fugă chiar în noaptea asta. Numai la Havre, pe bordul unei nave care îl va transportă în America, el va fi în siguranţă.

— Oh, tată! Murmură Lucien.

— De aceea, copilul meu, reluă milady, am venit să-mi iau adio.

— Mamă! Pleci?

— Îmi urmez soţul.

Lucien scoase un ţipăt, apoi, luând-o pe milady în braţe, întrebă:

— Şi dacă aş pleca şi eu cu voi?

— Tu?

— Da.

— În America?

— Desigur.

— Dar logodnica ta?

— O vom lua şi pe ea.

— Va consimţi dânsa să vină cu noi?

— Mâine va face tot ce vom voi.

Milady dădu din cap.

— Nu, zise ea, e cu neputinţă!

— Mamă, repetă Lucien, vin cu voi.

— Dar gândeşte-te, copilul meu, că trebuie să părăsim Parisul înainte de a se face ziuă.

— Şi ce-i cu asta!

— Cum vrei tu ca logodnica ta să ne poată urma? şi chiar tu, care eşti încă suferind…

Milady se opri brusc. Un zgomot de trăsură se auzi la poartă.

— Adio! Zise milady.

— Ce e mamă? Întrebă Lucien.

— Este fără îndoială tatăl tău, care vine să mă caute, răspunse ea.

Şi se repezi la o fereastră, pe care o deschise. Fereastra dădea drept spre poartă.

O trăsură, într-adevăr, staţiona acolo. Din această trăsură, Lucien văzu coborând un om înalt, înfăşurat într-o manta.

— E dânsul! Murmură milady.

Şi, aplecându-se, murmură câteva cuvinte în limba indiană.

Inima lui Lucien bătea cu putere.

Omul înalt înălţă capul şi păru a fi prada unei vii emoţii.

Apoi se apropie de uşă şi sună. Atunci milady, întorcându-se către Lucien, îi zise:

— Îl vei vedea pe tatăl tău!

După cinci minute, acest om straniu, numit Ali-Remjeh, strângea în braţele sale pe Lucien şi exercita asupra lui ciudata sa putere de fascinaţie.

Lucien vedea în el nu un bandit şi un asasin, ci un erou, un martir al libertăţii.

Mama sa devenise un înger de resemnare şi de devotament.

Tânărul om entuziasmat strigă:

— Oh! Plec cu voi şi vă voi urma până la capătul lumii.

— Tu şi logodnica ta… zise milady.

— Ea mă va urma.

— Ei bine! Zise ea, redevenind deodată mişcată şi speriată, atunci să plecăm mai repede!

Ea se gândea la maiorul Avatar, care îi acordase o zi de gândire şi care, peste câteva ore, nu numai că se va opune plecării sale grăbite, dar îi va spune lui Lucien:

— Te crezi fiul unui erou; ei bine, eşti copilul unei paricide şi al unui bandit.

Capitolul XXX.

Să revenim la maiorul Hoff, pe care l-am lăsat pe un pat la Grand-Hotel, lipsit de orice simţire, între un doctor care pretindea că murise şi maiorul Avatar, care afirma contrariul.

Instalându-se la căpătâiul maiorului Hoff, maiorul Avatar ceru să fie lăsat singur cu dânsul.

Luând un flacon din sărurile sale magice, Rocambole îl puse sub nasul maiorului.

Reactivul fu aşa de violent, încât pretinsul mort se agită convulsiv.

Rocambole luă câteva bucăţele din sarea aceea, o sfărâmă între degetele sale, apoi le puse într-un pahar cu puţină apă şi, deschizând cu sila gura lui Frantz, îi turnă conţinutul paharului.

Apoi îl luă în braţe şi îl ridică pe jumătate, pentru ca băutura să poată ajunge mai repede în stomacul său.

Maiorul Hoff începu să se agite pe patul său şi, în fine, scoase mai multe suspine.

Rocambole încuie uşa.

De fapt maiorul Hoff nu se deşteptă şi nici nu deschise ochii.

Dar buzele sale se agitară şi scoaseră un sunet. Acest sunet era un nume abia articulat.

— Milady.

Rocambole ascultă.

Fără îndoială sufletul maiorului Hoff era deşteptat cu totul, dar letargia îi stăruia încă în corp, în vreme ce sufletul se bucura de acea luciditate numită somnambulism, căci după numele de milady urmară alte cuvinte pe care Rocambole le ascultă cu atenţie.

— Milady, zicea maiorul fără să deschidă ochii şi cu o voce întretăiată, ai fugit dar te voi ajunge… Ai părăsit Parisul… ştiu… ştiu… Dar pământul nu e aşa de mare încât să nu-l pot ocoli…

Rocambole nu se înşela. Frantz era sub efectul unui acces de somnambulism.

Rocambole îşi aminti de rezultatele uimitoare, obţinute odinioară de Baccarat, devenită doamna Charmet, asupra micii evreice.

Luând atitudinea unui hipnotizator, el începu să încarce cu fluid fruntea maiorului adormit.

Frantz se agită sub influenţa acelui fluid misterios, ca un cal nărăvaş la pintenii călăreţului.

Dar fluidul dominator triumfă şi-l reduse la neputinţă.

Rocambole îi puse mâna pe frunte şi îi zise:

— Vezi!

Frantz făcu câteva mişcări bruşte, dezordonate şi murmură:

— Îi văd! îi văd pe amândoi.

— Pe cine? Întrebă Rocambole

— Pe milady.
— Bine. Şi apoi?
— Pe Ali-Remjeh. Ei au părăsit Parisul.
— Când?
— În noaptea asta.
— Unde se duc?
— Spre mare.
— Vezi o navă? Întrebă Rocambole.
— Da.
— Cum e?
— E un bric.
— Cu pânze roşii?
— Da… Ah! Aşteaptă…

Şi Frantz păru că face o sforţare supremă spre a vedea prin spaţii.

— Ce mai vezi? Îl întrebă Rocambole.
— Milady e pe bordul unui bric.
— Singură?
— Nu, cu Ali-Remjeh… şi apoi…
— Ah? Mai e cineva cu dânşii?
— Da… un bărbat şi o femeie…
— Îi recunoşti?

Frantz tăcu un moment, apoi spuse:

— E Lucien… şi logodnica sa… îi văd…
— Nava se mişcă?
— Nu, e ancorată.

De ce nu pleacă?

— Fiindcă pe mare e furtună şi nici un pilot nu vrea să iasă din radă.

— Asta e tot ceea ce vroiam să ştiu, murmură Rocambole.

Apoi îşi trecu din nou amândouă mâinile pe fruntea maiorului:

— Trezeşte-te! Îi zise.

Deodată, Frantz suspină, apoi deschise ochii şi se uită în jurul său cu privirea speriată a omului care nu-şi aduce

aminte de nimic.

Maiorul Avatar se aşezase din nou pe scaun.

— Cum! Zise Frantz recunoscându-l, dumneata eşti, maiorule?

— Da, eu.

— Cum de eşti aici şi ce caut eu?

— Dragul meu, răspunse Rocambole, caută să-ţi aminteşti ce s-a petrecut azi noapte, şi îţi voi completa amintirile.

— Oh! Strigă deodată maiorul Hoff, da, ştiu… un om…

— Un om şi-a petrecut laţul de gât şi te-a strangulat… Ridică-te şi priveşte în oglindă semnul vânăt pe care-l ai în jurul gâtului.

— Mizerabilul! Murmură Frantz pălind.

— Acest om, zise cu răceală Rocambole, este Ali-Remjeh, şeful Strangulatorilor, tatăl lui Lucien, şi prin urmare primul amant al lui milady.

Frantz se sculă speriat pe patul său.

— De unde ştii asta? Strigă el.

— Aşteaptă… milady şi Ali-Remjeh au părăsit Parisul.

— Când? Întrebă Frantz, înroşindu-se. Dar îi voi ajunge.

— Asta va fi uşor, căci ştiu unde sunt.

— Ştii? Dar cum?

— Dumneata mi-ai spus în somn. Scuză-mă că te-am hipnotizat.

Şi cum maiorul Hoff îl privea pe Rocambole cu spaimă, acesta din urmă îi spuse:

— Dragul meu, fără mine erai îngropat, căci un doctor care a plecat de aici a constatat decesul dumitale.

Frantz nu-şi putu stăpâni un fior.

Rocambole adăugă:

— Ţi-am făcut deci un serviciu. Dar asta încă nu-i nimic… Căci nu depinde decât de dumneata spre a mă lua şi pe mine în goană după răpitorul dumitale şi după amanta dumitale, care nu te mai iubeşte. Ascultă-mă.

Şi Rocambole, care se sculase pentru un moment, se aşează într-un fotoliu la căpătâiul maiorului Hoff.

Capitolul XXXI.

Vanda locuia tot în casa de pe strada Marignan.

De cincisprezece zile această casă, cu aparenţă aristocratică şi liniştită, totuşi fusese martoră multor evenimente misterioase.

De mai multe ori noaptea la ora când Champs-Élysées devine pustiu, o birjă se oprea în faţa porţii.

Aici cobora un om.

Aici cobora o femeie.

Uneori, şi unul, şi celălalt.

În timpul zilei, vecinii zăreau adesea o femeie tânără, plimbându-se prin grădină.

Era Vanda.

Nu o dată, se vedea intrând şi ieşind un servitor bătrân, cu părul alb, având o statură de uriaş; acesta era Milon.

Nimeni nu bănuia că în acea casă se mai aflau şi alţi oaspeţi.

Totuşi, Moartea Bravilor, Noël, Marmouset şi Gipsy se aflau acolo şi nu se mişcau din casă.

Poate că Milon ar fi putut spune că sir James Niwely, şeful sugrumătorilor era închis în pivniţă şi aştepta în zadar ora liberării sale.

Această oră nu mai suna.

În fine, a doua seară după ce maiorul Avatar îl vizitase pe Lucien, Vanda auzi o cheie deschizând poarta. Era Rocambole care se întorcea. El se duse drept la odaia Vandei şi-i zise:

— Îţi comunic instrucţiunile mele.

— Cum, stăpâne, zise ea, pleci din nou?

— Da.

— Unde anume?

— Nu ştiu.

Ea îl privi cu mirare.

— Nu ştiu acum, zise el, dar voi şti peste două zile, Plec şi-l iau cu mine pe Milon, Moartea Bravilor şi pe Noël.

— Şi eu?

— Ţie îţi încredinţez să-i păzeşti pe Marmouset şi pe Gipsy.

— Şi cu englezul ce faci?

— II iau cu mine.

Şi Rocambole sună clopoţelul.

Milon alergă.

— Să fi gata de plecare peste o oră, zise el.

— Cu dumneata, stăpâne?

— Da, răspunse Rocambole.

Apoi, adresându-se din nou Vandei:

— Ce mai face Gipsy?

— Cred că cel mult peste opt zile îşi va redobândi luciditatea. De altfel ea nu mă va mai părăsi. De când e aici petrece ore întregi ţinându-mă de mână şi privindu-mă în ochi.

— Marmouset şi-a pierdut deci influenţa?

— Oh! Nu… se simte că ea îl iubeşte!

— Dacă Marmouset e iubit de Gipsy, iar ea îşi va recăpăta raţiunea şi-l va lua de soţ, va putea spune că a avut un vis, zise Rocambole surâzând.

— Dar n-are încă milioanele.

— Mă duc să le caut.

Şi Rocambole scoase din buzunar un plic mare sigilat pe care i-l întinse Vandei.

— Ce e asta? Întrebă ea.

— Ascultă bine. Dacă peste opt zile nu m-am reîntors, vei deschide această scrisoare.

— Bun. Şi?

— Şi pe urmă punct cu punct instrucţiunile cuprinse în el.

— Te voi asculta, stăpâne, zise Vanda cu nelinişte. Dar oare de ce să nu te reîntorci peste opt zile?

— Fiindcă mă voi îmbarca la Havre.

— Pentru Anglia?

— Nu ştiu… nu voi şti decât în momentul când voi fi la bord.

Vanda îşi plecă fruntea şi nu mai făcu nici o obiecţie.

Sir James, trântit la pământ de Milon cu câteva zile înainte, stătea legat în pivniţa casei.

De două ori pe zi i se ducea de mâncare.

După ce trecuse prin toate fazele terorii şi ale disperării, sfârşise prin a cădea în acea resemnată prostraţie, comună raselor fataliste ale Orientului.

Captivitatea lui dura de cincisprezece zile când, într-o seară, poarta închisorii sale se deschise şi intră Milon, paznicul lui obişnuit.

Dar Milon nu era singur.

Un om îl însoţea şi, la vederea acestuia sir James tresări.

El îl recunoscu pe Frantz, adică pe maiorul Hoff, servitorul devotat al lui milady.

Frantz scoase din buzunar o pungă plină cu aur pe care i-o întinse lui Milon zicându-i:

— Iată plata serviciilor tale.

Milon luă punga cu atâta grabă încât sir James crezu că într-adevăr fusese cumpărat de Frantz.

Apoi plecă, lăsând pe acesta din urmă cu sir James.

Baronul îl privi pe maiorul Hoff cu o explozie de bucurie.

— Dumneata aici! Zise el în sfârşit.

— Da, zise maiorul Hoff, am venit să te eliberez.

— Să mă eliberezi!

— L-am corupt pe gardianul dumitale şi vei putea pleca de aici.

— Dar Rocambole?

— El lipseşte.

— Această casă e totuşi plină de oamenii lui.

— Te înşeli. Toată lumea a plecat. Milon i-a depărtat pe toţi.

— Ah!

În acelaşi timp, Frantz îl dezlegă pe sir James, adăugând:

— N-avem nici un minut de pierdut.

— Spre a ieşi de aici?

— Mai întâi, şi apoi pentru a părăsi Parisul.

Dacă vrei să fii liber, trebuie să-mi faci un jurământ.

— Care?

— Acela de a mi te supune timp de patruzeci şi opt de ore, oricât de stranii ţi s-ar părea dorinţele mele.

— Mă supun, răspunse sir James, care era însetat de libertate.

— Atunci, urmează-mă.

Şi Frantz îl târî pe sir James luând şi lumânarea pe care i-o lăsase Milon.

Ei se urcară în hol.

Casa era tăcută şi părea pustie.

La poartă staţiona un cupeu.

Frantz deschise uşa şi-i spuse lui sir James:

— Urcă!

— Dar unde mergem? Întrebă baronul.

— La gară, să luăm trenul care pleacă la miezul nopţii din Paris şi ajunge la Havre la orele 6.

— Mergem la Havre? Dar, zise James cu un fulger de ură în privire, aş fi vrut totuşi să mă răzbun!

— Pe cine?

— Pe Rocambole.

— Obiectul răzbunării se află acolo, răspunse Frantz.

Şi se urcă în cupeu lângă baron.

Acesta din urmă nu putea presupune că maiorul Hoff părăsise pentru totdeauna cauza lui milady şi avea într-însul o încredere oarbă.

Capitolul XXXII.

Portul Havre avea o înfăţişare ciudată.

De opt zile nici o navă nu ieşise din radă, şi niciuna n-a intrat.

E vânt şi furtună pe mare, iar piloţii refuză să-şi îndeplinească atribuţiile.

Navele joacă în port şi adesea chiar sunt spălate de valuri, ca şi cum s-ar afla în mijlocul mării.

Curioşii sunt foarte rari în port, căci vântul suflă cu violenţă şi pe uscat.

Totuşi, în cârciuma „Fille-Sauvage” din port, vreo treizeci de persoane examinează cu curiozitate prin geamuri un mic bric.

— Este bricul indian, zise un stăpân de echipaj, care şi-a restabilit cartierul de iarnă în acea cârciumă şi e ascultat de toţi ca un oracol, deoarece Mahorec este un vechi lup de mare, care a navigat prin toate părţile şi care nu mai are nimic de învăţat.

— Copiii mei, adăugă el, marea e aşa de rea, încât nici peste opt zile nu se va putea pleca; şi asta pare că pune beţe în roate bricului indian.

— De ce, Mahorec? Întrebă un tânăr.

— Hm! Eu ştiu sau mai bine zis, bănuiesc… dar asta îmi ajunge… căci nu priveşte pe nimeni.

— Mahorec, întrebă un alt matelot, l-ai văzut pe căpitanul bricului?

— Da, pe punte

— El nu coboară niciodată pe uscat?

— Niciodată.

— Şi nici secundul?

— Ba da, acesta a venit chiar azi de dimineaţă aici să caute provizii; dar nu se duce niciodată în oraş, aici îşi face toate târguielile.

— Se ştie câţi oameni sunt pe bord?

— Doisprezece marinari, un bucătar, un mecanic, un chirurg, secundul şi căpitanul, doi bărbaţi şi două femei, în total douăzeci şi două de persoane.

— Mahorec, zise un tânăr care tocmai intrase în cârciumă, pari bine informat.

Mahorec privi pe cel ce-i vorbea, pe care îl vedea pentru prima oară.

După aspect acesta din urmă se vedea a fi marinar şi între marinari se naşte repede încredere.

— Mă cunoşti? Întrebă Mahorec.

Necunoscutul îi răspunse surâzând:

— De la Rochefort la Brest şi de la Lorient la Tulon, cine se poate lăuda că e marinar, dacă nu l-a cunoscut pe moş Mahorec?

— Adevăr grăieşti băiete, zise Mahorec măgulit.

Şi, luându-şi halba de bere, se aşează la masa necunoscutului.

Apoi, luând un aer confidenţial îi zise pe şoptite:

— Toţi oamenii de aici sunt nişte brute care nu înţeleg nimic. De aceea e nevoie să le explic de ce vremea cea rea îl contrariază pe căpitan şi întreg echipajul bricului indian.

— Ai dreptate, zise acel om.

— He! He! Continuă Mahorec, făcând cu ochiul, o fi pe bord o frumoasă schimbare? De contrabandă la adresa Angliei, care nu m-ar uimi de loc.

— Nici pe mine, moş Mahorec.

— Trebuie să-ţi spun că e mai mult de o lună de când bricul e la Havre.

— Adevărat?

— Secundul îl comanda. El vorbeşte limba la fel de bine ca mine şi ca dumneata.

Necunoscutul surâse.

— E un mulatru înalt, foarte bun băiat. În fiecare zi el şi cu mateloţii veneau pe uscat. Poate chiar guvernul le-a dat ajutor, sfătuindu-i pe oamenii din port spre a nu fi prea vigilenţi.

— Crezi?

Mahorec continuă:

— Am totdeauna în minte ideea că vom avea un război crâncen cu Anglia.

— Atunci, după ideea dumitale, acest bric ar putea fi un corsar?

— Se poate. Dovadă e căpitanul pe care nimeni nu-l cunoaşte şi nu l-a văzut niciodată la bord, şi care a sosit din Paris.

— Când?

— Acum trei zile: se pare că e foarte supărat de vremea asta rea.

— Deci, nimeni nu l-a văzut pe căpitan în oraş?

— Nu, dar secundul mi-a spus că este un indian care îi urăşte de moarte pe englezi şi pe care guvernul francez îl apără.

Necunoscutul îi mai puse câteva întrebări lui Mahorec, dar în zadar, căci acesta din urmă spusese tot ce ştia.

Alţi mateloţi intrară în cârciumă şi necunoscutul se despărţi de Mahorec fără să-şi spună numele.

Trecu ziua.

Spre seară cârciuma se goli. Unii se duseră să se culce la bordul navelor lor, alţii o porniră pe străzile întortocheate din port.

Seara necunoscutul se întoarse şi ceru de mâncare.

Fata cârciumarului îi spuse:

— Ţi-ar plăcea să mănânci în societate?

— Desigur, răspunse el, fără ca întrebarea să-l mire.

— Vrei să mănânci cu secundul bricului indian?

— Nu cer altceva. Unde se află?

— Sus în cabină.

Necunoscutul urcă scara şi pătrunse în cabină, unde, într-adevăr, un om se afla la masă.

La vederea noului venit, acest om se sculă şi-l salută cu tot respectul datorat unui superior.

— Ei bine? Întrebă necunoscutul, închizând uşa.

— Totul e pus la punct.

— Oamenii noştri sunt pe bord?

— Da.

N-au fost recunoscuţi.

— Niciunul. Milady a trecut de trei ori pe lângă Frantz, care fuma pe punte, şi nici nu l-a privit.

— Şi Milon?

— Are o faţă bronzată şi şi-a vopsit părul negru.

— Răspunzi de restul echipajului?

— Ca de mine însumi.

— Noël, zise necunoscutul, care avea cercei în urechi, tu eşti un băiat inteligent.

— Stăpâne, răspunse secundul bricului indian, n-am stat zece ani la Toulon fără să devin puţin marinar.

— Plecăm mâine?

— Marea e rea. Da asta e tot una.

— Şi apoi furtuna mă cunoaşte pe mine, zise omul cu cercei, care nu era altul decât Rocambole.

Noël, căci dânsul era secundul bricului indian, surâse şi zise:

— Când te gândeşti că Ali-Remjeh n-aşteaptă decât un singur lucru pentru a putea pleca.

— Ce anume, un pilot?

— Da.

— Ei bine! Mâine îl va avea.

Şi Rocambole se aşează la masă.

Capitolul XXXIII.

E noapte, vântul continuă să bată cu putere şi cheiurile portului sunt pustii.

Totuşi, pe bordul navei numită bricul indian, doi oameni vorbesc pe şoptite, culcaţi unul lângă altul, la cârmă.

Aceşti doi oameni sunt Noël şi Milon.

Amândoi ar putea să intre în prăvălia vânzătorului de fructe din strada Vert-Bois, dar ei n-ar fi recunoscuţi.

Milon a devenit un mulatru desăvârşit.

Faţa bronzată îi stă de minune unui om ca dânsul, de o statură herculeană.

Noël a devenit un adevărat anglo-indian, de rasă roşie. Chiar Ali-Remjeh s-a înşelat.

Cum s-au săvârşit toate aceste minuni şi cum a devenit Noël secundul unui vas indian?

Tocmai asta îi explica Milon în acel moment.

— Ascultă bine, îi zise Noël.

— Ascult, răspunse Milon. Stăpânul şi cu tine aţi plecat în Anglia, acum trei săptămâni.

— A doua zi după ce stăpânul a scăpat din carierele de la Pantin…

— Şi unde a fost salvat de Marmouset?

— Da.

— Dar ce a căutat la Londra?

— S-a dus să vadă pe şeful Amiralităţii, ceea ce e acelaşi lucru cu ministrul marinei.

— Bine, zise Milon. Şi apoi?

— Atunci el i-a spus lordului: Aţi oferit un premiu aceluia care vă va preda pe Ali-Remjeh, şeful suprem al sugrumătorilor. Da, i-a răspuns lordul. Dă-mi acel premiu, i-a răspuns stăpânul.

— Dar? răspunse Milon uimit.

— Aşteaptă! Stăpânul i-a povestit lordului o sumă de lucruri relative la sugrumători, şi se pare că s-a avut o mare încredere într-însul, căci i s-au dat depline puteri.

I s-au pus la dispoziţie oameni şi bani, iar de la Brighton am venit drept aici.

— Toate astea nu-mi spun…

— Dar ascultă. Până acum, nu poţi pricepe… i s-au dat stăpânului, pe când se afla la Londra, o mulţime de informaţii. Astfel, de exemplu, că o navă sub pavilion englez, cu un echipaj indian, va veni la Havre, sub comanda unui căpitan secund, dar cu misiunea de a lua pe bordul său, cu destinaţia New-York, un căpitan.

— Şi acest căpitan e acela care a sosit alaltăieri dimineaţa? Întrebă Milon.

— Da. Numai că, după cum vezi el are societate şi călătoreşte în familie.

— Dar, reluă Milon, cu toate astea, nu mi-ai spus cum ai luat locul secundului, şi noi, oamenii lui Rocambole, locul echipajului.

— Asta e foarte simplu, zise Noël.

— Cum asta?

— Îţi aduci aminte de Gurhi?

— Da.

— Şi de sir George Stowe?

— Da.

Gurhi îl iniţiase pe stăpân în bună măsură în secretele sugrumătorilor.

— Bun!

— Sir George Stowe a completat opera, însă, sir George Stowe, deposedat de puterea sa la Londra, a jurat o ură de moarte lui Ali-Remjeh şi lui sir James Niwely.

— Ştiu asta.

— El a devenit sclavul lui Rocambole şi îl va servi până la moarte. Mai trebuie să-ţi spun că sir George Stowe, deposedat de către sir James de autoritatea sa, a rămas totuşi şeful aparent al sugrumătorilor din Londra. El are însemnele care-l indică pe comandant. Când am sosit la Londra, stăpânul i-a trimis o telegramă lui sir George Stowe. Acesta a sosit în aceeaşi seară. El s-a dus la bordul bricului indian şi a fost recunoscut. Secundul l-a primit cu mult respect. Ah! Se întrerupse Noël, uitam să-ţi spun un lucru…

— Care?

— Că Ali-Remjeh, care a părăsit India de mai multe luni, îi scrisese lui sir George Stowe spre a-i da ordine. Sir George Stowe fiind înlocuit de sir James, ordinele sosite, la Londra i-au fost expediate acestuia din urmă. Dar pentru că sir James se afla în mâinile noastre, ordinele au fost primite de Rocambole.

— Bun! Zise Milon, încep să pricep.

— Sir George Stowe, continuă Noël, după ce a vorbit cu secundul, a fost convins că el nu l-a văzut niciodată pe Ali-

Remjeh, şi că el nu cunoştea la Calcutta, de unde venea vasul, decât pe sugrumătorii subalterni. El i-a dat ordin să pornească în cursul nopţii cu şalupa pe urmele bricului, şi să ia comanda ambarcaţiunii. Marea era deja agitată, dar totuşi se putea naviga. Şalupa îi avea la bord pe secund şi opt oameni de echipaj. Ceilalţi patru rămăseseră la bordul bricului, în cală. Sir George Stowe avea depline puteri de la Ali-Remjeh, şeful suprem; secundul nu putea decât să se supună. Destinaţia era necunoscută. Şalupa a luat drumul spre Fecamp. Vântul era puternic, marea agitată, dar şalupa înainta. Din ordinul lui sir George Stowe, şalupa s-a apropiat de un bric, ce se afla pe mare. Vasul aflat sub pavilion englez, văzând şalupa, a lansat o ambarcaţie pe mare. Şalupele au acostat. Aceea a bricului era plină de mateloţi englezi, care s-au aruncat asupra indienilor, i-au legat, împreună cu secundul, şi i-au dus la bordul navei lor. Sir George Stowe a rămas în şalupă, cu doi mateloţi ai navei engleze: unul era Moartea Bravilor, celălalt…

— Erai tu? Întrebă Milon.

— Da. Ne-am reîntors la Havre, în timp ce bricul englez, care fusese trimis de amiralitatea engleză în urma cererii lui Rocambole, îl ducea pe secund şi pe cei opt oameni ai echipajului indian. La Havre am recrutat echipajul meu. Am revenit noaptea la bordul bricului: cei patru oameni, rămaşi din fostul echipaj au fost puşi în fiare şi aruncaţi în fundul vasului. Şi iată cum, termină Noël, Ali-Remjeh, care se crede pe teren propriu, se află pe terenul neutru.

— În fine, când plecăm?

— Mâine.

— Şi Rocambole vine cu noi?

— El e pilotul, care a venit azi de dimineaţă la bord.

— Numai stăpânul e în stare să se metamorfozeze astfel, murmură Milon. Nici nu l-am recunoscut.

— Tăcere! Zise Noël. Şi făcu semn spre Milon. O formă neagră apăruse.

Capitolul XXXIV.

Noël şi Milon rămaseră nemişcaţi. Noaptea era întunecoasă, vântul bătea. Forma neagră, care apăruse, fu curând întâmpinată de o altă formă.

Noël, care avea privirea pătrunzătoare şi dobândise capacitatea de a vedea distinct în întuneric, îl recunoscu pe Ali-Remjeh în cea dinţii umbră şi pe milady în cea de a doua. Aceasta din urmă îl luă de braţ pe Ali-Remjeh şi amândoi se îndreptară spre prora.

Ei erau în acel loc la o distanţă destul de mare de Milon şi Noël, pentru ca aceştia, chiar şi pe timp liniştit, să poată auzi ceea ce-şi vorbeau.

Dar cum vântul bătea dinspre prora, convorbirea lor ajunse până la cei doi falşi indieni.

Milady spunea:

— Crezi dar, iubitul meu, că vom putea pleca?

— Da.

— Marea e totuşi foarte rea.

— Pilotul care a urcat la bord astă seară pretinde că vom găsi un timp mai prielnic.

— Ah! Murmură milady, sunt nerăbdătoare să plecăm.

— Te temi aşa de mult de acel om?

— Mă înfior gândindu-mă la dânsul.

Ali-Remjeh o cuprinse în braţele sale pe milady şi zise:

— Scumpă prietenă, încă câteva ore şi orice pericol a dispărut. Nu-l avem cu noi pe iubitul nostru copil şi logodnica sa?

— Oh! Copii binecuvântaţi, murmură milady cu emoţie, ei sunt gata să ne urmeze până la capătul lumii!

— Şi sărmanul bătrân, care din dragoste pentru fiica sa se expatriază la vârsta lui! Zise Ali-Remjeh.

Milady păstră un moment tăcerea.

— Eşti sigur de cei doi oameni pe care i-ai lăsat la Paris? Zise ea în fine.

— Ca de mine însumi.

— Vor putea ei, cu semnăturile noastre, să retragă enormele sume de bani depuse la casa David-Humphry?

— Fără îndoială.

— Şi le vor aduce la New York.

— Îţi jur, aceşti oameni sunt sclavii noştri.

Milady se uita la cer, care începuse să se lumineze.

— Peste două ore, zise Ali-Remjeh, vom părăsi Havre.

„Peste două ore, se gândi milady, cu bucurie, nu mai avem de ce să ne temem de Rocambole.” Apoi zise cu glas tare:

— Ah! Dacă ai şti cât am suferit în aceste trei zile. Mi se părea că acest om care a salvat-o pe Gipsy, a dat de urma noastră. Fiecare barcă ce pornea din port mi se părea că-l aduce pe el. La fiecare om, care apărea pe chei, eram gata să strig: „El e!”

— Nebuno! Zise indianul, ai pierdut încrederea pe care o aveai în mine? Nu mai sunt tot Ali-Remjeh?

Milady nu răspunse.

Presimţirile cele mai teribile o chinuiau.

Ali-Remjeh reluă:

— L-am anunţat pe Lucien că bricul va ridica ancora la ziuă. El vrea să fie pe punte când vom pleca, spre a spune un ultim adio Franţei.

— Ei bine? Zise milady, mă duc la dânsul. Am văzut lumină sub uşa cabinei sale. Desigur, el nu doarme.

Şi milady plecă.

Într-adevăr, Lucien veghea.

Singur, visător şi melancolic, tânărul stătea pe jumătate culcat, cu capul rezemat de una din mâinile sale.

„Ciudat destin mai am, murmură el. Am încercat douăzeci de ani pentru a găsi o familie, şi în ziua în care o găsesc, ea e proscrisă, şi dacă tatăl meu vrea să-şi păstreze capul pe umeri, trebuie să pună între Europa şi dânsul lărgimea oceanului; şi dacă nu vreau să mă despart pentru totdeauna de dânsul şi de mama mea, trebuie ca şi eu să mă expatriez şi să părăsesc această scumpă Franţă, unde mi-am petrecut copilăria.”

Milady intră.

Lucien o cuprinse în braţele sale.

— Ei bine, mamă, plecăm?

— Peste o oră, copilul meu, răspunse ea cu emoţie.

— O oră… zise Lucien.

Şi vocea lui se schimbă puţin.

— Scumpul meu copil, reluă ea, dacă eziţi să faci această călătorie lungă, mai e timp… Să ne despărţim… întoarce-te la Paris cu logodnica ta…

— Mamă, zise Lucien cu tărie, datoria mea este să vă urmez şi această datorie îmi este dictată de inima mea. Marie mi-a spus ieri că oriunde voi fi, ea va trăi fericită… Ce-mi trebuie mai mult? Iubesc destul Parisul spre a nu-l uita, dar nu-l voi regreta.

— Fie aşa cum spui, murmură milady, cu o bucurie pe care nu o putu ascunde.

În acest moment bricul imobil oscilă uşor şi un zgomot oarecare se făcu pe punte.

— Încep pregătirile.

— Să urcăm, zise Lucien, vreau să văd pentru ultima oară pământul Franţei.

După o oră începu să se lumineze de ziuă şi bricul indian îşi ridică ancorele.

Un om se urcă pe puntea de comandă. Acest om era marinarul, cu cercei, care făcuse cunoştinţă cu Mahorec la cârciuma „Fille-Sauvage”.

El comanda cu o voce plină şi sonoră, în limba engleză, şi această voce ajungea până la chei, care începuse să se umple de curioşi, nerăbdători să vadă un vas pornind pe un asemenea timp, căci furtuna nu se liniştise.

Mahorec, bătrânul lup de mare, se afla printre dânşii cu luneta în mână.

— Ah! Drace! Strigă el deodată, asta e nostim!

— Ce?

— Omul meu de ieri serveşte drept pilot. Frumos m-a păcălit el.

Bricul îşi făcu drum printre celelalte nave şi în curând ieşi afară din chei.

El se clătină în toate părţile, ca o coajă de nucă.

Liniştit, nepăsător, stăpânind furtuna, pilotul comanda; şi acest pilot, Noël, îi spusese lui Milon, era Rocambole.

Capitolul XXXV.

Când furtuna domneşte pe Canalul Mânecii, nu găseşti o altă mare mai agitată.

Nava se mişcă în zadar, fără a înainta, şi numai un bun pilot o poate conduce în siguranţă.

Erau cincisprezece ore de când bricul indian ieşise din portul Havre.

Din când în când, catargele trosneau sub bătaia vântului. Pilotul nu-şi părăsise deloc postul său şi vocea lui domina uraganul.

Întunericul era foarte dens şi ploua torenţial.

Milady se afla în cabina tinerei fete, care avea să devină soţia lui Lucien.

Marie Berthoud şi tatăl său se aflau în ghearele răului de mare. Milady şi Lucien îi îngrijeau: Lucien, temător, milady neliniştită de cele mai negre presimţiri.

Oare nava nu se va sfărâma, oare n-a expus viaţa copilului ei pentru a salva averea pe care i-o rezervase?

În plus, o vagă spaimă pe care ea n-a destăinuit-o nici lui Ali-Remjeh o cuprinse încă de la plecare; i se părea că indienii pe care Ali-Remjeh îi credea sclavii săi, nu i se vor supune; i s-a părut, chiar că surprinde între ei semne de înţelegere de prost augur.

Pilotul mai ales, a cărui voce domina furtuna, îi inspira o mare spaimă.

Ali-Remjeh n-a părăsit puntea în vreme ce pilotul dădea comenzi.

Cu toate acestea, în cele din urmă, şeful sugrumătorilor, surprins de o mare sete, coborî în cabină să bea un pahar de rom.

Milady veni lângă dânsul.

Palidă, obosită, se aruncă de gâtul lui Ali-Remjeh, zicând cu spaimă:

— Doamne! Nu vom naufragia?…

— Nu, răspunse Ali-Remjeh, marea se linişteşte încetul cu încetul. Peste o oră vom fi afară de orice pericol. Trebuie să te culci, Ellen, trebuie să te odihneşti puţin. Mâine, la deşteptare, vei vedea soarele strălucind peste valurile mării.

Ali-Remjeh luă locul lui milady lângă cei doi bolnavi, şi milady se închise în cabină, încercând să doarmă.

Ali-Remjeh tresări şi recunoscu în acel pretins căpitan indian un om de rasă albă.

„Sunt trădat!” murmură el.

Un moment puse mâna pe revolverul său, gata să tragă foc. Dar Ali-Remjeh era un om deştept şi cu mult sânge rece.

Cum a luat acest om locul secundului venit din Calcutta? Şi dacă aşa stau lucrurile nu se află tot echipajul la ordinele sale?

Ali-Remjeh îşi puse revolverul la loc şi se depărtă, fără ca Noël să-l zărească.

Un singur om l-a văzut pe Ali-Remjeh şi a ghicit, poate, ceea ce se petrece într-însul.

Acest om era pilotul, care nu se sculase de la locul său.

Indianul părăsi din nou puntea şi coborî în interiorul navei.

Oamenii închişi nu erau cei din fostul echipaj?

După ce-i va elibera, Ali-Remjeh va vedea ce are de făcut.

El coborî în cală.

Acolo gemetele erau distincte.

Ali-Remjeh se îndreptă spre uşa închisorii cu o lanternă în mână. Dar uşa era închisă.

Şi pe când şeful Strangulatorilor se uita în jurul său spre a găsi ceva cu care să spargă uşa, un om apăru în faţa lui.

Ali-Remjeh se dădu înapoi, scoţând un ţipăt, ca şi cum ar fi văzut un om mort ieşind din mormântul său.

Capitolul XXXVI.

Omul care apăruse deodată în faţa lui Ali-Remjeh era maiorul Hoff. Adică Frantz, pe care teribilul laţ îl răsturnase mort pe parchetul apartamentului lui milady de la Grand-Hotel.

Înainte de a deveni şeful suprem al misterioasei asociaţii a thugilor, Ali-Remjeh fusese un simplu Sugrumător.

În această calitate, niciodată nu-şi greşise lovitura; niciodată un om asupra căruia aruncase laţul nu se mai sculase.

Apoi, admiţând contrariul, presupunând că Frantz nu era mort, cum de se afla pe vas?

De aceea, oricât de tare era Ali-Remjeh, fu cuprins un moment de o spaimă superstiţioasă, ceea ce-l făcu să dea înapoi, convins că avea înaintea sa fantoma victimei sale.

Facultatea morţilor de a ieşi din mormintele lor se afla în numărul primelor credinţe indiene.

— Înapoi, fantomă, strigă Ali-Remjeh, dându-se de-a-ndăratelea până lângă perete.

Dar Frantz făcu un pas spre dânsul.

Ali-Remjeh avea un revolver şi un pumnal în buzunar. Dar era atât de convins că în faţa lui avea umbra lui Frantz, încât nu se gândi să facă uz de armele sale.

Văzând aceasta, Frantz se repezi la dânsul, scoţând în acelaşi timp o şuierătură.

Şi pe când îl înhăţa pe indian de gât, doi oameni veniră în ajutorul lui Frantz.

Aceşti doi oameni erau Milon şi Moartea Bravilor. Toate, acestea se petrecură aşa de repede, atât de brusc, încât Ali-Remjeh, revenit din eroarea lui superstiţioasă, n-avu timpul să se apere.

El fu răsturnat la pământ, Milon îi puse un genunchi pe piept, iar Frantz, luându-i revolverul, îl îndreptă asupră-i, spunându-i:

— La cel mai mic ţipăt pe care-l vei scoate, frumosule răpitor de femei, am ordinul să te împuşc.

Frantz era cel mai tare, cel puţin pentru moment. Ali-Remjeh se resemnă cu firea flegmatică a oamenilor din rasa sa.

— Milon, spuse Frantz, ţine-l sub genunchi: dar nu-i pune mâna pe gură. I-am interzis să ţipe, dar dacă vrea să vorbească cu mine şi să mă întrebe lucruri care îl pot interesa, nu văd nici un inconvenient.

Ali-Remjeh se uită la maior şi-i zise:

— Ah! Deci n-ai murit?

— Nu, răspunse Frantz.

— Şi primeşti ordine care mă privesc?

— De la un om care comandă aici?

— Da.

— Poate…

— De la secund?

— Nu, zise Frantz râzând, de la pilot.

Ali-Remjeh tresări.

Şi cum gemetele se auzeau venind din cală, Ali-Remjeh fără voia lui, întoarse capul.

— Ah! Zise Frantz, te miră, nu-i aşa?

— Trădătorule, zise Ali-Remjeh, încep să ghicesc. Tu şi ai tăi aţi pus mâna pe nava mea.

— Aşa e.

— Şi tovarăşii mei, mateloţii mei, cei care-mi erau devotaţi, aceia sunt închişi acolo?

— Da.

— Dar indianul e răbdător, continuă Ali-Remjeh. Ei vor sparge în cele din urmă uşa.

— Crezi? Întrebă batjocoritor maiorul.

— Ei vor veni în ajutorul meu.

— Şi ne vei ucide? Zise Frantz în derâdere.

Ali-Remjeh nu răspunse, dar ochii îi străluciră plini de ură.

Frantz reluă:

— Din nenorocire, numărul tovarăşilor tăi e mult mai mic decât presupui. Câţi mateloţi aveai?

— Doisprezece, zise Ali-Remjeh.

— Nu ţi-au mai rămas decât patru.

— Mizerabililor! Zise Ali-Remjeh, i-aţi aruncat pe ceilalţi în mare?

— Nu, au fost conduşi la bordul unei nave engleze.

Indianul se înfioră.

— Ei se află acum în Anglia, continuă Frantz, unde mergem şi noi, şi unde mi s-a făgăduit graţia în schimbul mărturiilor mele.

Un geamăt de furie ieşi din pieptul lui Ali-Remjeh.

— Bagă de seamă, zise Frantz, am ordine precise.

— Cum se numeşte mizerabilul căruia i te supui? Strigă indianul.

— Îţi va spune el însuşi.

Pe când Frantz pronunţa aceste cuvinte, apăru un nou personaj, în care Ali-Remjeh îl recunoscu pe pilot. Acesta îi lăsase comanda lui Noël

— Vrei să ştii cine sunt, Ali-Remjeh? Zise el. Pentru milady, mă cheamă maiorul Avatar, pentru tine mă numesc Rocambole.

În acelaşi timp îi făcu semn lui Milon, care ridică genunchiul de pe pieptul indianului.

— Scoală-te, Ali-Remjeh, zise el.

Indianul nu mai avea revolverul, dar mai avea pumnalul.

Punând mâna pe el, se gândi un moment să opună acestor oameni o rezistenţă disperată.

Rocambole dădu din umeri şi îi spuse surâzând:

— Ia seama, căci te joci cu viaţa fiului tău.

În vocea lui era atâta hotărâre, încât Ali-Remjeh se înfioră şi scăpă pumnalul din mână.

— Ali-Remjeh, continuă Rocambole, milady şi cu tine aţi furat o avere, care aparţine unei femei ce se află sub protecţia mea. Nici tu, nici dânsa, nu vreţi să înapoiaţi această avere?

— Niciodată, zise indianul cu energie.

— Atunci a trebuit să iau o hotărâre care mă va pune în posesia unei sume aproape echivalente.

Cu toată spaima şi furia sa, Ali-Remjeh nu se putu opri să-l privească pe Rocambole cu curiozitate.

— Am hotărât să câştig premiul de două sute de mii livre sterline pe care îl oferă amiralitatea engleză aceluia care-l va preda pe Ali-Remjeh şi pe ai săi.

Ali-Remjeh deveni foarte palid.

— Haide! Ordonă Rocambole, puneţi pe acest om în fiare şi duceţi-l unde e închis sir James Niwely.

Şi pe când se executa acest ordin, nu fără o rezistenţă disperată din partea lui Ali-Remjeh, Rocambole se urcă din nou pe punte.

Capitolul XXXVII.

Când Ali-Remjeh ieşise din cabină, o lăsase pe milady îngrijorată de gemetele confuze care păreau că vin din fundul vasului.

Odinioară, în urmă cu douăzeci de ani, entuziasta miss Ellen ar fi dat din umeri dacă i s-ar fi spus că cineva îl putea învinge pe acela în care ea avea o încredere oarbă, pe Ali-Remjeh.

Acum însă ea pierduse această credinţă.

Indianul îmbătrânise.

El mai păstra încă firea sa sălbatică; dar milady surprinsese la dânsul mii de ezitări. Şi milady se temea.

Totuşi nu ieşi din cabină îndată. Ba chiar aşteptă o oră întreagă. Ea tot credea ca Ali-Remjeh se va întoarce.

Dar acesta nu revenea.

Milady se hotărî să se urce pe punte.

Furtuna se liniştise puţin câte puţin, şi la orizont norii se depărtau. Ziua nu era departe.

Echipajul era tot la postul său.

Numai pilotul îşi părăsise locul.

Unde era dânsul?

Milady îl căută în zadar cu privirea şi pe el, şi pe Ali-Remjeh.

Dar niciunul, nici celălalt nu erau pe punte.

Milady se gândi că Ali-Remjeh coborâse în interiorul navei şi că se înapoiase probabil prin altă parte în cabină.

De aceea porni într-acolo.

Uşa era întredeschisă. Un om se afla înăuntru, cu spatele la uşă.

Milady crezu că era Ali-Remjeh.

Ea intră şi închise uşa.

Omul întoarse capul.

Milady se dădu înapoi speriată.

Acel om era pilotul.

Iar în acest pilot, milady îl recunoscu pe teribilul ei adversar, pe maiorul Avatar.

— Te aşteptam, doamnă, îi zise cu răceală Rocambole.

Şi-i dădu un scaun.

— Dumneata! Dumneata! Murmură milady cu o spaimă crescândă.

— Doamnă, zise Rocambole, binevoieşte să te linişteşti şi să faci apel la toată prezenţa de spirit, căci îţi jur că ai cea mai mare nevoie de asta.

Şi cum ea continua să se uite la dânsul înspăimântată, el urmă:

— Milady, te prevenisem, totuşi, la Paris şi n-ai ţinut cont de vorbele mele. Sau mai bine zis aţi crezut că puteţi să scăpaţi; dumneata şi complicele dumitale, indianul Ali-Remjeh, aţi părăsit Parisul, în toiul nopţii, luându-l pe fiul vostru, pe logodnica şi pe tatăl logodnicei lui.

Milady îşi aplecă fruntea sub privirea dominatoare a acestui om, dar ea nu luase loc pe scaunul oferit de dânsul.

— Pentru ca să pricepi, doamnă, gravitatea situaţiei, reluă Rocambole, lasă-mă să-ţi spun în câteva cuvinte ce s-a petrecut.

Ea îl privi şi începu încetul cu încetul să-şi recapete sângele ei rece.

— Te afli, continuă Rocambole, pe bordul unei nave venită anume din India, spre a-l lua pe Ali-Remjeh şi a-l duce în America. Această navă a intrat în portul Havre cu un echipaj devotat. Un om a venit la bord înaintea dumneavoastră cu douăzeci şi patru de ore; acest om era sir George Stowe, până ieri fanaticul servitor al lui Ali-Remjeh, dar inamicul lui de moarte astăzi. Iar mateloţii indieni i s-au supus. Din doisprezece oameni ai echipajului, opt au coborât într-o şalupă din ordinul lui sir George Stowe. Şalupa a ieşit în mare şi s-a apropiat de o navă engleză. Cei opt oameni ai echipajului, recunoscuţi ca sugrumători, sunt astăzi în mâinile Amiralităţii. Ceilalţi patru, care rămăseseră să păzească nava, au fost puşi în fiare şi aruncaţi în fundul calei. Nu le-ai auzit până acum ţipetele? Acum e de prisos să-ţi mai spun că nu mai e decât un singur căpitan, şi acesta sunt eu şi un echipaj care mi se supune. E zadarnic de asemenea, să-ţi spun că bricul a pornit spre Anglia.

— Ah! Zise milady înfiorându-se.

— Şi că îmi voi ţine făgăduiala făcută Amiralităţii, predându-l pe Ali-Remjeh, şeful sugrumătorilor din India, pe sir James Niwely, locotenentul său, pe miss Ellen complice la asasinatul comandorului Perkins şi a lui miss Anna, fiica sa.

Milady era palidă ca o statuie.

— Oh! Strigă ea deodată, te lauzi, poate, domnule, dumneata nu ştii ce fel de om este Ali-Remjeh.

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Te asigur, continuă milady, că Ali-Remjeh vă va ţine piept tuturor şi vă desfid în numele lui

— Doamnă, zise Rocambole liniştit, te amăgeşti singură.

— Eu?

— În acest moment, Ali-Remjeh, pus în fiare, e culcat în fundul calei, alături de tovarăşii săi.

Milady scoase un ţipăt.

Apoi, privind fix pe Rocambole, zise deîndată:

— Oh! Asta e cu neputinţă! Minţi!

Rocambole se sculă, deschise uşa şi zise:

— Maiorule, vino şi confirmă lui milady că îi spun adevărul!

Şi milady, îngrozită, avu tendinţa să fugă.

La aceste cuvinte intră un om.

Acest om era Frantz, pe care şi dânsa îl văzuse mort. Frantz intrând, închisese uşa. Milady, disperată, căzu în genunchi.

Omul care îi cunoştea crimele, omul pe care ea îl iubise, pe care îl trădase, nu venea s-o ucidă. Ea îşi împreună mâinile şi-i ceru iertare; Frantz începu să râdă.

— Doamnă, nu pot să-ţi dau nici un ajutor. Nu eu sunt stăpân aici, şi soarta dumitale nu e în mâinile mele; m-ai părăsit pentru Ali-Remjeh, care n-a ştiut să te apere. Eu m-am mărginit să devin sclavul inamicilor dumitale şi, ceea ce dânşii îmi vor comanda, aşa voi face.

Milady, în culmea spaimei, privea rând pe rând la Rocambole şi la maiorul Hoff, părând că se întreabă ce va deveni în mâinile lor.

Rocambole zise, după un moment de tăcere:

— Îţi oferisem mijlocul de a te salva, doamnă, de a avea o viaţă liniştită şi fericită, dacă îţi vor permite remuşcările, lângă fiul dumitale şi lângă tânăra lui soţie, şi n-ai ascultat de sfaturile mele.

Milady îşi regăsi deodată energia.

— Vrei să-l despoi pe fiul meu! Strigă ea.

— De o avere care nu-i aparţine, zise cu răceală Rocambole.

— Niciodată! Zise ea cu putere. Nimeni nu ştie unde e această avere şi nimeni nu va şti…

— Te înşeli, milady, zise Frantz, eu ştiu unde se află.

— Tu! Tu! Exclamă ea cu furie.

— N-am trăit douăzeci de ani cu dumneata, răspunse maiorul Hoff, fără să-ţi fi pătruns toate tainele.

— Şi tu ştii, mizerabile?

— Ştiu că va fi de ajuns să prezint unui magistrat, pe nume sir John Mac-Ferson, care locuieşte la Edinburg, un medalion pe care îl porţi întotdeauna la gât, pentru a remite purtătorului titlurile de proprietate ale acestei averi prefăcută în monedă, care se află la casa de bancă David-Humphry et C-ie.

S-ar fi zis că e o tigroaică căzută în cursă.

Milady îi privea pe rând pe aceşti doi oameni în puterea cărora se afla.

— Fiul meu! Murmură ea, fiul meu!

— Vorbeşte încet, doamnă, îi spuse Rocambole, căci fiul dumitale e aproape şi ar putea să ne audă şi atunci…

— Atunci? Întrebă ea ameninţător.

— Atunci, vom fi siliţi să-i spunem adevărul.

— El nu te va crede!

— Se poate, zise Rocambole, dar peste opt luni, când vei fi judecată de o curte militară împreună cu complicii dumitale, sugrumătorii, şi vei fi spânzurată în faţa închisorii din Newgate, fiul dumitale va trebui să se convingă că i-am spus adevărul.

Aceste ultime cuvinte o înspăimântară pe milady.

— Oh! Zise ea, căzând în genunchi în faţa lui Rocambole, eşti fără milă, domnule.

— Nu, milady, răspunse Rocambole cu o voce gravă, am o misiune de îndeplinit.

— Misiunea de a-l despuia pe fiul meu, nu-i aşa?

— Milady, reluă Rocambole, timpul e preţios; peste câteva ore ne vom apropia de coastele Angliei şi va fi prea târziu.

— Ce însemnează asta? Întrebă ea, privindu-l cu spaimă.

— Dacă tac, dacă îţi las dragostea şi veneraţia copilului dumitale; dacă din această avere imensă pe care trebuia să ţi-o iau, îţi las câteva sute de mii de franci.

— Vei face asta? Zise ea cu bucurie.

— E un drept pe care nu-l am; dar am convingerea că cei cărora trebuie să le înapoiez averea furată mă vor aproba.

— Apoi? Zise ea, apoi?

— Iată condiţiile mele, reluă Rocambole.

— Îmi vei da medalionul.

— Apoi? Mai întrebă dânsa.

— În ziua când ne vom apropia de coastă, o şalupă va porni pe uscat. Vei coborî în ea dumneata, fiul dumitale, logodnica sa, tatăl logodnicei sale şi credinciosul meu Milon, care va fi purtătorul medalionului. Milon va avea ordinul de a vă conduce în Anglia, şi de a nu vă părăsi nici un singur pas, până în momentul când vă veţi îmbarca din nou pentru Franţa, unde te vei înapoia cu fiul dumitale. Cu fiul dumitale, care va continua să iubească şi să venereze pe mama lui şi care nu va şti nimic din trecut.

— Dar, strigă milady, ezitând încă, dacă îţi dau medalionul?

— Milon se va servi de dânsul spre a cere averea ţigăncii Gipsy, şi din această avere, când se va reîntoarce la Paris, îţi va da un milion.

Milady îşi aplecă fruntea.

Încă un moment ea se luptă strângând în mâini medalionul ce-l avea la gât.

Dar Rocambole puse capăt ezitărilor, rostind aceste cuvinte:

— Preferi deci să fi spânzurată şi să mori blestemată de fiul dumitale?

Ea scoase un ultim ţipăt şi smulse de la gât medalionul care era legat cu un şiret de mătase.

Apoi îl aruncă pe masă, întorcând capul şi suspinând.

Rocambole luă medalionul şi murmură.

— În fine!

Dar deodată milady păru că iese dintr-un vis oribil, îl privi şi-i zise;

— Şi Ali-Remjeh?

— Nu-l vei mai revedea niciodată

— Niciodată?

— Am făgăduit să-l predau.

— Angliei?

— Ah! Zise surâzând Rocambole, acum când ai devenit cuminte, nu-l voi mai conduce în Anglia.

— Dar unde? Întrebă milady îngrijorată.

— La Calcutta. Vice-regele, guvernator al Indiilor, va fi încântat să-l revadă.

Milady tremura din tot corpul.

Rocambole se întoarse spre Frantz.

— Maiorule, zise el, suntem la două mile de coastă, dacă instrumentele mele nu mă înşeală. Urcă-te pe punte şi spune-i secundului meu să pregătească şalupa. Frantz se supuse şi ieşi din cabină.

— Dar cum, mai spuse milady, îl vei despărţi pe fiul meu de tatăl său?

El surâse şi replică:

— Vei vedea, totul e prevăzut…

Milady îşi aplecă fruntea şi două lacrimi străluciră în ochii ei.

Capitolul XXXVIII.

Se lansă o şalupă pe mare.

Rocambole spusese adevărul. Coastele engleze se zăreau deja în ceaţa transparentă a dimineţii, căci furtuna mai încetase şi cerul se luminase puţin câte puţin.

Din ordinul lui Rocambole, se transportase la şalupă tot ce aparţinea lui milady şi copiilor ei. Aceştia dormeau.

Spre a combate răul de mare, bucătarul le adusese un ceai în care Rocambole le pusese un narcotic puternic.

Tânăra fată, bătrânul şi, în fine, Lucien, adormiseră pe rând.

Nici tunurile bricului nu i-ar fi putut deştepta. Când toate pregătirile ordonate de Rocambole fură executate, Milon coborî în cabina căpitanului.

— Stăpâne, zise el, totul a gata.

— Ah! Zise Rocambole, iată ora despărţirii.

— Stăpâne, stăpâne, murmură Milon cu vocea mişcată, această despărţire va fi lungă?

— Nu ştiu, răspunse el.

— Dar ne vom mai vedea cel puţin?

— Nu ştiu, răspunse Rocambole. Acum ascultă instrucţiunile mele.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Iată două scrisori pentru Londra, una adresată lui miss Cecilia căreia îi mulţumesc pentru concursul pe care mi l-a dat contra sugrumătorilor.

— Desigur murmură Milon, ea ne-a fost de mult ajutor.

— Cealaltă e pentru celebrul doctor chimist Kerschoff, un german stabilit la Londra.

— Şi după ce voi duce aceste două scrisori? Întrebă Milon.

— Vei însoţi pe milady până în port şi nu o vei părăsi până ce nu se va îmbarca împreună cu copiii ei.

— Apoi?

— Apoi te vei duce în Scoţia, aşa cum ne-am înţeles şi vei scoate titlurile de proprietate ale averii ce aparţine sărmanei Gipsy din mâinile doctorului Mac-Ferson.

— Şi mă voi reîntoarce în Franţa?

— Desigur.

— Dar, zise Milon mişcat, la ce-i va folosi această avere sărmanei fete, care e nebună?

— Mai târziu, zise Rocambole, ea se va vindeca.

— Crezi stăpâne?

— Sunt sigur. Când va fi vindecată, se va căsători cu Marmouset.

— Oh! Zise Milon.

— Şi am convingerea, adăugă Rocambole, că Marmouset va întrebuinţa cu folos averea pe care i-o va aduce Gipsy.

— Stăpâne, stăpâne, murmură Milon cu o emoţie crescândă, am nişte presimţiri negre.

— Care, bunul mea Milon?

— Ceva îmi spune că părăseşti Europa.

— Da.

— Pentru totdeauna.

— Nu, zise Rocambole. Şi eu sunt fatalist şi o voce secretă îmi spune că mă voi reîntoarce să mor la Paris.

Apoi maiorul Avatar, cu o voce profetică, adăugă:

— Ascultă-mă, Milon, tu, inocentule, care ai stat mult timp în ocnă.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Am fost cel mai rău dintre sceleraţi. Dumnezeu însă, mi-a dat căinţă; dar mi-a acordat această graţie cu condiţia ca restul vieţii mele să fie consacrat oră cu oră şi minut cu minut spre a face binele. Odată chiar am crezut misiunea mea e împlinită, şi am vrut să caut odihna în moarte. Chipul miraculos în care am fost salvat mi-a dovedit că Dumnezeu nu vroia ca eu să mor. Această luptă începută la Londra, continuată la Paris cu sugrumătorii, trebuie s-o termin în India.

Milon îşi ascunse capul în mâini şi plângea ca un copil.

— Nu, zise Rocambole, trebuie să rămâi în Europa spre a executa ordinele mele.

Milon se înclină în semn de supunere. Rocambole îi înmână lui Milon împreună cu cele două scrisori şi un mare plic sigilat, pe care se aflau cuvintele: „Pentru Marmouset”.

— Bine! Zise bătrânul uriaş.

— Şi acum, prietene, termină Rocambole, întinzându-i mâinile, a sosit momentul să ne spunem adio.

— La revedere, vrei să spui, stăpâne? Strigă Milon, sărutându-i mâna.

— Sper! Zise acesta din urmă surâzând melancolic.

După câteva minute fură coborâţi în şalupă Lucien, Marie Berthoud şi tatăl ei, câteşitrei adormiţi. Rocambole asistă la îmbarcare. El se întoarse spre milady.

Aceasta, stând în picioare, se uita în jurul ei cu privirea unei luptătoare învinse de fatalitate.

— Doamnă, îi spuse Rocambole, peste o lună Milon îţi va preda un milion.

Ea se înclină fără să răspundă.

— Mulţumeşte lui Dumnezeu doamnă, adăugă el, că ţi-a dat un fiu brav şi onest; caracterul şi virtutea lui au pledat cauza dumitale sus în cer. Dumnezeu nu va pedepsi pe mama culpabilă, căci nu vrea să zdrobească inima fiului.

Milady nu răspunse.

Mândră, tăcută şi cu capul sus, ea coborî în şalupă.

Rocambole văzu şalupa depărtându-se de navă. Mult timp el o urmări cu privirea; apoi, când fu la orizont, se întoarse spre Noël şi-i spuse:

— Acum la drum, spre India!

Şi urcându-se pe puntea de comandă, începu să dea ordine cu voce tare.

Capitolul XXXIX.

A sosit primăvara, arborii au înverzit şi malurile Senei s-au acoperit de verdeaţă.

Nu departe de Sevres, aproape de Bellevue, la Bas-Mendou, cum se spune, o vilă albă şi cochetă se află ascunsă pe jumătate într-un tufiş de castani.

Grădina e umbroasă şi numai păsărelele produc zgomot în această singurătate.

Totuşi această casă este locuită.

Pe un fotoliu veţi putea zări o fată tânără, stând cu ochii pe jumătate închişi, în prada unei reverii pline de dulceaţă.

Pe această tânără fată, obişnuiţii din taverna „La Regele George” ar fi putut cu greu s-o recunoască.

Ea e Gipsy; Gipsy ţiganca, Gipsy dansatoarea din Wapping, misterioasa amantă a lui sir Arthur Newil, nenorocita victimă a sugrumătorilor, scăpată ca prin minune de pe rug.

Gipsy, nebună de mult timp, despre care se credea că nu se va mai vindeca.

La câţiva paşi de acel fotoliu, stând pe o bancă verde, alte două persoane, un bărbat şi o femeie, vorbeau pe şoptite.

Femeia era Vanda, credincioasa însoţitoare a fetei, de la plecarea lui Rocambole.

Omul nu era altul decât acel medic psihiatru căruia Rocambole îi scrisese şi care se hotărâse să părăsească Londra spre a veni la Paris să îngrijească pe acea fată bogată.

— Deci, doctore, murmură Vanda, o crezi vindecată?

— Oh! Pe deplin, doamnă.

— Şi crezi că putem, fără pericol, să-l aducem lângă dânsa pe omul pe care îl iubeşte?

— Acesta e singurul mijloc, după mine, pentru a risipi ceaţa care întunecă încă puţin memoria ei.

Vanda se sculă, se duse spre casă şi strigă:

— Milon! Milon! Uriaşul alergă.

— Trebuie să-l aduci pe Marmouset, îi zise Vanda.

Milon tresări.

— Ah, doamnă, zise el, nu ţi-e teamă ca Gipsy să nu înnebunească din nou?

— Doctorul spune că nu mai e nici un pericol.

— Îţi aminteşti, totuşi, emoţia ce-a simţit-o dânsa acum opt zile, când i-am spus că era bogată şi că avea douăsprezece milioane…

— Ei bine! Zise Vanda, deoarece acea emoţie n-a ucis-o, cealaltă o va vindeca. Uiţi că îl cheamă mereu pe „amicul” ei?

— Atunci trebuie să-l aduc?

— Da.

— Bine, zise Milon, peste două ore voi fi cu dânsul aici.

Şi, străbătând grădina, făcu pe jos drumul de la Sevres la Versailles, pe unde trec numeroase omnibuzuri din zece în zece minute.

După o oră Milon sosi la Paris şi se duse în casa de pe strada Marignan.

Acolo, din ordinul doctorului german, Vanda îi spusese lui Marmouset să stea mai bine de trei luni.

Dar Marmouset se schimbase mult şi niciunul din bandiţii care se adunau odinioară la ordinele lui Pâtissier nu l-ar fi recunoscut.

Ştrengarul din Paris, distrugătorul, devenise un tânăr de 19-20 ani, îmbrăcat cu o perfectă eleganţă.

Vanda, căreia Rocambole îi dăduse instrucţiuni, voise ca Marmouset să profite de timpul liber pe care i-l lăsa tratamentul la care doctorul german o supusese pe Gipsy. Marmouset continua să se instruiască şi frecventa manejurile şi sălile de arme.

În decurs de trei luni el făcuse în toate progrese aşa de mari, încât era de nerecunoscut.

Marmouset, când sosi Milon, descăleca tocmai de pe cal. El se întorcea de la pădure.

— Ei bine, ce mai face, îl întrebă repede pe Milon.

— E vindecată.

— Vindecată!

Şi Marmouset se făcu palid de emoţie.

— Am venit să te iau, adăugă Milon.

— Pot deci s-o văd fără nici un pericol?

— Da. Aceasta e părerea doctorului.

Marmouset nu voi să audă mai mult. El încălecă din nou, uită de Milon şi porni în galop. Când ajunse la vilă, Vanda îl aştepta. Şi ea îl conduse spre fotoliul pe care stătea Gipsy.

— Vino, copilul meu, vino repede…

Doctorul se afla la o oarecare distanţă.

Auzind paşi, Gipsy întoarse capul.

Văzându-l pe Marmouset, ea tresări din tot corpul.

Apoi o vie roşeaţă îi acoperi fruntea; vru să se scoale şi nu putu, aşa de mare îi era emoţia. Întinse mâna spre Marmouset şi-i spuse:

— Vino, amicul meu, vino; nu mai sunt nebună şi îmi amintesc tot ceea ce s-a petrecut.

Şi cum Marmouset, emoţionat, îngenunchea în faţa ei, Gipsy continuă:

— Tu ai salvat pe sărmana ţigancă; tu m-ai adus în Franţa şi ai vegheat asupra mea, pe când eram nebună, cu iubirea unui frate.

Şi îl atrase spre dânsa, sărutându-l pe frunte şi spunându-i cu emoţie:

— Oh! Te iubesc!

— Doamnă, şopti medicul psihiatru la urechea Vandei, pericolul a dispărut, dar poate să revină.

— Ce vrei să spui, doctore, zise Vanda îngrijorată.

— Aceşti copii se iubesc…

— Ştiu.

— Trebuie ca ei să se căsătorească… şi cât se poate mai repede.

— Ah! Zise Vanda.

— Când Gipsy va deveni mamă, adăugă doctorul, îşi va recăpăta raţiunea pentru totdeauna.

— Tăcere! Zise ea, în acest caz vom grăbi preparativele. De altfel aceasta e şi voinţa stăpânului.

Şi Vanda suspină, gândindu-se la Rocambole, care de cinci luni părăsise Parisul şi de la care nu avea nici o veste.

Capitolul XL.

Trecuse peste o lună de când Marmouset se reîntorsese la vilă. Totuşi cei doi tineri nu se căsătoriseră încă.

Doctorul german plecase la Londra.

Gipsy nu mai era nebună; ea îl iubea pe Marmouset din tot sufletul. Totuşi o mare tristeţe stăruia pe chipul ei. De ce?

Gipsy e tânără, e frumoasă, foarte bogată, Marmouset o iubeşte şi-l iubeşte şi dânsa…

Nici Vanda, nici tânărul nu pricep nimic din această melancolie care o cuprinsese.

De mai multe ori Vanda a întrebat-o pe tânăra fată. Dar Gipsy s-a mulţumit să izbucnească în lacrimi şi nu şi-a dat pe faţă secretul.

Când credincioasa tovarăşă a lui Rocambole îi vorbea tinerei fete despre apropiata ei căsătorie cu Marmouset, Gipsy suspina fără să răspundă. Dar într-o zi tânărul se bătu pe frunte, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

— Oh! Zise el, pricep acum.

Era seară; Gipsy intrase în vilă şi se vedea încă lumină în odaia ei.

Marmouset şi Vanda erau singuri în grădină.

— Da, murmură Marmouset, cu o voce timidă, pricep acum totul.

— Dar ce este? Întrebă Vanda neliniştită.

— Gipsy tot îl mai iubeşte pe sir Arthur Newil.

— E o nebunie.

— Îl iubeşte, îţi spun eu.

— Nu poate iubi pe cine dispreţuieşti, copilul meu.

— Cine ştie?

— Nu ţi-a sărit ea de gât când te-ai reîntors? Nu ţi-a spus: „Te iubesc”.

— Aşa a crezut…

Vanda, uimită, îl privi pe Marmouset. Tânărul era foarte palid şi un tremurat nervos îi cuprinse tot corpul.

— Da, repetă el, ea aşa a crezut atunci. Poate că mă iubeşte ca pe un frate, dar desigur că o înfioară încă amintirea lui sir Arthur.

— Acel laş care a părăsit-o?

— Ce contează! Murmură Marmouset cu o convingere aşa de mare, încât Vanda se întrebă dacă nu cumva el a ghicit adevărul.

Văzându-l pe Marmouset într-o astfel de stare de exaltare, îi spuse:

— Copilul meu, mai bună siguranţa unei nenorociri decât nesiguranţa ei. Pleacă astă-seară la Paris şi întoarce-te mâine. Îţi spun eu că până atunci Gipsy îmi va spune tot adevărul.

Vanda avea asupra lui Marmouset o parte din acea autoritate pe care o exersa Rocambole asupra lui.

Marmouset încălecă şi părăsi vila în galop. Toată seara şi o parte din noapte el rătăci ca un suflet chinuit pe bulevarde, spre a omorî timpul. Era atât de grăbit să se facă ziuă mai curând!

Marmouset ştia că Vanda se va ţine de cuvânt şi că a doua zi îi va spune adevărul.

Abia plecase Marmouset şi Vanda urcă cu hotărâre în odaia fetei.

Ea bătu la uşă.

— Intră, se auzi vocea tinerei fete.

Gipsy nu se culcase.

Stând la o masă, ea scria.

Vanda se aşeză lângă dânsa.

— Copilul meu, zise ea, luând-o de mână, îl iubeşti pe Marmouset?

— Din tot sufletul meu, răspunse Gipsy.

— Ca pe un frate, sau ca pe un amant?

Gipsy se roşi şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Ah! Zise ea cu o voce înăbuşită.

— Îl iubeşti, murmură Vanda, şi totuşi, pe măsură ce se apropie ora fixată pentru unirea voastră, tu păleşti şi privirea ţi se stinge, încât s-ar spune că eşti condamnată la un sacrificiu.

Gipsy se sculă şi o privi pe Vanda. Ea nu plângea şi vocea ei, mişcată cu un moment înainte, redeveni hotărâtă.

— Doamnă, zise ea Vandei, ai avut pentru mine iubirea unei mame şi te rog să mai ai această iubire încă câteva ore.

— Ce vrei să spui?

— Mâine, reluă Gipsy, vei reveni aici, în această odaie, şi vei avea explicaţia purtării mele.

Cum în aceste cuvinte ale tinerei fete era o oarecare exaltare, Vanda se sperie. Ei îi fu teamă să nu-i revină nebunia şi socoti prudent să se retragă şi să n-o mai întrebe nimic.

— Pe mâine, deci, zise ea.

Şi o luă pe Gipsy în braţe.

— Adio, doamnă, răspunse Gipsy cu dragoste.

În acelaşi timp Vanda văzu curgând lacrimi din ochii tinerei fete.

Şi ea plecă socotind că nebunia dădea o ultimă luptă contra acestui sărman creier tulburat.

Vanda petrecu o noapte foarte agitată.

De mai multe ori se scula în vârful picioarelor şi-şi lipi urechea de uşa odăii fetei.

Dar aceasta terminase de scris şi se urcase în pat.

Se făcu ziuă.

— Oh! Doamnă, zise Milon, vi s-a întâmplat o nenorocire desigur.

Vanda tresări.

— Am visat-o pe mama, zise Milon, şi de câte ori o visez pe mama e semn de moarte.

Vanda se urcă tremurând şi bătu la uşa fetei.

Gipsy nu răspunse.

Ea bătu a doua oară, dar tot nu căpătă nici un răspuns. Atunci intră în odaie.

Gipsy era culcată pe pat, îmbrăcată, cu mâinile încrucişate pe piept. S-ar fi zis că dormea.

Dar Milon, care intrase după Vanda, strigă:

— Moartă! Moartă! Ea a murit!

Capitolul XLI.

Milon nu se înşelase. Gipsy era moartă.

Vanda îi luă mâna. Mâna îi era rece.

Dar faţa ei era aşa de liniştită, încât moartea trebuie să fi fost instantanee.

Lângă pat se afla masa la care tânăra fată scrisese seara în ajun.

Pe această masă se afla o scrisoare adresată Vandei, şi alta lui Marmouset.

Lângă ea se afla un inel, pe care dânsa îl purta întotdeauna pe deget, şi pe care spunea că-l are de la părinţii el adoptivi, ţiganii. Acest inel avea o piatră, care acum era deschisă.

Asta fu un fulger de lumină pentru Vanda. Inelul cuprindea vreo otravă puternică, pe care Gipsy o luase.

Milon ţipă. Vanda, palidă şi tremurând, luă scrisoarea adresată ei şi o deschise.

Scrisoarea era astfel concepută: „Iartă-mă doamnă, că nu mi-am deschis inima dumitale. Mi-a lipsit curajul.

Mor de disperare şi de amor.

Iubesc cu pasiune, cu delir, pe tânărul pe care ieri îl numeam logodnicul meu.

Şi fiindcă îl iubesc, simt că îmi lipseşte curajul de a deveni soţia lui.

Gipsy, ţiganca, putea să primească pe primul venit. Fata lui miss Anne, moştenitoarea unui nume aparţinând aristocraţiei engleze, trebuie să fie pură pentru omul care o va lua de soţie.

Revelându-mi adevăratul meu nume, mi s-a revelat infamia mea trecută.

Am dansat prin cârciumi; am fost amanta lui sir Arthur Newil.

Această dublă ameninţare mă chinuieşte şi, spre a scăpa de ea, caut refugiu în moarte.

Las toată averea mea aceluia căruia de mult i-am dat inima mea.

Contez pe dumneata, doamnă, spre a-i îndulci durerea şi spre a domoli disperarea lui.

E tânăr, inima lui rănită se va vindeca.

E bogat, şi va fi iubit.

Aceasta e dorinţa sărmanei moarte şi ceva la pragul mormântului îmi spune că această dorinţă a mea se va realiza într-o zi…

Adio, doamnă, încă o dată te rog iartă-mă.

Şi roagă pe Dumnezeu să mă ierte…

Gipsy”

Scrisoarea scăpă din mâinile Vandei.

În picioare, înăbuşindu-şi suspinele, tovarăşa lui Rocambole contemplă pe sărmana moartă, ca pe un copil adormit în leagănul său.

— Sărman copil! Murmură ea în fine.

— Ştiam eu bine că ea nu era vindecată! Strigă Milon.

— Poate, murmură Vanda.

Şi pe când amândoi se aflau în faţa acestui cadavru, se auzi galopul unui cal.

Era Marmouset, care se reîntorcea.

Milon se repezi afară.

În vreme ce Marmouset urca scara, el îi ieşi înainte spunându-i:

— Nu intra.

În unele momente spiritul omenesc e înzestrat cu un fel de divinitate.

Marmouset strigă:

— Ah! Gipsy e moartă!

Şi, îmbrâncindu-l pe Milon, intră în odaia fetei. Vanda era îngenunchiată lângă sărmana moartă. Marmouset nu vărsă nici o lacrimă şi nu scoase nici un ţipăt.

Sunt unele disperări fără margini, pentru care ochii n-au lacrimi.

El luă scrisoarea ce-i era destinată, o deschise şi o citi.

Gipsy îşi lua adio de la dânsul, îl ruga să primească milioanele ei şi îi spuse să facă bine în numele ei; apoi Gipsy, pe pragul mormântului îi vorbea de viitor şi de fericire…

După ce citi scrisoarea Marmouset îngenunche în faţa moartei.

El luă una din mâinile sale îngheţate şi o duse la buze. Apoi, sculându-se ieşi din acea odaie şi se duse într-a sa.

În camera sa avea o pereche de pistoale atârnate de perete. Marmouset luă un pistol şi-şi lipi ţeava de tâmplă. Dar când apăsă pe trăgaci, o mână nervoasă îi împinse braţul.

Glonţul porni, dar în loc să-i sfărâme ţeasta, intră în zid.

Era Vanda, care ghicise sinistrul său gând şi se repezise după dânsul.

— Lasă-mă să mor! Strigă Marmouset, care vroia să pună mâna pe al doilea pistol.

Dar Vanda i-l smulse din mâini.

— Nu, zise ea, nu vei muri, căci n-ai dreptul să mori. Stăpânul nu vrea asta!

La aceste cuvinte, faţa lui Marmouset deveni palidă.

— Stăpânul! Murmură el, stăpânul a lăsat asta pentru tine, răspunse Vanda.

În acelaşi timp, ea îi dădu lui Marmouset un plic sigilat, pe care se aflau scrise aceste cuvinte: „Această scrisoare cuprinde instrucţiunile mele către Marmouset. În cazul în care peste un an nu mă voi fi reîntors la Paris”

Capitolul XLII.

În Journal du Havre, se putea citi: „Vasul Marthe-et-Marie, având-l căpitan pe Baudurand, şi care venea din insula Réunian, încărcat cu coloniale, a găsit lângă insula Sf. Elena o sticlă sigilată, care conţinea următoarele rânduri: „Pe bordul bricului indian „Sivah” aflat sub pavilion englez, căpitan Avatar.

„Extras din jurnalul meu de bord, astăzi 14 iulie 186… şapte ore seara.

De patruzeci şi opt de ore pompele funcţionează într-una.

Pe bord e incendiu.

S-a declanşat în pivniţă, unde se află hrana, şi înaintează încet.

Timpul e liniştit, marea seamănă cu un lac.

După socotelile mele suntem la 45 de leghe de uscat, prin dreptul Senegalului.

De ieri dimineaţă acalmia e completă. Nava nu mai înaintează.

O navă trece la o foarte mare distanţă.

Ieri la amiază am avut un moment de speranţă.

Am tras un foc de tun cerând ajutor.

Un moment nava mi s-a părut că se apropie. Par apoi a dispărut şi n-am mai văzut-o.

Focul, cu toate pompele noastre, îşi continuă opera sa distructivă.

Peste patruzeci şi opt de ore cel mai târziu vom sări în aer şi totul va fi sfârşit…” „15 iulie, 6 ore dimineaţa.

Descurajarea domneşte pe bord. Pompele nu mai funcţionează. Echipajul, zdrobit de oboseală, nu mai vrea să lucreze. El aşteaptă moartea cu resemnare.

A început să sufle vântul, dar e prea târziu, şi suntem la patruzeci de leghe de coastă.

Focul e foarte aproape de depozitul de praf de puşcă.

Dintr-un moment într-altul, aşteptăm să sărim în aer.

Dacă aceste rânduri vor sosi în Europa, acei care le vor citi sunt rugaţi de a le publica în ziare.

Numele căpitanului Avatar e foarte puţin cunoscut; dar va deştepta, poate, oarecari amintiri la Paris.” „Aceeaşi zi, la amiază.

Încă o speranţă spulberată. O pânză se vede la orizont. Am înălţat din nou pavilionul de ajutor.

Vasul a dispărut şi n-am fost văzuţi. Am pus pe mare mica noastră ambarcaţiune, o luntre.

Am pierdut, acum o lună, şalupa noastră pe furtună.

Luntrea nu poate conţine decât şase persoane şi suntem nouăsprezece pe bord.

S-au tras numele la sorţi, afară de al meu, bineînţeles. Un căpitan trebuie să rămână până la urmă la postul său.

Cei şase oameni desemnaţi coboară în luntre. Ei se depărtează de noi plângând.

Vor ajunge la uscat? Numai Dumnezeu ştie!” „Aceeaşi zi, şase ore seara.

Luntrea s-a depărtat, am urmărit-o mult timp din ochi. Acum nu se mai vede.

Tâmplarul, care a rămas la bord, a vrut să se coboare încă o dată în cală.

El a urcat sus abia respirând. După părerea lui, peste o oră vom sări în aer.

Să se împlinească voia Domnului.

Avatar, căpitan. Noël, secund”

Journal du Havre, adaugă: „Se spunea ieri la Cafeneaua Amiralităţii că la 15 iulie, bricul „Mouette”, care se afla la orele zece seara pe lângă Senegal, a auzit o puternică detunătură.

Timp de câteva momente cerul a părut a fi în flăcări.

Căpitanul vasului „Mouette” dormea.

Dar secundul, care era de cart în acel moment, a socotit că detunătura putea să fie cauzată de explozia unei nave.

I-a fost cu neputinţă de a preciza la ce distanţă a avut loc sinistrul.”

SFÂRŞIT